DESPĂRȚIRI

GEORGIANA SÂRBU

Georgiana Sârbu

Despărțiri

Despărțiri de Georgiana Sârbu
seria Proză | colecția Roman

© 2012 casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro
tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

editor: Cristian Cosma (un cristian)
producție: Victor Jalbă-Șoimaru

fotografia de pe copertă © Titus Tihăuan
typefaces Warnock Pro & Adobe Text Pro,
designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated

tipărit la Mega Print, Cluj-Napoca

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
David, Georgeta (30.12.1979)
Despărțiri / Georgiana Sârbu – București:
Casa de pariuri literare, 2012
ISBN: 978-606-8342-52-8

821.135.1–31

Georgiana Sârbu

Despărțiri

roman

casa de pariuri literare

Georgiana Sârbu s-a născut pe data de 30 decembrie 1979, la Giurgiu. După ce a urmat cursurile Liceului Economic din Giurgiu și a reușit să treacă de examenul de bacalaureat (căci a picat proba de matematică), a absolvit Facultatea de Litere a Universității București în 2003 (fără nici o restanță!).

În 2005 este admisă la Școala de Studii Doctorale București, pregătind lucrarea de doctorat cu titlul *Mahalaua în romanul românesc al secolului al XX-lea*, coordonată de prof. univ. dr. Nicolae Manolescu.

A debutat în 2008 cu volumul *Istoriile periferiei* (Editura Cartea Românească), nominalizat la premiile revistelor *Observator cultural* și *România literară*, secțiunea debut.

A publicat articole în *România literară*, *Observatorcultural* și *Cultura*.

Câteva pagini ale romanului de față au fost publicate în revista *Vatra*.

Părinților mei. Soțului meu.

În memoria lui Cristian J.
(cu regretul enorm că nu i-am arătat
cât de mult l-am apreciat)

Proastă te-a mai făcut mă-ta!

— Proastă te-a mai făcut mă-ta!

Cât de mult trebuie s-o fi durut când mi-a spus asta. Mama s-a întors și-a ieșit din cameră, lăsându-mă să plâng. Și măcar dacă aveam pentru cine să plâng. Pentru un mitocan care mă părăsise pe 1 decembrie, când vin sărbătorile și ziua mea... Măcar dacă aș fi plâns pentru frati-miu, mort de șapte luni. Și acum mă doare capul îngrozitor. Proastă te-a mai făcut mă-ta, proastă te-a mai făcut mă-ta, proastă te-a mai făcut mă-ta...

Camera începuse să mă strângă. Niște paturi scheletice cu grilaje jupuite de vopsele suprapuse. În alb și verde. Câteva fascicule de lumină, slabe, imponderale, de toamnă sau poate de primăvară știu eu? pătrundeau prin geamul cenușiu nespălat de ani de zile. Milioane de particule de praf se roteau în lumină, pluteau cu încetinitorul ca niște fulgi de zăpadă într-o ninsoare liniștită care de-abia a început. Le vedeam clar, suspendate în razele care pătrundeau printr-un ochi de geam deschis, escaladând aerul într-un drum fără întoarcere. Mă fascina imponderabilitatea lor lenește. Nu eram singură în salon. Pe cearșafuri răvășite, mototolite, se legănau ritmic corpuri de mumii înfășurate în fâșii albe,

lăsând să se vadă marginile unor saltele soioase, cadrilate. Mă dureau toți mușchii. Din tavan cobora un păianjen pe un fir lung de pânză care se desfășura progresiv. Ușor, ca un individ care se cațără pe un perete stâncos și apoi coboară, opintindu-se din loc în loc. Mă cuprinse panica. Sunt arahnofobă. Și păianjenul își continua agil drumul. Îl vedeam tot mai aproape, îi distingeam picioarele care țeseau neîntrerupt firul. Ajunsese la zece centimetri de mine. Se opri. Ceva îi făcu să tremure carcasa gheboasă. Deslușeam un bâzâit agitat. În pânza de deasupra se prinsese o muscă și încerca să se desprindă din firele lipicioase. Păianjenul a simțit-o. Într-o secundă era lângă ea, croindu-i din picioarele lui meștere un corsaj lipicios și complicat, exact pe măsura ei. Apoi se așeză într-un colț al pânzei. Așteptând. Aș fi vrut să mă mișc, dar nu puteam. O mâncărime sâcâitoare, una dintr-aceea de-ți vine să-ți rupi pielea. Dar cu ce?! Aveam mâinile petrecute într-o cruce strâmbă pe abdomen, într-o cămașă care se lega la spate. Aș fi vrut să le rog pe cele două femei-mumii din patul de lângă ușă să mă dezlege. Simt că mă cuprinde somnul din nou.

E două noaptea. De fiecare dată când am insomnie mă apuc să scriu un roman. Poate că de data asta o să reușesc. Din ultimul an de facultate zic așa. Acum am douăzeci și nouă de ani și sunt profesoară de limba română. Azi, pentru prima dată, am simțit că mor. Sunt ca toate chipurile din jurul meu. Mă duc la școală cu metroul. Măcar o mașină de-aș avea.

*Sunt în casa bunicilor mei, cu tata. Mi s-a părut ciudat, pentru că de când au murit ei nu mai locuia nimeni acolo, casa era pustie. De fapt, au stat aici câțiva ani niște rude sărace. Dar vărul mamei s-a spânzurat acum doi ani de grinda saivanului cu oi și nimeni n-a mai locuit acolo de atunci. Ne-am plimbat prin odăile goale, cu pereții cojiți, până am ajuns în bucătărie. Aici totul era neschimbat, ca în urmă cu nouăsprezece ani când bunica murise de cancer: icoana cu Maica Domnului decolorată era la locul ei, pe peretele de la răsărit, masa, scaunele... totul era încremenit în aceeași poziție. Numai că în mijlocul camerei este săpată o groapă dreptunghiulară în care ar fi putut încăpea un coșciug. Căutam cu privirea coșciugul. M-am apropiat de groapă și de pe marginea ei am văzut: pe fund colcăiau viermi mari și grași, care intrau și ieșeau din noroi, cu trupul lor alb și arcuit, ca niște inele de carne moale. Am făcut un pas înapoi, dar din fundul gropii aud cât se poate de clar: „— **Noi ne hrănim cu oameni... Noi ne hrănim cu oameni... Noi ne hrănim cu oameni!**". Ca un marș cadențat și tropăitor, amplificat de voci puternice.*

Alergam de parcă viața mea ar fi atârnat de asta, alergam, deși nu mai aveam aer în piept și nu mai puteam respira.

Deschid ochii. Văd lumini aprinse în blocul vecin. Tramvaiele au început să circule, se aud cum își târâie pe șine trupul lor greoi ca niște omizi obosite. E cinci dimineața.

Încă o zi.

M-am săturat de Șoseaua Giurgiului, intersecția cu Toporași. La două stații de Ferentari. Când circulația se mai oprește, încep manelele. N-am termopan. Și oricum vinerea e petrecere cu trei etaje mai jos și tot aud. Azi a fost ziua facturilor. *Doamnă, ce faceți, stați de vorbă... și noi stăm aici ca proștii ? ! Chiar așa ? ! se formează coada.* Simt că n-am să-mi mai plătesc telefonul. Și de când zic că-l scot, da' mi-e silă de alte cozi...

Luni. (Încă) O zi

E șase. Nu am încă un ceas care să mă trezească în fiecare dimineață. Când tramvaiele încep să circule prin fața blocului, mă scol instantaneu. La cinci. Este semnalul că s-a produs geneza chinuitoare a unei noi zile. Nu sunt o persoană matinală, așa că nu pierd timpul cu ceea ce unii ar numi mici frivolități feminine (machiaj, schimbatul sau asortatul hainelor de zeci de ori etc.).

Ies în scara blocului. În față, vânzătorii ambulanți încep să-și aranjeze marfa. Întind folii de plastic sau de ziar pe care își așază meticulos obiectele spre vânzare. Alții, direct pe jos. Lucruri de care nu mai au nevoie în casă. Vechituri. Lămpi, cărți, telefoane cu fire atârnând, pantofi scâlciați, rame ciobite la colțuri stau triste, înșirate spre pieire. Păpuși zâmbind artificial, icoane cu rame jupuite, cristoși crucificați pe ipsos, jucării soioase din pluș. Bere, ulei și detergenți pe care se văd etichete în alfabet chirilic, înghesuite în portbagajul unei Dacii vechi. „Am fost la Ruse, e mult mai ieftin acolo". Țoale împăturite frumos, cărți tehnice sau culegeri vechi de matematică. Niște reviste vechi „Femeia" – „Am toată colecția: de pe vremea lu' Ceaușescu", spune mândră posesoarea lor, cam la patruzeci de

ani sau poate mai bătrână, în haine neîngrijite, cu obrajii supți, cu jumătatea de lichior ieftin într-un recipient de plastic ascuns în sacoșă. Niște bibelouri sclipind de lustruială sunt întoarse pe-o parte și pe alta: „Uite, vezi, nu e ciobite, n-are nimica", îmi râde cu cei doi dinți cariați din față. Lungul șir de comercianți e încheiat de o țigancă roșie-n obraji, grasă și frumoasă care vinde trandafiri. Din plastic. De fapt, din material textil cu mici boabe de rouă din plastic. Aceștia așteaptă într-o vază foarte colorată.

Mă grăbesc să traversez strada, să prind autobuzul 323 sau 612. Înghesuială și miros. Plutind deasupra noastră, usturoiul, ceapa, salamul (românul mănâncă sănătos de dimineață!) și transpirația își dau mâna într-un pod al prieteniei. Trei stații sunt echivalentul unei coborâri în Infern. Cu adevărat privilegiat pare să fie șoferul. Sunt de-a dreptul invidioasă pe spațiul în care se lăfăie acolo în cabina sa. *Coborâți?* Nu, vă fac loc. Cineva, nerăbdător, mă împinge până mă lipesc de geamul năclăit care desparte șoferul de lumea nervoasă și înghesuită. Acum îl văd mai bine. Iar e șoferul cel tânăr. Brunet, cu părul mai lung, dat pe spate, e atent tot timpul la drum, se uită în oglinzile laterale înainte de a ieși din stație. Îi privesc mâinile. Obsesia mea, mâinile. Să fie tot timpul în mișcare. Ideea de nemișcare mă revoltă, tot organismul meu se înspăimântă și se panichează. Mâinile lui sunt curate, au unghiile tăiate din carne, rotește volanul exagerat de mare cu precizia unui om care a făcut asta de multe ori.

Îmi dau seama prea târziu că sunt și eu privită. Mă observă în timp ce-l observ, în oglinda de pe mijloc. Zâmbește. Întorc capul și mă prefac preocupată de drum. Trag cu ochiul pe furiș. E atent la drum. Mă surprinde din nou. *Râzi ca proasta*, mă admonestai singură pentru că înainte de-a întoarce capul m-a pufnit râsul. Dacă s-ar fi deschis ușile aș fi rupt-o la fugă. Încerc să-mi fac loc spre ușa din mijloc. Murmure, înghionteli înăbușite. Niște ritmuri săltărețe încep a răzbate firav până la noi. E o capodoperă recentă a genului. Refrenul mă va bântui toată ziua, ca orice lucru pe care îl aud foarte de dimineață. Sunt un norocoooos de miiiic / Tooți dușmaniiiii mi-iiiii oftic / Dacă n-aș fi dușmăniiiiit / Degeaba aș fi trăăăăiiiit / Că oooomul fără dușmaaaani / E ca banca fără baaaani / Nu-i faaaace pieeeelea doooi bani...

La Șura Mare, lângă cimitirul Bellu, un nou centru comercial e pe ultima sută de metri (mișto alăturare, faci șoping, după traversezi pe partea cealaltă, aprinzi o lumânare, duci la morți o atenție, o măslină...). La sfârșit va arăta ca un borcan de sclipici într-o groapă de gunoi. Grămada ciclopică de resturi materiale care se afla în fața clădirii în construcție și-a mai redus dimensiunile. Un nene s-a întors cu spatele la trecători și, impasibil, pare a-și aranja ținuta în porțiunile delicate și intime (întârzie cu spatele, poate e mai mult decât o simplă aranjare a ținutei... !).

Ies din pasaj. Câțiva copii inhalează plictisiți din pungi argintii. Ca niște adulți care-și iau micul dejun și obligatoriu cafeaua înainte de o zi obositoare.

Mă îndrept către școală. Strada e pustie. Prea devreme. Urăsc să mă trezesc dimineața. Cinci elevi mă vor aștepta într-o clasă mirosind discret a școala copilăriei mele. Adică a gaz. La colț, lângă Universitate, o țigancă grasă, cu ochii mari, orientali, fumează plictisită și-și aranjează florile. Scrumul îi cade din țigara ținută între buzele cărnoase. Nu se sinchisește. Crinii miros puternic (niciodată nu mi-au plăcut pentru că îi asociez cu experiențe funerare ce au să se ivească). Demult nu mai cumpărasem flori. Petale erau pline de boabe de apă.

— Cât sunt trandafirii? se apropie grăbită o doamnă în costum.

— Șaizeci firu'! răspunse țiganca fără să se întoarcă, aplecată peste o găleată de crizanteme.

— Prea mult! și dădu să plece.

E și asta o strategie.

Atunci țiganca se-ntoarse brusc, mai să se-mpiedice în fustele-i lungi, își scoase țigareta și strigă după ea:

— De ce e prea mult, cucoană? Ce, eu nu-i cumpăr? Auzi, a dracu, ce, eu am trandafiri în balcon?! Ce, la mine în balcon crește trandafiri?!

Eu am cumpărat crizanteme. Mi le-a dat mai ieftin cu zece mii de lei. A crezut că sunt vreo studentă amărâtă de la Litere care dă și ea o „atenție".

— Hai, că mi-ai făcut safteaua, să-ți fie dă bine! îmi ură cu jovialitate, în timp ce se atinse cu banii de obraji.

De la metrou trebuie să parcurg vreo trei sute de metri. În dreptul ambasadei americane se formează întotdeauna când plouă o mare băltoacă. Iarna trecută era acoperită cu o fragilă pojghiță de gheață (de unde era să știu că era fragilă?) și am căzut chiar în fața unui domn, care m-a ajutat să mă ridic abia stăpânindu-și râsul: „E semn că vă măritați, domnișoară!". Mda. O să mă mărit. Ajung în dreptul bisericuței de pe Batiștei. Mai am puțin până la Colegiul Național în care am preafericita ocazie de a preda limba și literatura română. La colțul liceului doi elevi își palmează precipitat țigările. Fumul subțire îi trădează rânjind albăstriu. Renunț să le fac observație. Nici nu sunt elevii mei și, cine știe, poate îmi răspund, sunt destul de mari. Cred că a XII-a. Mai încolo, proțăpită în dreptul ușii, portăreasa, îmbrăcată într-un halat de o culoare incertă care, nu știu de ce, mă face să mă gândesc la un abator, mă întreabă încotro merg. E a doua oară când sunt luată drept elev (deși sunt de ceva vreme aici). Coridoare pustii. Țițeica, Spiru, Iorga & comp. mă privesc binevoitori sau sobri din niște fotografii atârnate pe pereți și pe panouri. Mai sunt zece minute până se sună pauza. Nu prea mă trage inima. Am prima oară cu cei de-a X-a. Au avut de citit *Letopisețul* lui Ureche și *Istoria ieroglifică* de Cantemir. Sunt sigură că n-au devenit fani Gr. Ureche. Cam nasol să le

bagi ca lectură obligatorie așa ceva la vârsta lor. Și pe mine mă plictisiseră de moarte în anul I. Și asta e clar, când îl aud pe Țone, șușotind în ultima bancă. De fapt, cred că îi arată colegului Rînja ce șmecherie poate să facă mobilul lui de 20 de milioane. Așa că intervin vigilent:

— Țone, degajează! Hai, mai cu talent, să-ți văd mersul!

— Poftim?! Da' chiar nu înțeleg ce-aveți cu mine. Ce-am făcut?! De ce mă persecutați?!

E rândul meu să fiu uimită. El îi dă înainte cu tupeu:

— Și oricum nu aveți voie să mă dați afară. Scrie și în regulament...

Are dreptate. N-am voie să-l dau afară. Și-ar putea rupe o mână, un picior, l-ar călca o mașină sau ar sta relaxat la o țigară, în curtea școlii, chiar în BMW-ul personal, ascultând muzică, atât cât îi permite portarul căruia i-a dat de dimineață 20 de RON ca să-l lase s-o parcheze direct pe terenul de sport. Și, evident, ciorchine pe portierele lăsate deschise, nu lipsesc puștoaicele de-a IX-a sau de-a X-a.

Dar eu nu am timp să fac acum dirigenție cu ei. Trebuie să recurg la artileria grea. Deschid catalogul:

— Bine, Țone. La lecție. Să vedem dacă ce am predat ultima dată...

Dar era deja în picioare, lângă ușă, cu mâna pe clanță.

— Săr'mâna. Gata, am plecat.

— Și, pentru comentariile de mai devreme, să știi că nu ai voie să ieși în curtea școlii. Rămâi de cealaltă parte a ușii, pe coridor, până se aude clopoțelul.

— Dar, doamna,..... protestă el.

— Ok, atunci hai la lecție ! și pun din nou mâna pe catalog.

Am câștigat. Acum pot să-mi termin lecția de predare fără incidente.

Mai bine le-aș spune picanterii despre autorii în discuție. Bine, nu știu cât de didactică e treaba asta... dar parcă mă văd pe mine. Mă duceam la cursurile unei profesoare de la master tânjind după o bârfă mică, care critic s-a iubit cu scriitoarea Y, cine a părăsit pe cine și de ce...

Și după ce voi pierde jumătate din oră cu prostii, ar spune o colegă, tot trebuie să fac pe dura și să-i amenințcă vor lua trei dacă nu-mi prezintă fișele de lectură. Ce jegoasă m-am făcut !

„Greu la deal cu boii mici, Noro !...". Îmi amintesc cum mă consola profesorul de mate în liceu, când nu știam să rezolv vreo ecuație sau vreo integrală. Îi privesc pe elevii mei care se foiesc în bănci la lucrări. Și mă văd pe mine, după ce colega mea, Elsa, olimpică, era mutată de profesor la catedră. Nu mai aveam după cine să copiez. Șansele mele de a lua un cinci scădeau vertiginos. Acum sunt profesor. „E cea mai bună meserie pentru o fată !" era replica mamei când îi explicam că fac Literele, dar nu pentru a fi profesor. „Vara la umbruliță, iarna la căldurică" continua mama. Trebuie să recunosc că avantajele astea există. Cine mai are trei luni de vacanță

pe an ? Și, în plus, am descoperit că mă pot bucura din nou de vârstele pe care le credeam pierdute. E un surogat satisfăcător. Deschizi ușa clasei și te vezi pe tine cu zece ani în urmă. Teamă, emoția lucrărilor, îndrăzneala copiatului... Nu ai timp să devii melancolic. Intri cu un picior în universul lor. „Să-mi aprindeți o lumânare la biserică", le ziceam când prindeam pe vr'unu cu mâța-n sac. Până azi, când Mîțoc de la X E îmi spuse amuzat „Unde, doamna, la morți sau la vii ?" (noroc că am simțul umorului !).

Octombrie, 29

N-au dat drumul la căldură, e frig în casă. Am lăsat oare aragazul deschis? Trebuie să mai verific o dată. Să nu se mai crizeze mama că poate mor asfixiată. Precis o să întârzii la școală.

Mi-e din ce în ce mai greu să suport singurătatea. Mă apropii de criza femeii de 30 de ani. Vreau și eu o existență comună, banală, monotonă. Să mă trezesc duminica la zece, să găsesc un trup cald lângă mine, care să-mi pună o mână pe sân când se trezește, cerându-mi de mâncare, vreau să gătesc, să se umple casa de miros de mâncare, hainele și părul să-mi miroasă, să fiu o slinoasă mirosind a mâncare, a tocană, da, a tocană cu ceapă, să car sacoșe de la piață ca o cămilă. Să fiu o zestre, două brațe de lucru și o producătoare de copii, băiat deștept Călinescu. Vreau un copil. Să scap odată de sentimentul sterilității, să-mi simt pântecul crescând. Să mi se facă brațul de halterofil de la căratul puzderiei de copii. Să mă deformez și să fac celulită dizgrațioasă pe burtă și pe coapse și poate chiar vergeturi, dar nu contează, bărbatul meu să mă iubească în continuare, așa, grasă și strâmbă și să-mi caute înfometat sexul în fiecare zi a vieții lui, chiar și pentru un amor de cinci minute. Și eu n-am să mă plictisesc niciodată

de toate astea. Aș putea s-o țin la vârsta mea numai într-un foc de artificii. Dar de ce? La un moment dat tot o să explodeze. Și o să mă trezesc singură pe la 40 de ani, fără o familie, fără nimic. De ce să mă las în nebunia tinereții?

Și tot mă simt bătrână și tristă ca niște pantofi demodați și tociți, cu tocurile deposedate de flecuri, scheletice arătări din epoci încheiate.

— Doamna, Constantin mi-a luat pixul și l-a băgat în gură. Uitați, e plin de bale. Eu cum mai scriu cu el?! NU vreau să pun mâna unde și-a lăsat balele!

Vocea lui Andi mă scoase din visare. Într-adevăr, îmi bagă sub nas un pix albastru de pe care se scurgea ceva lipicios. Constantin, colegul lui, era un copil cuminte. Prea cuminte. De aceea mai face câteodată un gest care să atragă atenția. Nimeni nu a vrut să stea cu el în bancă. Așa că l-am mutat singur în ultima bancă, liberă. Nu a protestat. Azi avea cicatrici proaspete pe ambii obraji. Un coleg îi strigase cu o zi înainte: „Bă, ești țigan, de aia nu vrea nimeni să stea cu tine în bancă, și mai ales Mihaela. N-o să vrea niciodată să fie prietena ta". A ajuns acasă și s-a închis în baie unde începu să se frece pe față cu piatra ponce până când picături de rouă roșie îi irizară obrazul în firicele drepte. Se opri. Așa l-a găsit mama lui, privindu-se fix în oglindă și încercând să șteargă urmele unor strămoși repudiați.

O nouă zi de octombrie ca toate celelalte. Mai aveam o oră de dirigenție și puteam să plec acasă. Sunt dirigintă la IX F (inițiala vine de la filologie).

Orice problemă am rezolv foarte repede. Medeea e informatorul și grație ei aflu tot ce mișcă în clasă. Cine a fumat în clasă înaintea orei de română, cine a tăiat perdeaua, cine a aruncat cu hârtie în domnul de biologie, cine l-a bătut pe x, cine...

Fiecare scotea o foaie de hârtie pe care nu era obligatoriu să-ți treci numele. Cele mai multe conțineau scuze: „Nu am văzut, îmi pare rău, nu eram în clasă... chiar nu știu, vă jur... !".

Toată clasa bănuia că ea pârăște: „Ce dracu scrie acolo de nu se mai oprește ? !". Toți o înghionteau pe Amalia, colega ei, să vadă ce scrie. Îi intuia intențiile și așeza un cot slăbănog pe foaie și scria în continuare îndârjită.

„Doamna dirigintă,

Nu vreau să înțelegeți greșit gestul meu. Eu nu vreau să ajut decât la stabilirea adevărului. Nu este corect să sufere toată clasa din cauza unui irresponsabil. În pauza orei de dinainte de biologie, băieții au început să se joace un joc numit lapte gros (știu, chiar și numele arată cât este de dezgustător). Toți ceilalți se amuzau și se hlizeau, deși eu nu înțeleg ce este amuzant. La un moment dat, Marian este cel care sta proptit în perete și ceilalți săreau în spatele lui. Și atunci Sonia Vasilache le-a zis: vreau și eu să sar. Și atunci Marian i-a zis: dacă stai și tu o dată. Și i-a rânjit cu subînțeles. Atunci Sonia i-a înjurat (nu

pot să reproduc, era cu trimitere la organele sexuale reproductive ale mamelor lor) și l-a împins pe Marian în geam și acesta s-a dezechilibrat și a spart gemul. Eu am zis că nu e vinovat Marian, ci ea, dar Soniei mi-a spus să-mi văd de treaba mea că ce mi s-a urât cu binele și mi-a repetat și mie aceleași cuvinte jignitoare.

Comportamentul Soniei nu este corespunzător cu cel al unei eleve și cred că ar trebui să i se scadă nota la purtare. Față de doamna Grigorescu, doamna profesoară de rusă, a fost de-a dreptul... nici nu știu cum să mă exprim. Data trecută, d-na profesoară ne-a dat de învățat o poezie de Esenin. Nimeni nu-și învățase lecția, într-adevăr, și toți au spus motivele lor. Eu, de exemplu, am uitat pentru că am avut caietul pe care notasem tema împrumutat lui Andreescu, care avea gripă. Alții nu au avut cărți. Numai Sonia a avut îndrăzneala să spună: „Mie nu-mi place limba rusă. La noi în Moldova, la țară, suntem obligați să învățăm limba rusă. Nu am putut să-mi aleg altă limbă, pentru că doar rusă se făcea".

Așadar eu consider că trebuie să se ia măsuri în consiliul profesoral împotriva colegei noastre pentru că ea se consideră privilegiată pentru că e student străin, venită din Moldova".

— Doamna, s-a sunat ! Putem să ieșim în pauză ? o voce temătoare.

— Da, ieșiți ! Vom continua ora viitore !

Și așa mă îndrept încet către cancelarie. Dreaptă, cu catalogul lipit sub brațul stâng, atentă să-mi reiau masca pentru viermuiala de acolo. Să nu cumva să

se ghicească ceva. Trebuie să zâmbesc suav, să-i salut pe toți, cordial, să povestesc ceva colegelor mai tinere și am scăpat! Pot să mă așez în fotoliul meu din colț. Mai am cinci minute de liniște. Poate voi corecta niște lucrări.

Doina Ștefănescu

Teză la limba și literatura română

Alcătuiți un eseu pornind de la afirmația lui Emil Cioran „Numai prima iubire are valoare..."

Mă numesc Nora Stănescu și mor. La fel ca toți ceilalți de pe lângă mine, mor. Mor în așteptarea morții care s-a anunțat de la început. Mă numesc D. Ș. și mor. Mă numesc Iulia Militaru, Roberta Focșa, Daniela Deculescu și mor. Am o mie de nume și o mie de fețe și pe nici una nu m-am încumetat să o privesc drept și să o întreb ce vrea.

Indiferent de cine sunt, sunt una (unul) dintre voi și am să mor.

Când am iubit prima dată nu am știut. Îi spuneam doar lui frate-miu că „eu aș vrea ca iubirea să fie o mâță moartă", iar el râdea, apoi mă trăgea spre umărul lui și mă strângea tare de tot până când mi se oprea respirația. Atunci începeam să-l lovesc cu pumnii, cu picioarele. Îl loveam cât puteam eu de tare și țipam. „Ce faci? Ce faci? Mă sufoc!" „Te fac o mâță moartă",

îmi spunea încet și-mi dădea drumul, luând-o la fugă spre grădină. Se ascundea. Niciodată nu am reușit să-l găsesc.

Acum sunt D. Ș. și încerc să vă vorbesc despre mine și despre prima mea iubire. De fapt eu doar înregistrez imagini, chipuri care ar putea să aibă vreo legătură cu aceasta. O colecție nesfârșită pe unde o caut și nu reușesc să o găsesc.

De asta îi și pun pe ceilalți să scrie despre ea, poate, cine știe, s-a rătăcit prin ei. Am să-i citesc, am să le dau câte o notă, am să scot pe un caiet mare fragmentele importante și voi aștepta din nou. Totuși închipuiți-vă că-n cele din urmă am să reușesc. Într-o bună zi, voi aduna tot acest material, toate aceste părți, iar în ele va trăi ea; le va da continuitate, le va împreuna pe vecie. Toate celelalte iubiri ale mele ținute laolaltă de cea dintâi. Atunci, eu, Nora Stănescu, eu, Doina Ștefănescu, eu, Daniela Deculescu, voi fi eu. Istoria morții mele se va opri și am să pot striga: „Ce faci?" „Ce faci? Mă sufoc!" Însă nimeni nu mă va mai elibera niciodată. Acum stau în fața elevilor mei la oarecare distanță și sunt doar profa de română. Ea este aici pentru a nu-i lăsa să copieze, pentru a le corecta lucrările, pentru a-i pune să citească. Dar în tăcerea din jur, se aude cum respiră sacadat ca și cum ar mai fi încă în viață. Peste puțin timp, îmi va lua lucrarea și, probabil că peste câteva zile, o s-o citească, singură pe canapeaua cea veche, cu pixul roșu în mână. Ce-și poate dori o simplă profă de română și cui i-ar păsa de asta. Își roade pixul până ce simte o durere puternică

în dinți. O casă ? Un soț ? Vreo doi trei copii ? Poate niște olimpiade câștigate de câțiva elevi străluciți ? Nu-i așa mult, și atunci... de ce nu are nimic, măcar o parte din puținul ăsta. Eu, Nora Stănescu, eu, Doina Ștefănescu, eu, Daniela Deculescu, nu am nimic. Doar o amintire, una comună, una care mă încumetă să ne privesc drept : „Ce faci ?" „Ce faci, mă sufoc ?" Așa le strigi la toți, la toți cei care au încercat să te atingă, iar ei se ascund și nu mai reușești să-i găsești niciodată. Dar amintirea asta e mereu vie, amintirea asta nu fuge. Și, cine știe, în felul ăsta poate măcar unul dintre noi va putea spune : „Mă numesc D.Ș. și mai am ceva până mor".

Mă simțeam descoperită în fața elevilor mei, goală, goală, fără vreo frunză măcar. Cu trupul și cu sufletul. Goală. Ghicită. Îmi venea să mă chircesc sub catedra din cancelarie.

Nu simt nimic

Un Cristos cu fața pe jumătate spartă îți promite, la intrarea în cimitirul Bellu, „gloria pământească și slava cerească". Cimitirul acesta exercită pentru mine o adevărată atracție. Alei întortocheate, umbra copacilor te îndeamnă să te pierzi în interior. La ieșirea de la metrou, dacă privirea mi se întoarce spre stânga, nu mai pot rezista chemării și în drumul meu spre casă trebuie să fac o haltă.

Nu am mai intrat de o jumătate de an (ultima oară cu doi elevi cărora voiam să le arăt mormântul lui Nichita Stănescu, deh, fani ai acestuia ca toți adolescenții într-a XI-a). Este plin de frunze. Tăcerea din alt timp, asta e prima senzație. Poate și de asta aleg să revin. Calci și simți sub tălpi o pulsație. Undele sutelor de voci se propagă sub pașii mei (mint cu nerușinare ! Nu simt nimic. Doar curiozitate morbidă și plăcerea de-a inventaria nume, ani, cauze ale decesului, plus aparența de muzeu, te oprești, admiri criptele sau statuile de aproape două sute de ani, treci mai departe. Sunt foarte detașată. Pe mine nu mă poate atinge).

Printre crengile copacilor o lumină plăpândă este filtrată și împrăștiată pe marmura albă a crucilor de zeci de ani sau a clădirilor somptuoase, recente.

Termopanul a înlocuit geamul vechi prins în ramele mâncate de rugină. Dar proprietarii au păstrat suplețea, grația coloanelor pe care au adăugat din belșug vopsea lavabilă. Albă. Nici o pată de culoare („că doar nu suntem la Cimitirul Vesel", par să zică).

Mușchiul verde a crescut pe mausoleele vechi din piatră. „Casele" pentru eternitate de azi, cu termopan, și „casele" de la 1800 și ceva care au început să se prăbușească. Rugina mănâncă ușile cavourilor, dincolo... interiorul, obscuritate care ascunde un mănunchi de oseminte. Stăteam în fața unui mormânt foarte vechi. O femeie în haine elegante de epocă. O rochie albastră, un evantai prins de mână și un chip luminos. *Elena Simonidi. Născută Manolescu la 1845. Și încetată din viață la 12 noiembrie 1872.* Placa este dată la o parte. Niște coșciuge în miniatură stau unele sub altele, direct pe pământul invadat de iarbă. Un os lung iese din țărână. O tibie sau un femur, nu-mi dau prea bine seama, probabil e... femur.

Ai vrea să-ți spună povestea. Asta cauți în plimbarea ta printre cruci. O poveste care să apară cumva, fie într-o imagine fie într-un simplu epitaf. Ceva care să te facă să revii.

Îngeri peste tot. Mai mici sau mai mari (unii de-a dreptul gigantici!) le dau celor rămași în viață senzația că-l vor proteja mai bine după moarte pe cel dispărut. Din când în când câte o sculptură în fața căreia te oprești. Femei care așteaptă împietrite o eternitate. Sau o senzație de eliberare, ca un zbor. Mormintele simple ale artiștilor sunt cufundate în liniște. Anda Călugăreanu, Leopoldina Bălănuță,

Dinu Manolache nu au nici un artificiu pe monumente. Clasice. Au mai apărut două morminte noi, la fel de simple. Pittiș și Adrian Pintea. Grigore Vasiliu Birlic, în spatele Mariei Tănase (ce alăturare !) îmi smulge un zâmbet. Pălăria imensă gen muschetar ascunde totuși o figură gravă. Schema epitafului se repetă pe fiecare cruce. Aceleași convenții. În afara mormintelor care se reduc la datele biografice (data nașterii, data morții), simple și decente, există categoria citărilor din poezii.

Bellu e ultimul loc în care mă așteptam să găsesc o deviză patriotardă. Totuși am găsit-o. Am izbucnit în râs ! Noroc că nu era nimeni prin preajmă. Alăturarea unor cuvinte ca *solidaritate, popor, pământ, viitor* amintește că partidul a pătruns și în aici. *„Nu-și apără pădurea și pământul decât poporul ce se simte solidar cu propriul său viitor...“*. Poate intră în categoria morților cu carnet de partid sau moartea politizată de care vorbea o scriitoare stabilită de multă vreme în altă țară.

O iau la dreapta, spre Eminescu. De după gardurile de doi metri se aude lumea de afară...

— Fată, dacă mă mai ținea o jumătate de oră la servici, înnebuneam, îți spun drept. De aseară am lăsat doi pui la dezghețat, că vine azi soacră-mea pe la noi, și precis zice că nu-l hrănesc fi-su', fi-ar neamu' al dracu'...

Frânturi de discuții, claxoane și frâne infernale. Existența în mișcare. Lumea care te cheamă.

Ies afară. Pe partea cealaltă, încă două cimitire. Evreiesc și luteran. Nu am intrat niciodată. Merg pe

lângă zidul evreiescului de rit sefard. Un zid de pe care a căzut tencuiala, se văd cărămizile mâncate de timp. Dacă treci după ce a plouat, te lovește instantaneu un miros de bălegar învechit. Și simt *dincolo*, la doar o jumătate de metru, celulele intrate în dezintegrare și în *eternitate*. Doamne, ce stupidă e reclama aia la pasta de dinți care te ajută să ai dinți o eternitate „dinții mei vor rezista milioane de ani, ca ai dinozaurului!!!".

Trec de cimitirul evreiesc. Începe să miroasă a sărăcie. Copii cu pielea măslinie se aleargă desculți pe la Bacovia, în fața unei clădiri cuprinsă de plaga igrasiei, cu un etaj de pe care tencuiala s-a desprins în totalitate, balcoanele amenințând să se prăbușească în fața unei uși ruginite. Par așa de fericiți. Își mai aduc aminte să ceară, din când în când, „cinci mii de lei pentru o pâinică". Își trag cu greu pantalonii, încercând să-și recompună ținuta și să-și ia o mină serioasă. Nu sunt triști dacă îi refuzi. Deviza lor: *Jur / Să cresc mare și voinic / Pe-ntuneric și pe frig / Fără să mănânc nimic.* Bunica lor, câțiva metri mai încolo, la umbră, sparge semințe ca un automat, din coșnița împărțită în două printr-o filă de ziar: semințe de dovleac, într-o parte, de floarea-soarelui, în cealaltă. Gura ei știrbă procesează surprinzător de eficient semințele micuțe. După o rafală de coji, se ridică de pe piatra pe care stătuse și-și scutură șorțul soios:

— Hai te jas ando parco, nanai man ne maleschi.

Copiii se opriră din jocul lor și o urmară docili.

La Progresu', pe o băncuță, o femeie își alăptează copilul. Alți doi stau lângă ea. Tăcuți, măsoară oamenii din jur cu sfială. După ce copilul s-a săturat, mama își șterge buzele cu un gest care trădează o anumită voluptate. De parcă ea ar fi supt.

O fetiță cu ochi verzi stă sprijinită de un gărduleț în apropierea pieței. Are în brațe un acordeon. Greutatea lui a cocoșat-o. În contrast cu figura total inexpresivă, degetele i se mișcă pline de vitalitate pe claviatură, încropind niște acorduri pariziene. Tot trupul se mișcă în ritmul muzicii, acordeonul parcă e viu în mâinile ei. Numai fața a rămas imobilă. Când tramvaiele nu mai circulă pe șoseaua Giurgiului, din cauza reparațiilor, au o viață grea. „Produsul" său nu se mai vinde în veșnicul du-te-vino de pe străzi, cu oameni îngânduraţi, obosiți, agresivi. Comerțul cu sentimente nu este înfloritor decât în tramvaie sau în alte spații înguste în care nu ai cum să te sustragi.

După Toporași, șoseaua Giurgiului se nivelează oarecum. Blocuri pe partea stângă, magazine îngrămădite la parter, bunicuțe care ies cu nepoții în parcurile prăfuite din fața blocurilor (mai ales acela din fața cinematografului Flamura, care zace de un an cu același afiș, cu geamurile sparte, închis după o agonie de câțiva ani). Pe dreapta, încă un cimitir evreiesc. Urmează Luică și ieși din oraș. Iar la ieșirea din oraș, două case identice, cu turnulețe argintii, strălucitoare, stau față în față, de-o parte și de alta a drumului. Nu au garduri, iar în cel din dreapta bântuie vântul prin ferestrele sparte la etajele superioare. Noroaie, mizerie.

Trei câini stau îngrămădiți pe scările blocului. Solidaritate cenușie și mirositoare. Nu au grija zilei de mâine ca alți frați boschetari. Sunt hrăniți cu generozitate de vânzătoarea de la magazinul veterinar de la parter. Au parte de tot felul de delicatese.

Lifturile mele ultraperformante fac notă discordantă cu restul blocului (vechi de treizeci de ani). Oglinzile mari și beculețele din tavan îmi descoperă chipul răvășit. Cine a avut ideea asta de a pune oglinzi în lifturi a fost sadic. Să-ți arate fața obosită, cu ochii încercuiți de două halouri întunecate după o zi de muncă („munca – brățară de aur", învățasem în clasa a doua, tot atunci și o poveste cu o masă care alerga pe undeva pe un câmp să-i arate unui copil de la oraș câți oameni muncesc pentru ceea ce pune el pe ea). Să-ți alimentezi obsesia de a te analiza, de a descoperi încă un lucru neplăcut la figura care te privește în oglindă. Noroc că stau la nouă și nu la cincisprezece. Totul durează zece secunde. Deschid ușa apartamentului. E frig în casă, nu ne-au dat căldură pentru că avem mulți restanțieri. Încep să exersez înjurăturile pe care le-am auzit de-a lungul existenței. Propria vulgaritate nu șochează niciodată, ce puii mei, d-aia plătesc întreținere, să-mi înghețe curu' și oasele ?

Nu am termopan. Nimic nu mă protejează de zgomotele nocturne. Sirenele unei mașini de pompieri, apoi ale unei Salvări. Am învățat să le deosebesc. Ale Salvării sunt intermitente. Când eram copil și ne jucam cu mașinuțele (deși eu trebuia să

mă fi jucat cu păpușile...) le reproduceam perfect sunetul. *Niii-nooo, niii-nooo.* Colegul meu Răspopa încerca să mă învețe astă vară cuvinte în țigănește. Am râs toată ziua, imitându-l: *Îți dau una de vine Salvarea (să te ia)*... Am reținut numai sfârșitul traducerii sale „ando ni-no-ni-no".

Zgomotul, mizeria din jurul tău, ziua care tocmai a trecut... totul te lasă rece. Ai devenit imun. E primul semn că vei supraviețui și zilei următoare.

Iar nu pot să adorm. Confecționez tot felul de scenarii catastrofale (de exemplu, cum ar fi ca mâine dimineață, în metrou, să ne amenințe un domn că are o bombă în servietă, cum s-ar speria toți, și eu aș sări și i-aș înfige un pix în gât și-aș fi trei zile pe prima pagină a ziarelor și m-ar invita la OTV și eu m-aș duce doar să le spun că sunt niște speculanți mincinoși, în frunte cu Lazarovici ăla s-au cum l-o chema, și ei ar începe atunci să inventeze ceva despre o legătură de-a mea cu individul cu bomba, precis eram complicea lui, ne cunoscusem în tinerețe, mda, fusesem chiar amanți). Sau mă bântuie cele mai penibile momente din viața mea de profesor. Și am un inventar destul de bogat. Poftim ș-un clasament chiar:

4. (o iau în ordine inversă) Când am dat examenul de titularizare și erau 9 posturi și 585 de candidați. M-a repartizat calculatorul pe un post de suplinitor la un grup școlar, undeva pe lângă Mall Vitan (à propos, suplinitor e foarte prost conotat

de către titulari, mai ales de cei trecuți de 60 de ani, vezi Doamne, suplinitorii sunt nepregătiți, îmi spunea o doamnă care dicta copiilor după niște foi îngălbenite). Am aflat atunci ce înseamnă cu adevărat SAM. Prima oră, la o clasă de-a X-a. Primiseră manualele. Îmi iau o figură intransigentă, le expun regulile mele, *la trei teme nefăcute, nota 3, lectura e sfântă, bla bla cine nu respectă aceste reguli o să-și petreacă vara citind.* În timpul expunerii cu patos, aud din fundul clasei:

— Mucles, fă!

Și așa s-a încheiat cariera mea de profesor suplinitor la Grupul Școlar de Montaj și nuștiumaice.

3. Momentul Nasir. Nasir a fost elevul meu de origine pakistaneză. Tatăl lui venise aici să facă facultatea de construcții și s-a îndrăgostit de o studentă pe care a lăsat-o însărcinată. Partea bună e că nu-și ia calabalâcul și n-o lasă cu ochii-n soare pe Marișica și așa se naște Nasir care crește armonios într-o familie mixtă. Până pe la 18 ani, când se mută în liceu la noi. Pe care nu-l prea frecventează. De la orele mele a lipsit tot semestrul. Sau aproape. Mai venise o dată, pe la sfârșitul lui septembrie, dar după zece minute a cerut voie la toaletă și nu s-a mai întors. Întâlnirea adevărată s-a produs totuși într-o preafrumoasă dimineață de noiembrie, când împărțeam testele pe care le pregătisem o seară-ntreagă. Voiam doar să verific dacă au citit romanele și le alesesem niște fragmente pe sprânceană din *Ion*, *Enigma Otiliei* și *Morometii*. Trebuiau să recunoască opera

și să introducă fragmentul în context. Mare brânză! Evident, scosesem orice nume din pasaj.

Așadar, făceam eu poliție printre bănci, când ușa se deschide și intră un băiat brunețel, destul de sfrijit, cu cearcăne vineții. Se așază în ultima bancă, ignorându-mă total. Țin să fac pe spirituala când își face apariția:

— Sunt Nasir Cutărică (are un nume imposibil de pronunțat). Nu-i aici XII B?

— Bravos! Uite, pentru că ai decis să nu-ți mai continui vacanța, am un cadou pentru tine. Un test!

S-a uitat la el câteva secunde apoi, iritat, a zis că nu știa nimic de vreun extemporal. Mă calmez și îi spun că aș vrea să iau legătura cu unul dintre părinți. Cu o voce ironică îmi răspunde:

— Cu mama o să fie mai greu, dacă încercați să intrați on-line cu Dumnezeu poate o să reușiți și o să vă facă legătura cu ea.

Toți elevii au râs.

2. Tot cu Nasir. Mai exact cu tatăl lui, care apare în aceeași dimineață și-mi face un adevărat circ (subminând-mi autoritatea!). De la ce-a pornit? Tatăl lui Nasir, pe lângă firma de construcții, și-a făcut și o firmă de taximetrie. Îi place, din când în când, să facă pe taximetristul, ca să-și verifice angajații. Așa că la 7 dimineața ia o comandă în față la Bamboo. Tinerii, care par să aibă în jur de 17-18 ani, îi cer să-i ducă chiar în liceul în care învață și fiul lui, sugerându-i să se grăbească pentru că trebuie să ajungă la un test. Se pregătește să intre în vorbă cu

ei, dar ceva în discuția lor îi atrage atenția: „Numai chef de test la română n-am eu acum. Mamă, cât am mai băut aseară. Băi, da tu l-ai văzut pe arăboiul de Nasir? A băut toată noaptea whisky combinat cu Red Bull. Nu știu cum a mai putut să danseze și s-o pipăie pe Ana de la XII G. Cred că nu mai are nici un pic de energie acum. Și pe la 2, dacă a văzut că nu iese nimic cu Ana, a luat o dansatoare foarte dotată și s-a retras cu ea într-un separeu. Cred că i-a făcut aia un program de zile mari. Mă, da de unde are el bani? O fi ajuns la școală?". Omul e șocat, frânează brusc și intră pe o străduță lăturalnică, blocând ușile. Îi interoghează pe cei doi, care se dau mari și tari: „Ce faci tu, mă? Știi cum se numește asta? Sechestrare! Bă, arăboiule, vrei să mori în chinuri? Știi tu cine e tata?". Îi lasă în pace și-l sună pe Nasir. Nu-i răspunde. Vine la liceu, după ce trece de portarul care dă dovadă de exces de zel (îi cere buletinul, îi spune să aștepte), e deja nervos când ajunge în fața cancelariei și o caută pe diriginta clasei a XII-a B. Adică pe mine. N-apucă să-mi zică nici bună ziua, îl iau tare, că am avut azi un episod tare neplăcut cu el. „Nu m-ați contactat niciodată și a acumulat peste o sută de absențe. Mai ales că se află în pragul unui examen". „Dar dumneavoastră, în calitate de diriginte, nu trebuia să mă contactați și să-mi spuneți situația copilului, să iau măsuri?". Sunt din ce în ce mai nervoasă: „Cum să iau legătura cu dumneavoastră, dacă atunci când l-ați transferat nu ați lăsat decât un număr de fix dintr-un apartament în care nu mai locuiți? Iar el a venit de două ori la școală și

niciodată nu mi-a lăsat nici o dată despre el ? ! Ba că vă mutați, ba că nu aveți fix, ba că nu știe mobilul". Se uită la catalog, dă din cap a îndârjire : „O să iau măsuri". Am mai schimbat câteva politeți despre copiii din ziua de azi, ne-am luat la revedere, cu promisiunea că ne vom uni forțele ca să facem om din Nasir. La nici doi metri distanță, probabil crezuse că am intrat în cancelarie, îl aud foarte clar: „Cum să impună asta autoritate, la un metru cincizeci ? !". M-am auzit apoi pe mine, din ușa cancelariei „Nu centimetrii contează !". Fir-ar să fie, m-a auzit toată lumea ! Doamne, nu reușesc deloc să mă controlez !

1. Și recunosc, pentru cel mai penibil moment tre' să-mi mulțumesc numai mie: citeam „Testament" de Arghezi. Pe bucăți, ca să-l descifrăm treptat. Și mândră că toți au priceput semnificația „cărții" = creație, reiau pe nerăsuflate definirea argheziană. „Slova de foc și slova făurită / Împerecheate-n carte se mărită". *Cartea reprezintă, așadar, în egală măsură, efort și inspirație, slovă făurită și slovă de FLOC !* În loc de „foc" reușisem să pronunț altceva. Îmi venea să mooooooooooooooooooooooooooooor ! Am început să râd. S-au distrat toată ziua pe chestia asta.

E târziu. Tot n-am adormit. Îmi vin în minte imagini din copilărie.

Aveam atâtea feluri prin care puteam să încep a vă povesti viața mea. Aș vrea să vă spun totul despre mine. Existența mea a început la țară. Nu pot sări peste ea. Vreau să fiu copil.

Aș vrea și eu să am computer. Am văzut la televizor că toți copiii de la oraș au. Asta e, nu am, așa că nu-mi rămâne decât să mă duc în spatele curții. E locul meu preferat. Și nu numai al meu. Pentru că am un frate handicapat care mă urmărește peste tot. Bine, nu e handicapat, dar așa îi zic eu pentru că nu pot să fac nimic singură din cauza lui. Vorba lu' mamaia, dacă-mi bag eu un deget undeva, hop și el... Aici stăm ore în șir. Este paradisul și infernul meu. Știu semnificația acestor două cuvinte. Aici mi-am dat seama pentru prima oară, pe la opt ani (adică acum 4 ani), că oamenii mor, asta după ce am făcut un cimitir al rățuștelor și al puilor de găină. Atunci am avut revelația: dacă puișorii mei au un Dumnezeu și un cimitir al lor, înseamnă că și oamenii au. După momentul acesta al revelației, am dezgropat toate animăluțele, care erau în diferite stări de putrefacție. Aici m-a ajutat și Cristi. Rățușca mea preferată care murise pentru că o pusesem să înoate în butoiul cu apă de ploaie, asta pentru că mama strânge apă de ploaie să spele cu ea, pentru că detergentul *Perlan* nu e bun deloc și oricum nu se găsește; într-o zi nu-i mai rămăsese detergent decât să umple un pahar. L-a așezat pe raftul din bucătăria de vară, gândindu-se cu groază că va spăla numai cu apă de ploaie și săpun de casă. Nu s-a ales nici măcar cu paharul ăla pentru că tata, cum era într-o seară tămâiat – așa zice mama când tata a băut un pic mai mult, cu veterinarul care tocmai castrase purceii, a încurcat borcanele. Strânseseră toate coițele de purcel într-o oală cu oțet și s-au gândit să le prăjească.

Dar mai întâi trebuiau sărate bine !. Așa, și rățușca mea care a înotat în butoiul de apă de ploaie pe o zi friguroasă devenise o bucată de piele cheală și uscată. Nu mai avea puful ei de aur mirositor a ou. Toate ființele sunt muritoare. Adică și eu. Nu le-am mai îngropat la loc. Cu dinții strânși de furie, le-am împrăștiat cu un cocean, le-am rupt oasele fragile și le-am lăsat să se dezintegreze la soare, deși aveam senzația că fac un lucru rău. Cristi nu are cum să înțeleagă, e prea mic. Oricum, el le-a îngropat la loc.

Acum mi-am mutat, pardon, ne-am mutat teritoriul în alt loc. Este vorba de fapt de o pajiște, de un teren împrejmuit de pruni și salcâmi pe care tata a pus trifoi. Locul meu preferat e chiar în mijloc, unde s-a format o vale. Atunci când plouă, se strânge apă. Bineînțeles că locul acela e o explozie de mușețel primăvara. Atunci îmi place să mă întind pe iarbă și să privesc cerul. Cristi se întinde și el lângă mine. Ne imaginăm un imens vrej de fasole care se urcă la cer și pe Jack cățărându-se pe el. Nu prea înțeleg ce se întâmplă cu mine, chiar nu înțeleg. De asta și țin jurnal.

Pierdem timpul ca să ne uităm cum se împerechează boii-popii. Cristi e de-a dreptul scârbos, le întoarce pe toate părțile cu maximă curiozitate, pentru că rămân prinși unul de celălalt după... Vrea să le vadă... părțile *alea* și ce fac cu ele.

Adevărul e că în acest moment sunt f.f.f. supărată pe Cristi.

Îmi place un băiat de la școală. Îl cheamă Marius. Marius al lui Stavarache. E a șasea. Într-o seară,

când mă duceam la toaletă, m-a oprit chiar înainte să intru. El avusese sport. Și m-a prins de mână și mi-a cerut prietenia. Și s-a aplecat spre mine, dar eu m-am speriat ca proasta și am mai simțit doar cum obrazul lui transpirat îmi atinge obrazul. Faza e că iubitul meu frate a aflat de la Genu, prietenul lui Marius, de toată povestea. Și a îndrăznit să mă amenințe că îi spune lu' tata. Nesimțitul, nu mai vede el ceva vreodată de la mine, după ce s-a ținut atâta după mine și după ce l-am tolerat, că se ține după mine ca un cățeluș.

Am așteptat tot anul vacanța de vară și acum îmi pare rău c-o să vină, pentru că n-o să-l mai văd pe Marius.

În august ne ducem la mamaia și tataie. Culegem prunele pentru compoturi, gem, dar mai ales pentru țuică, ea e baza, toți umblă amețiți, mai ales mamaia *Ia să mai gust nițică. O fi prea dulce, Zamfiro ? Nu știu, ia dă să gust. Nu, chiar mai tre'ia să punem nițel zahăr...* Noi punem gura direct pe țeava subțire de aramă. Picături dulci care curg cam greu la început, însoțite de un abur călduț și plăcut mirositor pe care îl tragem în piept.

Pe la sfârșitul verii facem și săpunul. În tuciuri strălucitoare pe interior și cu un strat gros de funingine pe fund. Baba Petra o ajută de fiecare dată pe mamaia. Tot freacă și descântă ceva cu „*Ciorâlă borâlă, / Vine de la gârlă / Cu dinții rânjiți / Cu ochii beliți / Cu gura căscată*"... Dacă eram prin preajmă

începea să șoptească, nu voia să auzim noi ce tot îndrugă acolo. *„Cu gura căscată / Cu pula sculată / Bägă pula / Plezni tuga"*.

Oricum, nu-mi place. Toată curtea se umple cu un miros insuportabil. Și parcă vântul mă urmărește ca să aducă mirosul împuțit spre mine.

Merg la gârlă să prind raci. Arunc un pumn de tărâțe și se strâng repede. Ridic alăul și găsesc vreo cincisprezece dintr-un foc. Se mai agață cu cleștii de plasă și-atunci trebuie să-i lovesc cu ceva să se desprindă. Îi spăl de stratul mâlos de pe crustă într-o găleată. Se agită, dar nu foarte tare. Coada li se termină în cinci solzi. Îl smulg pe cel din mijloc și cu el scot o chestie lungă, gelatinoasă. Măduva. Aștept nerăbdătoare într-un gang al casei să se termine cu săpunul împuțit. Jarul rămas e al meu. Vin cu găleata de raci. Îi pun, pe rând între doi bușteni. Nu pot să pun mai mulți. Se zbat și sunt greu de supravegheat. Se înroșesc. De furie, clar. Își ridică amenințător cleștii și încearcă să-mi prindă bățul cu care îi țintuiesc în jar. Îmi pare rău pentru ei, nici mie nu mi-ar plăcea să mă frigă cineva. Săracii, cât trebuie să sufere ! Dar au o carne foarte dulce, pe care o găsesc după ce îi despoi de crusta roșiatică. Albă și dulce, în clești și mai ales în coadă. Cruț pe unul dintre ei. Spun *Tatăl nostru* cu ochii închiși și ating la sfârșit pe unul dintre ei, tot fără să deschid ochii. Îl las în găleată, până ce termin să-i prepar pe toți. Cât se răcesc, îl iau pe ales de mijloc și-l las la un metru de apă. Stă neclintit câteva secunde, apoi o ia cu spatele către apă. Mă întorc la fumul

care inundase toată curtea și la racii mei cumințiși înroșiți.

Azi mă gândeam ce aș alege : să fiu invizibilă sau să trăiesc veșnic. Eu nu m-aș plictisi dacă ar fi să trăiesc veșnic. Moaaaaa, câte cărți aș citi... aș avea tot timpul din lume. Aș vizita tot felul de locuri, aș vedea cum se schimbă lumea. Bine, problema e cu mama și cu tata, cu Dani, cu Cristi. Ba nu, aș vrea ca el să moară și eu să trăiesc. Ce crede nesimțitul, că o să uit cum a zis că mă pârăște lu' tata ?

Așa că până la urmă aș alege să fiu invizibilă. Asta chiar ar fi mișto. Să intru peste tot unde n-am voie. Sau să mă transform. Să mă dau de trei ori peste cap și să devin o muscă. Aș intra în cancelarie să vad ce zic profesorii despre mine. Până la urmă, cred că varianta cea mai bună e tot să fii invizibil, ca dacă ești muscă există niște riscuri. Nu toți suportă mușteleDe fapt, cred că nimeni nu suportă mușteleși te trezești afiș cu pliciul.

Vreau să mă fac scriitoare când o să fiu mare.

Mitu

Era vecinul nostru la țară. Din primăvară până toamna târziu veghea din șanț câțiva pui de curcă.

— Nu mânca, nene, are vierme! Îi arătam noi viermele care scotea cercetător capul din măr, dându-ne coate să devenim atenți la ce-o să spună.

— Lasă-l, mă, acolo, ce, nu e tot carne?!

Stătea sprijinit într-un băț noduros și ne privea cu ochi mari, albastru-spălăcit. Privirea îi devenea alburie, ne fixa până când noi ne opream din joacă și el tot continua să se uite prin noi la ceva ce se întâmpla cu mulți ani înainte. Știam că acum putem să-l întrebăm. Dacă îl întrebam înainte de vreme sau ne apropiam de șanțul lui începea să ne arate bățul, într-o ploaie de salivă: „Mânca-v-ar boala!". Era expresia lui preferată. Acum știam că venise momentul:

— Și cum era, nea Mite, în război? Da' în lagăr?

Când se îmbăta începea să plângă. Știam că își aducea aminte de fratele lui. „Am băut apă cu sânge". Ne povestise și nouă. Era iulie, rămăseseră fără apă, fără mâncare. „N-am mai putut răbda de sete și am băut apă din râu. Apa curgea la vale și mai sus erau oameni de-ai noștri omorâți de gloanțe sau de schije".

Când bea își aducea mereu aminte de episodul ăsta. Începea să plângă și nepoată-sa nu-l putea suporta. Îl drăcuia și-l bălăcărea de se-auzea de la noi din curte, la două case distanță. Se trezea ca dintr-o transă și își fixa un punct invizibil. „În loc să mă respectați, băi tată...".

Fratele său murise lângă el pe front și multă lume zicea că s-a întors un pic nebun. Ion, mai mic cu doi ani, nu împlinise 18 ani și se înrolase voluntar, atras de cele trei pogoane de pământ pe care le-ar fi primit. Se iubea cu o fată, Maria. Ar fi vrut s-o ia de nevastă. Ion, mai plăpând, murise în lagăr.

Senzația de frig nu-l părăsea niciodată pe Mite. Că era vară, că era iarnă, purta tot timpul o căciulă brumărie de miel.

Același vis, de zeci de ani.

Picăturile de ploaie i se prelingeau pe frunte până pe gene, apoi pe buzele crăpate de soare sau de spaima care se insinua în dinți și începeau să clănțăne de un frig imaginar ca și cum corpul i-ar fi fost înghețat pe o căldură de 40 de grade. Era spaima că din miile de gloanțe ce vâjâiau în jurul lor, unul era destinat lui. Da, destinat lui.

A fost singura dată când plouase în vara aia. Și tocmai în noaptea aceea. Nu li se mai auzeau dinții spărgând pesmeții. Toți lăsaseră ranițele desfăcute să plouă peste pesmeți, să-i înmoaie.

Stăteau toți în tranșee ca niște șobolani pe care apa avea sa-i înece. Uzi leoarcă, fiecare cufundat în tăcerea lui. Ar fi vrut să-i audă vorbind, nu mai suporta tortura ritmică a picăturilor de ploaie care cădeau pe

cozoroc, pe haine, clipoceala din tranşee. Picăturile făceau cercuri concentrice care se propagau până se pierdeau.

Toţi erau prea obosiţi. Nici chiar Ghiţă, moldoveanul din Bacău, nu mai spunea bancuri scârboase. Se uita fix într-un punct din marginea tranşeei. „Poate a văzut-o pe Didina. Nu te mai gândi la muierea ta, bă Mite", „Bă ce-aş mai trânti-o pe Didina mea prin tranşeele astea", răspunse el provocator. Nu-i stătea în fire.

Şi-atunci când se gândea la Didina lui, se auzi bubuitura. Toţi crezuseră că au fost atacaţi. Numai eu am văzut. Căzuse pe mine. Îşi proptise arma în piept, trăsese piedica... Numai eu am văzut. Ioane, Ioane, ce le spun eu l'alde mama ?

Începu să plângă încetişor.

Când s-a întors din război, singur, şchiop, găseşte o Didină blândă, iubitoare şi înţelegătoare. Se întorsese betegit nu numai la mers. Devenise impotent. Obiectul muncii se retrăsese definitiv din lot. La vreo două luni, burta Didinei începu să crească destul de considerabil. Copilul care se născu, o fată, fu iubită ca propriul copil. După vreo patruzeci de ani, chiar în anul morţii sale, Didina îl bălăcăreşte pe Mite de aude toată uliţa de neajunsul lui din tinereţe. Numai fata o întrebă pe bătrâna aflată pe patul de moarte :

— Mamă, ai fost cuminte ?

— Eh ! Dacă eram cuminte nu mai te făceam pe tine, hi, hi.. ! răspunse baba înveselită, dezvelindu-şi gingiile.

Și a rămas Mite singur cuc. Așa l-am cunoscut noi (de fapt, noi, copiii, eram foarte răi și râdeam de infirmitatea lui. Și când ne gonea cu bățul îi risipeam puii pe care-i păzea.)

Am început să scriu noaptea.

De aceea e poate un vis, nu o poveste. O reconstituire. Am mai degrabă talent de colecționar: strâng fișe, mă așez liniștită la calculator și scot din sertar, cu meticulozitate, fișele.

Amintirile mele sunt foarte vii. Nu-mi vine nici acum să cred că ființa aceasta din fața oglinzii e copilul atât de vioi care, imediat ce ajungea acasă, își arunca ghiozdanul și se ducea să prindă mormoloci cu mâna, cu nămolul până la genunchi.

Am fost un copil foarte curios. Destul de blând. Nu-mi plăcea să omor insecte sau să le torturez. Sora mea mai mică aveau un obicei tare ciudat: aduna omizi într-o pungă de plastic de doi lei, apoi le întindea frumos pe cimentul din fața casei și începea să le strivească progresiv cu un șurub furat de la tata din garaj, pe care-l rotea de-a lungul trupului păros. Nu-mi plăcea să privesc cum erau chinuite. Niciodată nu participam. O dată, verii mei n-au vorbit cu mine două săptămâni pentru că nu i-am ajutat să prindă o broască. Auziseră ei că dacă înfigi un băț în fundul unei broaște, nu se mai poate scufunda.

Totuși, n-am fost un copil sadic. De aceea nu înțeleg cum am devenit un adultul de azi. Provoc suferință. Îmi provoc suferință.

24 decembrie 1978

Povestea mea începe într-o căruță, pe un covor de iută, căci ăsta e locul în care am scos capul în lume prima oară. Pe mama au apucat-o durerile facerii chiar în seara de Ajun. Locuia cu părinții bărbatului într-un sat din Teleorman. Își făcuseră casă într-un alt sat, aproape de ei, la vreo patru kilometri, dar tatăl meu nu se putea despărți de ei. Așa, și cum spuneam, pe 24 decembrie 1978, mama a stat afară în frig, tot spălând mațe puturoase de porc.

Seara a durut-o mijlocul ceva mai tare, dar s-a gândit ca era de la statul în picioare pe un ger care-ți îngheța mucii în nas. Când, pe la 5 dimineața, a simțit între buricele degetelor o gelatină sângerie, a zis că i-a venit sorocul. L-a trezit pe George, tatăl meu, care dormea sforăind. Câteva coate, însoțite de un *George, George, scoal' mă* – șoptite, pentru că socrii dormeau în patul de alături, ca să facă economie și să nu încălzească două camere – l-au trezit pe tata.

Ninsese mult în ultima vreme și mașina o lăsaseră în garajul casei noi, pentru că acolo aveau șosea asfaltată. Așadar, tata înhămă iapa la căruță și o urcă pe mama între două contracții, întinzând-o pe covorul de iută pe care-l spălaseră din toamnă ca să fie

curat de sărbători. *George, eu nu mai pot, nasc aici*, i-ar fi spus mama. *Mai stai puțin, uite, se vede casa, am ajuns, acu' te urc în mașină*, o calmă el.

Numai că, ajuns în garaj, căutându-se în pantaloni, ba chiar și în izmenele albastre, își dădu seama că uitase cheile de la mașină. Tot el veni cu ideea. *Rămâi aici*, zise el deshămând iapa și încălecând-o. *Fug sa iau cheile și mă întorc în maxim o juma' de ceas.*

Degeaba îi spuse mama, abia răsuflând, să stea, că ea naște. Tata nu se întoarse decât peste mai bine de un ceas, alergând cu limba scoasă de-un cot. Când intrase în bătătură, iapa l-a dus direct în grajd, mai să-l decapiteze de tocul ușii. Avea mânz de două săptămâni și n-a fost chip s-o mai ia de lângă el.

Ceea ce nu știa e că era produsul unui avort eșuat. Mama fusese convinsă de soacra sa că nu e momentul să facă acum copii. Tot ea venise și cu soluția: coana Chiva știa ea ce trebuie făcut, doar a scăpat-o și pe var-ta, nu?

— Da, dar Maria are deja patru copii, eu...

— Lasă, c-o sa mai faci alții, cum vrei să vă descurcați? Eu nu pot să vă ajut, trebuie să am grija și de copiii lu' Niculina, nu mai am cum. Mai trebuie să lucrați și la casă... nu poți să-l lași pe George să muncească numai el...

Tânăra noră insistă:

— Da, dar ai uitat de Petra? Mai ții minte că era să moară de la soluția de spirt și sare?

Când a venit al treilea copil, pe la patru luni, Petra, vecina lor, și-a dat seama că n-are cum să-i

crească pe toți. Într-o seară, învățată de coana Chiva, a luat furtunul mai subțire pe care bărbatu-sau îl folosea la un butoiaș de țuică și și-a împins în măruntaie un litru de spirt cu sare. După o zi de dureri pe care nu le putuse țipa de frica vecinilor pe care-i bănuia că pârăsc orice milițianului, simți că iese copilul. Era băiat. I se păru că seamănă cu ea. Nas, gură, ochi. Ar fi vrut să-l bage la loc.

Așa ca nora se simțea îndreptățită să-i reamintească toate chinurile Petrei :

— Și știi că nu a lepădat placenta și a ajuns la spital, de-au tăiat-o și i-au scos totul din ea ! Și la un an i-a murit aia mică înecată de zicea că o pedepsește Dumnezeu și mai că n-a înnebunit ? ! Că ce copil se înecă în apa adunată într-o urmă de cizmă după o ploaie de un sfert de oră ? !

— Da, femeia lu Dumnezeu, da' vine asta și te trage, că se pricepe, doar e moașă d-atâta vreme, n-oi fi tu singura femeie care se lasă pe mâna ei, ce dracu' !

— Da, e moașă, da' cine-o omorî p-alu' Marin ? N-a învățat-o ea să-și bage andreaua și fusul d-a băgat-o în mormânt ?

N-a scăpat de gura soacrei. Făcu băi fierbinți cu pelin, ba chiar o lăsă pe Chiva, adusă pe înserat de mama-soacră, s-o scormonească. Dar copilul era bine fixat și protejat și nimic nu-i putu face rău, nici intervențiile moașei și nici plimbarea cu căruța pe arătură (*ca să scurteze drumul*, zicea socru-său, de fiecare dată când se întorceau de la culesul porumbului).

Când ești mică dragostea e atunci când
primești mărțișoare
(Tina are cea mai pufoasă și mai mare
colecție de mărțișoare din bloc)
și dragostea-i atunci când scrie în oracol
„ce culoare au ochii lui?" și
până la urmă el întoarce ochii în altă parte
și se împrietenește și se căsătorește cu
altcineva
și fumează apoi o țigară și atunci
dragostea e când suferi ca proasta...

Bogdan Iancu

Dragostea e când suferi ca proasta

Stau minute în șir în fața oglinzii. Mă apropii, mă depărtez, îmi lipesc nasul de suprafața rece. Îmi pipăi ridurile, le întind între două degete. Chiar sunt eu asta? Mă întreabă mirată figura din oglindă. Chipul mi se pare străin. Mă simt străină în propriul corp. Un înveliș ciudat. Decizi că nu te reprezintă. Stare de prizonierat într-o carcasă de carne. Îți privești mâinile, apoi le întorci – linia vieții. Cam scurtă și tăiată în două locuri de alte două linii perpendiculare.

Mă simt atât de comună. Șterșă, banală, previzibilă. Da, previzibilă. *„Ești atât de previzibilă. Am nevoie de o pauză"*, îmi spusese el. Se aștepta să nu reacționez. Așa, așezată cu mâinile în poală, ca femeile de la țară când sunt bătrâne și nu mai au nici o ocupație, scoase din circuit, stând la poartă așezate pe o bancă de lemn, roasă de ploi și timp, așteptând parcă ceva. Nici eu nu mă așteptam să reacționez. *„Nu te mai iubesc"*. A decis să mai continuăm, să mai agonizăm. Eram de patru ani împreună, ne iubeam. Ne iubisem. Dar nici unul dintre noi nu știa de ce, cum ajunseserăm în punctul acela mort. Era inutil. *„Corpul tău nu mai îmi spune nimic"*. Intuiam asta

dinainte să-l aud. Și toată ființa ta se sparge în mii de cioburi. Pentru că ai orgoliul de a fi totul pentru el.

Se depărta de mine după ce făceam dragoste. Orgasmul, un sunet scurt, câteva secunde de nemișcare. Apoi se desprindea. Fără brutalitate. Fără să realizeze că mă rănește tăcerea lui. Sau că aș vrea să-l mai simt încă două minute în mine, într-o dependență care să nu fie doar sexuală. Tânjeam după o tandrețe nesfârșită și-n același timp nici nu știu după ce tânjeam.

— Te duci tu prima să te speli? Se scarpină absent pe piept când mă întreabă.

Nici de data asta nu și-a dat seama și eu sunt incapabilă să-i spun ceva sau poate doar am obosit și oricum sfârșitul era previzibil.

Cristi

Nu v-am spus nimic de fratele meu. Până acum câteva zile (sau chiar luni, sunt o larvă, nu mă mai interesează noțiunea de timp) am avut și un frate. Fratele meu mai mic. A murit într-un accident de mașină.

Fericirea celor din jur mi se pare insuportabilă. Râsul lor, mersul lejer sau mai grăbit, nu contează, mi se pare impudic. Îi urăsc pe cei de pe stradă când îi văd fericiți. Și ce dacă nu sunt fericiți, mie mi se pare că nici o umbră nu le întunecă figura. Îi urăsc pentru că nu participă la suferința mea. Că nu se întreabă ca mine : cum va continua viața fără... ?

Sunt ca un robot. Inerția se propagă în corpul meu amorțit de șoc. Mă deplasez mecanic. Acum realizez că și înainte eram un robot setat pe programul trezit, școală, masă, școală, cină, somn. Ca un Sisif care a renunțat demult să își mai pună întrebări sau să se răzvrătească. Cotidianul robotic s-a fisurat în după amiaza în care vocea isterică a surorii mele îmi țipă în telefon, printre lacrimi : „Cristi a avut un accident de mașină și a murit". Inițial nu înțelegi. Îți ia câteva secunde să te dezmeticești și atunci te cuprinde și pe tine isteria între cei patru pereți ai apartamentului tău. Îi strigi numele. Îți spui că este

o greșeală, aștepți confirmarea. Verbul acesta nu-ți este familiar. Cum să moară ? Deși îl auzi în fiecare zi la știri, unde vezi trupuri sfârtecate expuse ca într-un muzeu al disecțiilor nereușite. Deși, din când în când, câte un cunoscut îți spune că i-au murit bunicii sau, mai grav, părinții. Murmuri un timid „condoleanțe" și mergi mai departe. Dar nu când ți se întâmplă ție.

Încerc să trec de faza lui „dacă". Dacă în ziua aceea nu s-ar fi oprit să pună benzină, nenorocitul ăla nu l-ar fi prins din urmă și nu l-ar fi depășit, dacă n-ar fi plecat, dacă ceasul n-ar fi sunat să-l trezească în dimineața aia... dacă ar fi virat efectiv în câmp și dacă nu s-ar fi lovit de cretinul ăla care nu s-a asigurat când a schimbat banda. Dacă ar fi avut centura...

Acum încerc să-mi amintesc tot ce-am vorbit ultima oară cu el. Fiecărui cuvânt sau gest îi atribui acum o valență. Am locuit împreună în timpul facultății, toți trei. Îmi pare rău pentru toate certurile prostești, infantile. Iartă-mă, Cristi, te rog, iartă-mă.

Și plâng și-aș vrea să plâng și mai tare, să-mi sfâșii hainele de pe mine și să umblu pierdută ca Iov, cerând socoteală lui Dumnezeu. De fapt, Iov nu cere socoteală, el acceptă totul fără crâcnire. Caut cu febrilitate *Biblia*, știu sigur că am pus-o într-un sertar. E un pasaj acolo, dacă-aș avea suficientă credință aș putea să mut și munții din loc și cu siguranță l-aș putea aduce înapoi pe Cristi. Cu ce-a fost Lazăr mai bun ca să aibă parte de bunăvoință ? ! Și-aș vrea să trăiesc din nou în timpurile în care minunile ar fi posibile.

Și mi-l imaginez când aburii dimineții se înalță în lumina sfielnică, deschizând poarta de fier forjat a părinților, intrând, înalt și blond. Doamne, nu semănăm deloc. „M-am întors, man".

Un corp plin de căldură ieri, zace acum inert.

Durerea mă sfâșie, mă paralizează, pentru că nu știu ce se întâmplă acum cu el. Iar explicațiile sunt o ofensă. Toată ființa mea se încordează când gândul reușește să proiecteze imaginea unui trup care va intra treptat în descompunere.

Și încă una din dilemele mele : au loc acolo toți ?

Nu, nu, asta mă apropie din nou de negare. Spațiul e infinit și infinitul ăsta îi cuprinde pe toți, ne cuprinde pe toți de câteva mii de ani, și pe mine. Dar eu nu vreau să mor.

E joi. 17 noiembrie. Au trecut trei luni de când nu mai e. Joia ne uitam pe Discovery la *Crime Night*. Și el își punea mâinile la ochi la reconstituirile sângeroase, nu suporta să vadă sânge, se apropia de o stare asemănătoare leșinului, ca atunci când făcuse vaccin în clasa a opta. Nu suporta să vadă nici *Dr. G, medic legist*.

Îi plăcea foarte mult sucul de roșii pe care mama îl făcea vara, la țară. Cred că de la mama n-a supt lapte, ci suc de roșii.

Într-o iarnă m-a strigat din baie până a răgușit. Eu eram extrem de stresată pentru că a doua zi aveam de susținut la master o lucrare despre *Istoria*

lui Călinescu. Eram amorțită cu ditamai cartea pe genunchi și de-abia ajunsesem la tuberculoși și mă gândeam cu groază că o să mă fac de râs. Dar Cristi nu renunța așa ușor:

— Giooooooo! Giooooooo!... Georgicaaaaa!

Mă enervam la culme când mă striga Georgica și știa asta. Mi se părea un diminutiv de prost gust. Nu eram lăsată să uit că mă cheamă și Georgeta. Era în cadă, acoperit cu spumă, iar pe gresie se vedeau semnele unei adevărate furtuni:

— Ia uite ce-ai făcut aici! Îți faci iluzii dacă îți închipui că eu să șterg lacul ăsta!

Se uita la mine inocent. Am reluat la fel de nervos:

— Ce vrei?

— Adu-mi și mie, te rooog, un pahar cu suc de roșii!

— În cadă, Cristi?!

— Da, mi-e poftă! Ce, tu nu m-ai trimis noaptea trecută să-ți iau de la farmacie *Coldrex* și tampoane?

— E o diferență! La mine era o necesitate!

Dar eram deja cu paharul în mână, plin cu un conținut roșiatic, cremos.

Peste o oră, tot nu ieșise din baie. Mă înființam lângă el:

— Tu nu mai ieși odată?

Mi-a zâmbit rușinat, ca atunci când era mic și-l prindeam făcând vreo prostie.

— Cristiiii! Mi-am luat o mutră scandalizată.

Se juca. Apa se răcise demult, spuma se dusese. Paharul era pe post de vaporaș, de remorcher și de

împingător. Al puței lui. Când am intrat, tocmai reușise să o îndese în pahar. Nu eram pudici, nu ne rușinam de goliciunile noastre. Când eram mici, la țară, mama ne spăla în aceeași albie. Mai târziu, în școala generală, am început să facem baie separați, dar când ne-am reunit în apartamentul liceului și al facultății noastre, nu ne stingherea nuditatea celuilalt.

Într-o noapte, m-am trezit să merg la baie. L-am auzit și pe Cristi deschizând ușa celeilalte camere. M-a urmat tăcut și adormit. M-am așezat pe colac, iar el a făcut pipi în chiuvetă.

— O să te spun mamei!

Somnoros, îmi răspunde căscând:

— Da! Și eu să-i spun că tata m-a învățat!

Satisfăcut, îmi urează apoi noapte bună.

Noaptea următoare am dormit din nou toți trei. Miros de trupuri și de sobă, ca în iernile în care ne îngrămădeam toți unde era făcut focul. Eu la mijloc, cu Dani spate în spate (doi siamezi care nu-și vor întâlni privirile niciodată), iar Cristi în burta mea. Se fixa în abdomenul meu și ne împleteam picioarele. Se încovoia ca un cățeluș în poală. Voia să-l încălzesc. Să-mi pun o mână pe mijlocul lui. Să-l iau în proprietate. Să-mi lipesc pieptul de spatele lui masiv. Mirosul sângelui meu și un deplin sentiment de liniște. Ne înghesuiam unul în sufletul celuilalt.

Îi este frică de întuneric.

Cum e cu putință ? !

Cum să nu mai știi nimic din ce-ai trăit, din ce-ai iubit ? !

Vreau să știu ce se întâmplă cu el.

El îmi făcea temele la mate și eu l-am răsplătit omorându-i pisica.

Azi, când să intru în lift, pisica moșilor s-a încolăcit în jurul picioarelor mele. Cerșea afecțiune. I-am dat un picior în burtă, aruncând-o pe scară. S-a uitat nedumerită la mine. Când eram mici, pe la 7 – 8 ani, prinsesem toți dragul de pisici. În fiecare an făta câte o pisică pripășită pe la noi și tata păstra un pui pe care ne omoram, care să-l mângâie mai repede, care sa-i dea să mănânce etc. (bine, tata spera să fie un exemplar-mândria neamului pisicesc, să-i stârpească toți șoarecii din pătulul de porumb, ceea ce nu se întâmpla, pentru ca noi îi răsfățam și le atenuam instinctele).

Cel mai mult ne-am atașat de trei pisoi fătați de aceeași pisică și care au scăpat de vigilența tatei. Eu l-am ales pe Junior, un pisoi slab și negru ca un drac, sor-mea pe Tomi, gălbui ca ea, iar Cristi pe Malvina. Stătea ore în șir cu mâța în poală, trecându-și neobosit mâna pe blana ei lucioasă, în zgomotul de motor diesel răsfățat. Vrrr, vrrr, vrrr, torcea cu ochii întredeschiși de plăcere.

Uram pisica asta! Era nespus de rea și nu înțelegeam de ce Cristi o iubește.

Malvina era cea mai frumoasă, asta ar fi o explicație. O fătase ultima. Pentru că noi ne grăbisem să

ne alegem puii primele, Cristi s-a ales cu cea mai frumoasă pisică. Era neagră, dar pufoasă, într-un fel foarte feminin (nu schiloadă ca fratele Junior). Avea un guler alb, iar lăbuțele din față păreau trecute prin făină. Prima vară petrecută împreună a fost magnifică. Fiecare avea grijă de pisica lui cum putea mai bine. Furam mâncare din frigider, le căutam de purici, dormeam cu ele lipite de pielea noastră goală, plăcându-ne ghemotocul acela pufos cu gheare care doar tachinau epiderma, fără s-o sfâșie. Și totuși am omorât-o pe Malvina.

Fătase patru pisoi și nu voia să le dea să sugă.

O urmăream de la geamul din bucătărie. Le-a lipăit laptele pe care-l pusesem cu miez de pâine într-o strachină.

— Le dai degeaba, fa mamă, nu mănâncă, sunt prea mici ! mi-a zis mama când am rugat-o sa nu închege tot laptele. Mai bine încerci cu zer, dar peste câteva zile.

Scârba de pisică a mâncat liniștită în timp ce pisoiașii se târau neputincioși pe lângă ea, împungându-i blana în căutarea țâței. Și apoi scârba și-a luat tălpășița.

Am ieșit din casă în speranța că o voi prinde și-o voi ține cu forța. N-am reușit.

A doua zi doar unul mai era viu. Și trebuia să plec la meditație și sigur avea să moară și celălalt.

— Să dea Dumnezeu să mori până diseară dacă nu-i dai să sugă ! Fir-ai a dracu' cu cin' te-a crescut !

Trebuia să plec în stația de autobuz.

Drumul până la Giurgiu e înfiorător. La fiecare groapă ai senzația că se dezintegrează, tablele pocnesc, saltă, se mișcă, lasă praful să intre pe la toate îmbinările descleiate. Și deși dimineață, era foarte cald. Geamurile nu cred că se mai deschideau de 30 de ani.

Când m-am întors, pe la 17.00, am văzut de la depărtare un punct negru pe mijlocul șoselei. Era Malvina. Părea că se tolănise să-și facă siesta. Nimic nu arăta că ar fi moartă. Doar o picătură de sânge îi cursese dintr-o nară. Am luat-o de coadă și am tras-o în șanț. A deschis ochii și a dat să se ridice. M-am dus în garaj la tata să caut un ciocan și o cazma.

M-am întors și cu o traistă în care am băgat-o. Nu mai mișca deloc. Și nici inima nu-i bătea. Mi s-a părut grea. Am pus traista în cârcă și am luat-o prin spatele casei. M-am dus tocmai la salcâmi, în câmp. Soarele se făcuse roșu, aruncând umbre tulburi deasupra satului. Dinspre câmp adia un vânt răcoros, cu iz de pălămidă tăiată. Am săpat groapa. Am aruncat-o cu tot cu traistă înăuntru. Și chiar atunci mi s-a părut că văd o zbatere. Dar am continuat să trag țărâna până am acoperit-o cu totul. Și apoi am bătătorit pământul cu tălpile.

Și lucrul pe care nu credeam să-l povestesc vreodată cuiva. Am fost la morgă a doua zi după accident. Am văzut trupul lui frumos și masiv, întins pe un pat de ciment care avea la extremități un șanț în care se prelingea apa și apoi sângele. Miros dulce și grețos de abator. Fusese cusut, calota craniană așezată la loc, puzzle refăcut. Și-atunci când m-am apropiat cu hainele noi, ca să-l îmbrac, am văzut. Am văzut. E singurul fișier pe care l-aș șterge din memoria mea. Într-o găleată erau aruncate intestinele (când vorbim de animale le spunem mațe, dar acum termenul mă face să-mi smulg carnea de pe mine!) și creierul, gelatinos. Atât am zărit eu. În grămada sângerie probabil că se aflau și ficatul și splina și ultimul Big Mac înghițit cu o oră înainte să moară. Medicul, un tip cu un șorț verde de cauciuc, arătând ca un măcelar jenat de îndeletnicirea lui, și-a dat seama că am văzut și poate se blestema în gând că a uitat găleata acolo.

Nu mai pot continua. Mi se face rău. Asta nu e totul.

Corpul tău nu-mi mai spune nimic

— Uneori am senzația că regreți că n-am murit eu în locul lui. Ești desprinsă de realitate. Trebuie să accepți că nu mai e. Nimeni n-o să-l mai aducă înapoi.

A tăcut pentru câteva secunde. Nu-l recunoșteam, nu-i recunoșteam privirea și mă simțeam incapabilă să-i explic că nu-mi înțelege durerea. De fapt, mă simțeam atât de brutalizată de fiecare cuvânt pe care-l spunea, încât gura mi se încleșta, îmi pierdeam uzul vorbirii.

— Eu vreau să trăiesc, continuă și mai hotărât. Simt că n-am trăit până acum. Moartea lui m-a trezit și pe mine. Și nu mai suport smiorcăiala asta, termină odată. Am nevoie de o femeie puternică.

N-am înțeles imediat.

Nu mă mai vrea. Orgoliul nu mi se diluase. „E decizia ta", i-am spus.

După câteva zile de frământări n-am mai rezistat („frământări" e de fapt o formulă eufemistică pentru un soi de nebunie care mă cuprinsese. Plângeam deznădăjduită, urlam furioasă, îl blestemam cu certitudinea ca merită toate chinurile pământului. Astea în ordine, totul fiind precedat de un soi de

transă în care mă băgau secvențele minunate ale relației noastre, prima oară când ne-am sărutat, prima oară când am făcut dragoste, momentul în care văzându-mi sângele pe bucata mototolită de cearșaf mi-a jurat ca mă va proteja toată viața, ahhhhhhhh! Bogdane, Bogdane! Nemernicul, minunatul, iubitul meu!

M-am dus la el. Nu era acasă. M-am postat pe scări, în fața apartamentului său. L-am așteptat până la 12.45, când smerită, cu mintea golită, când furioasă și geloasă, imaginându-mi că se înconjoară de o lume din care eu nu mai fac parte.

Am auzit scara de la intrare și i-am recunoscut vocea. Vorbea la mobil.

— Ce cauți aici?

Vocea îi era rece, tăioasă și mă privea ca pe o străină. Atunci ar fi trebuit să-mi dau seama că l-am pierdut pentru totdeauna. Dar nu puteam să cedez atât de repede. Trebuia să mă umilesc. L-am urmat ca un câine bătut care-și urmează pleoștit stăpânul, cu ochi umezi, neîndrăznind să latre sau să ridice capul.

— N-ai înțeles nimic?

— Te rog, mai dă-mi o șansă. Îți promit că vom avea o viață nouă. Îți voi dovedi că sunt puternică. Dar am nevoie de tine. Nu mă lăsa acum.

— De ce te umilești? Vrei să mă dezgusți? Nu mai simt nimic pentru tine. Vrei ca sentimentul ăsta să se schimbe în dezgust? Nu înțelegi că tot ce a fost între noi s-a epuizat. N-a trebuit decât să întind mâna ca să te am, timp de patru ani. S-a schimbat

definitiv situația noastră. Nu mai simt nimic pentru tine. Dacă nu accepți îmi vei face scârbă.

Îl ascultam, dar nu știam cum să-i explic că pentru mine era suficientă prezența lui. Pe prezența lui eu știam că pot să clădesc din nou. Trebuia doar să nu mă alunge.

M-am agățat de picioarele lui. I le îmbrățișam penibilă.

— Nu vreau să plec, eu nu plec de aici. Mi-am câștigat dreptul de a sta aici !

— Devii isterică ! a spus el și mai disprețuitor, pe când eu nu voiam decât să mă strângă în brațe încă o dată. De ce nu o făcea ? Știu că dacă ar sta lipit de mine și-ar aduce aminte din nou că mă iubește. Dar el nu se înconjura decât de o tăcere obstinată.

De ce atunci când plângem, bărbații împietresc, ca Faraonul lui Moise. Poate că suferința noastră, transformată în lacrimi, li se pare obscenă. Sau poate e doar un blocaj pe care nu și-l pot explica sau depăși.

Mă chinuia și nu înțelegeam de ce-o face. Îl bănuiam că-i place decăderea mea. Amândoi ne hrăneam din decăderea mea. El o accentua și eu mă agățam de ea, sperând să-l înduioșez.

— Chiar n-au însemnat nimic toți anii ăștia ?

Nu mă gândeam decât unde dispăruse omul acela care atunci când am făcut dragoste pentru prima dată mi-a spus că mă adoră ; auzeam pentru prima dată verbul ăsta și tot pentru prima și singura dată mi s-a părut că nu are nimic artificial sau fals, așa cum îl percepusem până atunci. Tocmai când îmi

era spus mie mi s-a părut autentic cu adevărat. Mă făcuse să mă simt ca o amantă vrednică de venerație.

Știam că devin patetică. Dar nu-mi păsa. Căutam cu disperare o ultimă coardă sensibilă de care să trag. Eram în stare să mă târăsc în genunchi, numai ca să obțin o amânare, orice, numai ghilotina să nu spintece firul fragil pe care-l simțeam în jurul nostru, legându-ne unul de celălalt. Dar mă înșelam. Nu ne mai lega nimic.

Devenisem o simplă străină, a cărei prezență devenea agasantă. Dar nu puteam ceda. Trebuia să existe un șiretlic ca să iau înapoi tot ce posedasem.

— Hai să ne uităm la un film, să te relaxezi. Să te gândești până mâine. Și mâine îți promit că mă voi supune deciziei tale.

Ridică din umeri obosit. Am luat-o ca pe o acceptare. Mi-am recăpătat culoarea în obraji și chiar eram voioasă. Credeam că am câștigat bătălia, căutai un film pe care-l mai văzusem cu un an în urmă. Stăteam îmbrățișați pe canapea, era una din zilele casnice, când eu făceam o pizza și toată casa mirosea a oregano și a ceapă.

Mii de scenarii îmi treceau prin minte și nu mă puteam concentra la nimic. Așezată timid lângă el, nu îndrăzneam să-l privesc decât cu coada ochiului. Își freca tâmplele cu mâna dreaptă. Atunci făcu un gest incredibil: își lăsă capul pe umărul meu. ȘI EU NU AM FĂCUT NIMIC!!!!! Eram înghețată, nu știu, de spaimă, de emoție. Nu m-am întors, nu l-am mângâiat, nu i-am atins cu buricele degetelor puful obrazului măsliniu. Nu am făcut nimic. Am să mă

urăsc toată viața pentru lipsa mea de reacție. După câteva secunde se retrase în colțul lui. Ce-l împinsese la gestul ăsta de intimitate ? O ultimă încercare de apropiere ? Sau poate a fost reflex din obișnuință. Sau poate o imensă milă pentru dragostea noastră care murea.

De ce nu am reacționat ?

Atunci l-am pierdut pentru totdeauna.

Și au urmat câteva săptămâni de suferință cruntă. Trecusem la un alt tip de durere. Tot sentimentul dureros al pierderii. Ca un bolnav care nu se poate obișnui cu ideea membrului amputat mă trezeam să pipăi cu mintea iubirea epuizată. Nu mă puteam resemna. Rămăsese doar un ciot de iubire, al meu, unul care se transforma într-o cangrenă de ură și obsesie deznădăjduită, așa cum sângele se amestecă cu puroiul, se umfla gata să explodeze. Eram o rană vie.

Plâng peste tot unde apuc să rămân singură. Și, de fapt, îmi bag picioarele, am dreptul să plâng unde vreau eu. În metrou, la piață, în fața legumelor pe care n-o să i le mai pregătesc niciodată, pe stradă, în toaleta de la școală, puțin îmi pasă. Suuuuuuuuuu uuuuuuuuuuufăăăăăăăăăăăăăăăăr ! ! ! Plâng până mi se umflă fața și gâtul mi se usucă. Îmi pipăi obrajii, îmi șterg pielea de gustul sărat și parcă mă simt mai bine. Apoi începe altă repriză, mai puternică și mai lungă decât ultima. Vreau să mi se facă rău (singură îmi amplific starea !), să mă cuprindă o amețeală care să mă ducă în pragul inconștienței.

Elena, Irina și Magda, prietenele mele, încearcă să mă trezească:

— Fată, ești chiar proastă!!! Proastă te-a mai făcut mă-ta!!! Avea dreptate când ți-a zis ieri, săraca. Tu nu înțelegi că nu merită nici măcar o batistă apretată cu muci. Ți-a făcut acum așa, dar dacă aveați copii, ce făceai? Ăsta ar fi fost în stare să te lase cu burta la gură, tu-ți dai seama? Plângi după o pulă?!

Da, plâng după ea, fusese numai a mea și așa credeam că va fi pentru totdeauna pentru că eram chioară.

Magda a continuat pe alt stil:

— Câteodată, noi, femeile mai cu carte, avem o predispoziție spre deznădejde. Ni se pare nouă, că, vezi Doamne, suferind profund, suntem superioare, nouă, bărbaților noștri, prietenilor, lumii, în general. Ni se pare nouă că suferința șterge de pe noi umbra banalului. Literatura asta care cică ne-a făcut mai deștepte... ne face complice la măcinarea propriului suflet. Scapă puțin de imaginile cu el, alungă-le... Nu te mai chinui atâta...

— Las-o, mă, în pace cu filozofia și clișeele astea din reviste. Nu asta trebuie să-i spui acum. Trebuie să tai răul din rădăcină.

Spre mine:

— Chiar nu înțelegi că ei nu gândesc ca noi. Fii și tu mai pragmatică. Mare lucru, te-a futut și pe tine unu acuma, trebuie să-l bocești o viață-ntreagă. Next, next, așa trebuie să gândești.

— Fată, eu n-am degete la mâini să-i număr pe toți cu care mi-am tras-o și uite că sunt fericită, am

familie, à propos, trebuie să ne întoarcem repede, că la șapte jumate iese al meu din ședință, și am și o meditație înainte și să-i pregătesc masa când ajunge. Hai că te lăsăm, nu mai plânge, ce dracu', parcă ești făcută din bășini... Lasă că vorbesc eu cu Geo să-ți găsim un băiat bun... Și, fata mea, nu știu cum îi alegi tu pe toți... n-ai nici cea mai mică intuiție... În anu' 1 îți aduci aminte cum plângeai la fel că nu puteai să-l uiți pe ăla care te părăsise pentru că nu ai luat bacul ? !

Penibil sau josnic e că nu făceam nimic să mă vindec de el. Nu puteam respira dacă nu îmi alimentam obsesia pentru el. Între zece și unsprezece noaptea luam un taxi și rugam șoferul să oprească în fața geamurilor apartamentului său de două camere de pe Șerban Vodă, de lângă Adesgo. Parcam în spatele blocului, lângă Parcul Carol și îi spuneam taximetristului că trebuie să așteptăm pe cineva. I-am dat odată un milion, ca să stăm acolo o oră și inima bătea cu atâta putere încât mi-era teamă că o să fac infarct.

Așteptam o tremurare a perdelelor transparente, vălul care aluneca pe lumea peste care fusesem stăpână. Voiam să văd figura care mă înlocuise. Știam de la prietenii comuni (care acum erau parcă numai ai lui, solidarizau cu el, nu cu mine) că era cu cineva. Se fereau să-mi spună cine e. Îi sunam să îi invit la o cafea, doar, doar aveam să aflu identitatea intrusei care îmi furase viața.

Îl vedeam la bucătărie, sorbind dintr-un pahar de vin în dreptul geamului sau lucrând la monitorul

care răspândea o lumină albăstruie în cameră, ca atunci când eram studenți și-l întrebam somnoroasă cât mai stă, cât mai are până termină referatul, hai, vino mai repede în pat, mi-e frig fără tine.

Și vreo câteva săptămâni chiar am sperat, pentru că nici o umbră monstruoasă nu apăruse la geam ca să-mi măcelărească iluziile. Până când prietenul lui cel mai bun s-a îndurat de mine și mi-a spus că e îndrăgostit lulea de seminarista de marketing de la ASE, mai bătrână cu 15 ani decât el și că se văd doar în weekend la ea, că e o tipă independentă, care știe ce vrea de la viață...

Eram ca un leș deasupra căruia dau roată corbii. Mă împuținam pe zi ce trecea. Până când n-a mai rămas aproape nimic din vechea iubire. Și i-am zis atunci taximetristului să mă ducă direct acasă. Nu mai așteptam pe nimeni.

Bine ați venit la sfânta mănăstire! (sau „cum toate pizdele au gena ciordelii în sânge")

Cel mai mult mă enerva că nu făceam nimic pentru a ieși din rutina asta, că lăsam viața să treacă pe lângă mine, de parcă aș fi așteptat să mă lovească damblaua, ori poate copita unui cal alb care să-mi aducă BĂRBATUL. Bărbatul care să decidă că eu sunt aleasa penisului său. Atât de comodă, de pasivă, da, cu siguranță pasivă, ca și cum aș fi acumulat în mine rezervoare inepuizabil alimentate din resemnarea generațiilor întregi de strămoși în fața turcilor, a tătarilor, a birurilor... în fața vieții înseși. Așteptarea asta ca o plagă care te însoțește până la groapă. Și m-am hotărât brusc, până nu se termină vacanța, să schimb ceva în traiul meu monoton.

În august a început tinerețea mea vicioasă. Desfrâul. N-a durat decât o lună. Exact o lună. Am început prin a merge în cluburi. Roxana a devenit perechea mea, maestrul meu pe care-l urmam orbește de joi seara până duminica dimineața. Începusem să-l uit pe Bogdan.

Începeam marți cu Maxx în Regie, joi cu Dumars, tot în Regie, apoi continuam cu Bonsai, la Romană.

Vineri mergeam în Cuando, apoi tot în Bonsai. Sâmbăta mergeam la Bamboo. Asta până a ars. După aceea ne duceam în Cuba, o discotecă în aer liber, înțesată cu toate categoriile sociale (n-am fost niciodată atrasă de fițoșii de mahala, de ipostazele astea de dandy degradați pe care-i văd prin cluburi, care vin la mall-uri să-și etaleze cheile de la merțan, în tricouri mulate cu logo-uri de firme celebre, originale sau făcături de la băieți, sau în cămăși descheiate la doi nasturi cât să se vadă un piept epilat și un lanț de care atârnă un medalion, de obicei cruce, cât casa și, să nu uit, ca să fii în chestie, neapărat să ai pe cap ochelarii de soare, gen police, chiar dacă afară plouă cu găleata sau e frig de crapă pietrele; dar mă gândeam că trebuie să existe chiar și aici vreo variantă masculină a mea sau un tip cu care să mă potrivesc, intelectual, fizic și material, de ce nu). Pierdeam două ore în fața oglinzii, învățasem să mă machiez. Îmi întindeam un strat sănătos de anticearcăn, apoi fond de ten, rimel, fard de obraji, fard de pleoape și, la sfârșit, buzele. Ne schimbam de zece ori până găseam hainele potrivite. Cât mai strâmte, cu decolteuri uriașe. Voiam să găsim echilibrul între vulgaritate și ingenuitate. Nu mergeam la agățat. Voiam doar să atragem atenția. Roxana avea întotdeauna o masă rezervată în fiecare club. Făcea parte din high life-ul bucureștean (părinții ei erau avocați celebri), așa că puteam să ne destrăbălăm în voie, sau măcar să dăm aparența că o facem.

Totul s-a schimbat în ultima vineri din august. Muzica îmi bubuia în urechi și fiecare vibrație mi

se urca prin tălpi, o simțeam cuibărindu-se într-o zonă și încercam s-o localizez, în timp ce ne mișcam amândouă aproape, foarte aproape una de cealaltă, spectacol de prost gust, dar ce mai contează... Roxana s-a lăsat agățată de un pușți. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. A venit direct la masa noastră și a sărutat-o pe R. Peste o oră plecam toți trei spre o destinație necunoscută.

Am ajuns într-un cartier select. Străzile se succedaseră rapid. Eram într-un cartier de vile. Pielea galbenă a mașinii mă învăluia ca un trup călduros. Mai aveam puțin și adormeam. Piatra cubică de la Aviatorilor mă ținea între somn și trezie. Ajunsesem. Pușțiul (nici acum nu știu cum îl cheamă) și-a băgat mașina (cred că era un Jaguar, căci avea pe capotă un animal ce părea să fie un jaguar, un ghepard, gata să sară...) într-un garaj subteran. Gesturi rapide. Conducea cu viteză, dar își cunoștea mașina. În lift au început să se sărute. Mi se părea un pic ostentativ. Nu bănuiam ce avea să urmeze. Mi-ar fi plăcut să existe o oglindă în lift, ca să mă pot preface că mă privesc, să-mi pot atenua stânjeneala. În apartament a prins-o în brațe și a aruncat-o pe o canapea din piele. M-am dus în baie. M-am privit în oglindă. Eram un pic obosită. Mi-am închis și ultimul nasture de la cămașă. Când nu s-au mai auzit voci am intrat. Rox era întinsă în continuare pe canapea. Fusta crem din mătase îi era ridicată până la pulpe. O palmă de piele bronzată se vedea peste ciorapul cu bandă adezivă. Am privit-o și până să rostească primul cuvânt am știut ce avea să se întâmple.

— Doar vă voi privi! Am spus cu o voce calmă care parcă nu era a mea.

— Nu ești obligată să faci nimic. Dar i-ar plăcea mult.

M-am întins lângă ea. Una din uși s-a deschis. Puștiul ținea în mână un prezervativ. S-a aplecat deasupra mea ca să ajungă la gura Roxanei. Le simțeam trupurile încordate. Aș fi vrut să ajung la unul dintre fotolii, să pun o distanță între mine și ei. Am vrut să mă ridic și atunci puștiul m-a prins de mână. Era prima dată când mă atingea. M-a sărutat apăsat pe gură. Am reușit să mă desprind de ei, dar nu putem pleca. Mâna îmi era imobilizată. Cu cealaltă mână s-a desfăcut la pantaloni. Ne privea pe amândouă cu ochii lui albaștri, îndrăzneți. Mi-am dat seama că nu era prima dată când făcea asta. A rămas gol, cu pantalonii la glezne. Nu mai avea răbdare. Atunci am reușit să mă desprind. Vor zice că fac pe sfânta. Vocile lor mă chemau. Știam că trebuie să stau departe. Și tot nu-mi dau seama ce impuls m-a făcut să ocolesc canapeaua și să ajung lângă trupurile lor înlănțuite. Întinsă pe spate, Roxana era într-un abandon total, ca un copil chinuit de febră, cu buzele strânse, cu fruntea încruntată, strălucind a transpirație. Am atins-o întâi pe ea. Apoi i-am sărutat gâtul pe care pulsa un iz dulce-senzual de Lolita Lempika, buzele. Mâinile lui îi dezveliseră un sân. L-am mângâiat cu teamă, de parcă atunci aș fi văzut sau atins prima oara un sân de femeie. Și, de fapt, așa era. Atingeam un sân care nu era al meu. Nu mai știam ce fac lângă cele două trupuri, bărbat

și femeie. Mâna lui mi-a atins sexul, de la început cu forță, cu obișnuința omului care a mai făcut asta de zeci de ori. Atunci mi-am dat seama că nu pot continua. M-am bucurat că eșarfa care înlocuia cureaua blugilor mei nu putea fi desfăcută ușor. Ca și cum aș fi prevăzut totul. Vai, sfânta de mine !

Am alergat în spatele draperiilor. Nu vedeam să deschid ușa balconului. Am reușit cu gesturi precipitate să ies. Era cinci dimineața. Niște vrăbii se auzeau în grădina impecabilă. Probabil avea grădinar. Flori exotice, niște copaci cu frunze subțiri ca de palmier, toți erau îngrijiți. Nimic nu mi se părea românesc. Apa din piscină era lucie, fără nici o unduire. Aerul dimineții m-a trezit ca dintr-o beție. Am stat până am înghețat. Venea toamna, trebuia să mă întorc la școală. Când am intrat în cameră, după zece minute, R. era întinsă ca atunci când ieșisem din baie. O sărutasem. Dar nu mă simțeam rușinată. În clipa aceea am știut că voi rupe orice legătură cu ea. Nimic nu mai putea fi între noi așa cum fusese.

A doua zi, de fapt tot în aceeași zi, pe la zece, m-am trezit. Acasă. Aveam o față devastată și îmbătrânită. Rimelul mi se întinsese pe cearcănele care mă făceau să arăt jalnic. Uitasem să mă demachiez. M-am culcat la loc. Mi-am data seama după aceea că nu puteam continua în felul ăla. Viața cu nopți pierdute prin cluburi, cu whisky și red bull (beam combinația asta până simțeam că-mi explodează inima !) mă degradase și-mi adăugase vreo zece ani. Într-o singură lună. Mă gândeam că m-am trezit la

timp. Peste zece zile începeam școala. Peste o lună aveam să-l cunosc pe Fotograf.

Și tot am mai continuat o bucată de vreme. Roxana voia să ne mai distrăm pe ultima sută de metri.

— Hai, fată, în Grecia, doar noi, două pizde [știa că nu-mi place când devine vulgară]. Ne oprim în Giurgiu la un hotel și mâine dimineață la prima oră suntem la graniță.

— Rox, ne trebuie bani, nu mai am.

— Știu! Nici eu nu mai am decât avansu', zece milioane... Ca să plec trebuie să fac rost de un medical de șapte zile.

— Și-atunci?!

— Mă gândisem ... (și-atunci a făcut o pauză de câteva secunde în care și-a modificat tonul vocii, devenind pisicos peste măsură, la care a asortat și un zâmbet d-ăla de copil tâmpit care vrea să mănânce o ciocolată întreagă când știe că n-are voie), mă gândisem că mi-ai spus că ți-ai pus deoparte șapte mii de euro...

— Dar ăștia sunt banii ca să renovez apartamentul, nu pot să intru în ei, sunt toate meditațiile mele pe un an de zile...

— Îți promit că la următorul salariu ți-i dau eu înapoi. Promit. Sor-mea are să-mi dea 500 de euro, am împrumutat-o acum trei săptămâni și oricum nu luăm mulți din ai tăi. Doar 20 de milioane. Ce zici?

Am zis da.

A doua zi, pe seară, intram în Giurgiu. Rox luase mașina mamei ei, un Renault Megane vechiuț, din

98, dar era diesel și ne convenea să băgăm motorină. Consuma și puțin.

— Acum să vedem unde dormim.

Știam un hotel în centru.

— Hai să încercăm la Vlașca.

Când să intrăm, aud că mă strigă cineva:

— Nora, tu ești?!

O față mirată și ciufulită, de-abia trezită, cu ochii umflați de somn. Era un coleg de clasă care făcea tot timpul mișto de mine.

— Ce faci, fată? Pronunță pe nas cuvintele, în încercarea de-a imita fetele de la mine din clasă, care se salutau așa când intrau în sală. Pesemne uitase că eu nu făceam parte din categoria divelor, ci a tocilarelor țărăncuțe. Clubul nefututelor, ca să-l citez.

— Ce faci, Corbule? l-am strigat ca la catalog, uitasem prenumele. Mă bucuram să-l văd, ca atunci când te bucuri de o perioadă luminoasă din trecut. Ne-am întors din drum și i-am făcut semn Roxanei să mă urmeze.

— Uite, ne gândeam să ne cazăm pentru o noapte, că mâine dimineață vrem să dăm o fugă până-n Grecia. Am făcut prezentările, c-am văzut că se uita insistent la Roxana.

— Duceți-vă. Hai că v-aștept. Hai că nu ne-am văzut de mult, să mergem la o terasă să bem ceva. Și dacă nu-ți convine aici, am un prieten cu o căsoaie, nu trebuie să-i plătiți nimic.

Nu prea ne-a convenit. Vlașca se scumpise. Era 2 milioane camera pe noapte și peste tot mirosul ăla de mucegai specific hotelurilor nerenovate. O peliculă

de vechi, de stătut care îți intra de pe pereții acoperiți cu tapet maroniu, de pe draperii direct în piele.

— Hai să încercăm dincolo. Dacă e moca... Măcar îl știi bine pe tipu' ăsta? (Roxana, ca de obicei, se gândea să scutim niște bani, chiar dacă ar fi fost să împărțim casa cu un criminal în serie; uneori era atât de inconștientă că mă scotea din minți).

— Am fost colegi de clasă. Dar tot nu înțeleg de unde atâta prietenie... am spus eu cu suspiciune.

— A vrut și el să fie drăguț. Ce-avem de pierdut?! Dacă e ceva în neregulă ne întoarcem la hotel.

Problema era rezolvată pentru ea.

Nu ne-am mai întors. Corbu al meu era un tip de gașcă. Se vedea că-i place viața. Era cam mahmur pentru că băuse cu colegii lui după ce ieșise din tură. L-am întrebat ce-a făcut după ce-a terminat liceul. Păi ce să fac, am dat șpagă, m-a ajutat unchi'mio, și-am intrat în vamă, aici în Zona Liberă. După vreo doi ani m-am înscris la facultatea de la noi din oraș, n-avea sens să mă duc tocmai la București. Același drac, fie că îmi plăteam acolo, fie că îmi plăteam aici examenele. Oricum, nu prea m-am ținut de ea, de-abia anu' trecut am luat licența. Nu prea mai e șmecherie nici în vamă. Când am intrat se câștiga bine... Tu ce faci, cu ce te ocupi?

Și uite-așa ne-a prins zece noaptea, tot povestind.

— Mă, noi o să vrem să ne odihnim, că mâine de dimineață vrem s-o luăm din loc. Du-ne unde ziceai tu că știi.

— Da, mă, hai că vă duc. E fostu' meu șef. Hai că vă spun eu ce-i cu el.

Am ajuns la mașina noastră.

— Așteptați-mă aici, că mă duc să-mi iau și eu mașina, e la două minute de aici. Și într-adevăr, în două minute a apărut lângă noi într-o Dacie veche, model '94, '95, zâmbetul lui Iliescu. Mi-a văzut uimirea și mai târziu mi-a explicat că nu poate să-și ia o mașină tare că ar fi bătător la ochi, că l-ar lua la întrebări de unde a avut el bani să-și cumpere, cu un salariu de opt milioane, mă-nțelegi ? !

Mă rog, ne ținem după hârbul lui, nu că mașina noastră era mai brează, și ajungem în fața unei vile de la intrarea în oraș. Adică bănuiam că e o vilă, pentru că totul era înconjurat de un gard de doi metri. Sună la interfon. *Bine ați venit la sfânta mănăstire...* De când naiba era mănăstire aici ? De-abia acum observ în dreapta, mă mir că nu mi-a sărit până acum în ochi, o cruce din lemn vopsit în negru, cred că avea trei metri, cu un Hristos de inox răstignit pe ea.

Poarta de fier s-a deschis și un omuleț într-o sutană ne-a deschis agitând o telecomandă :

— Nu știu de ce mama dracu' nu merge. I-am sunat azi p-ăia care au instalat-o, dar nu pot veni decât poimâine. Și tu, bă, ți-ai găsit să pici tocmai acum, când mâine vine preafericitu'. L-am invitat pe unu', mare sculă pe la Mitropolie, să-mi vadă mănăstirea.

Pe noi nu ne observase.

— Mă, Radule, uite de ce venisem eu, începu colegul meu. M-am întâlnit cu două colege din liceu și n-ai putea să le primești și pe ele la tine, că știu că ai atâtea camere libere ?

— Da, mă, cum să nu, numai că mâine dimineață trebuie să plece că vine preafericitu', ți-am zis. Atunci se uită înspre mașina noastră și schiță un salut. Îi răspunserăm și noi printr-un zâmbet și o înclinare a capului. Da' mașina trebuie s-o lăsați la poartă că p-astea mari nu pot să le deschid fără telecomandă.

Ne conformarăm. Am coborât, am făcut cunoștință, am schimbat amabilități.

— Hai, George (George-l chema, acum mi-am adus aminte!), du-le tu la doi, lângă terasa mică și apoi coborâți să stăm o juma de oră la piscină, să fumăm o narghilea.

Eram uimită. George se grăbi să-mi explice când am rămas singuri. Radu nu era preot de-adevăratelea. Fusese vameș ca și el, șef de tură chiar, și puțin timp director la Direcția Generală a Vămilor, dar s-a lăcomit, și-a făcut ditamai viloiu ăsta, plus casă de vacanță la Predeal, lângă Trei Brazi, ML, CLS, că lui numai de la Mercedes i-au plăcut, vacanțe de zeci de mii de euro prin CanCun și Bora-Bora și uite-așa ce trezește fratele meu cu fiscu' și poliția pe capu' lui. A făcut și puțină pușcărie, vreo cinci luni, dar a dat pe la avocați, judecători, cât o fi dat și-a scăpat. A fost băiat deștept că înainte de proces, imediat cum s-a pornit nebunia, și-a donat casa asta bisericii și s-a popit sau s-a călugărit, dracu știe. În rest a pierdut tot. Da' să nu-l plângi că e băiat deștept. Tot timpul îi dă ceva prin cap și scapă, cade numai în picioare. *Jmecher*.

Afară, lângă piscină, am descoperit-o pe gazda noastră care se făcuse comodă. Renunțase la sutană

în favoarea unor pantaloni scurți și zăcea pe un șezlong, împuțind aerul cu un trabuc. Piscina era o groapă dreptunghiulară de vreo douăzeci de metri lungime. Mi se părea cât un bazin olimpic, nici nu credeam că există așa ceva în Giurgiu. Dar asta nu-i nimic. Pe toată lățimea era făcut un fel de altar, cu icoane imense, brodate pe margine cu zeci de beculețe la lumina cărora zbenguiau armate de fluturi și de gâze.

— Nu sunt țânțari, îndrăzniți fetelor! ne îmbie vameșul convertit la preoție.

— Da' văd că nu o duci rău, părințele! Dă și mie ceva, mă ții pe uscat?! Și nu ziceai că prepari o narghilea? Mai ai tutun d'ăla de trandafiri sau mere? (acum îmi dau seama că 90% dintre vameși și preoți au un viciu comun, băutura; dar dacă e gratis nu trebuie lăsat să se piardă, trebuie consumat. Ați văzut voi preot slab sau vameș care să nu facă ciroză pe la 50, 60 de ani?).

— Tu ești de-al casei, ia-ți singur. Și dacă vrei narghilea, punem pe Luci să o prepare acuma. Dar voi, fetelor, nu serviți nimic? spre noi, gentil.

— Nu, nu servim nimic. Am accentuat un pic mai înțepat pe *servim*, dar nu s-a prins. Am adăugat: niște apă sau ceva suc, noi trebuie să plecăm mâine dimineață.

Îi făcu semn unei fete de pe marginea piscinei. Se ridică iritată. Avea un corp perfect. Picioare lungi, zvelte, fără pic de celulită, cum numai fetele de-abia intrate în adolescență mai au.

— N-are decât 14 ani, îmi confirmă gazda care a văzut că mă chioram la puștoaică. Să-ți povestească de unde am luat-o. Mă întorceam odată de la Victoriei, fusesem în Dorobanți să duc unui fost vameș un vițel, îl știi și tu, Grigore, că mă ajutase atunci când începuseră ăștia să mă fută la cap și el mi-a pus pilă la judecător, așa, și veneam de-acolo și am luat-o pe Ștefan Furtună. Am văzut niște țigănci ieșite la o poartă, spărgeau semințe, știi mă, moartea mea, țigăncile, chiar și alea nespălate (brrrr, făcu George) și-am zis să intru în vorbă cu ele. Când opresc mașina, văd mai încolo cum alte două țigănci o băteau p-asta mică, s-o omoare, nu altceva. Mi s-a făcut milă de ea, știi că eu nu rezist la chestii d-astea cu violență, și-am luat-o cu mine. Am vrut s-o duc înainte pe la Municipal, că era aproape, dar n-a vrut să coboare nici moartă din mașină. Am băgat-o la mănăstire. Au dat ai ei scris pentru ea, că era fugită d-acasă. Fraierii au zis bogdaproste că le-am luat-o de pe cap. Și-astealalte, și făcu un semn cu capul spre alte patru fete, la fel.

Apoi, brusc, spre noi:

— Și voi, fetelor, cu ce vă ocupați?

— Păi, eu sunt profesoară, și am început cu salariu mic, meditații multe etc. Nu vreau să vă plictisesc.

— Nu mă plictisești. Sunt curios cum îi ții tu în frâu pe hăndrălăi ca George, de exemplu. Că pe vremea mea era altfel, d-aia nu mă dau pe mine exemplu.

— Foarte ușor. Le explic care sunt regulile mele și consecințele nesupunerii. N-o să vă vină să credeți,

dar mai bine mă înțeleg cu unii de-a XII-a, decât cu unii de-a VI-a. Cei mari conștientizează, vine bacu... bine, mai am și probleme...

— Iei bani ?

— Cum adică să iau bani ? făceam și eu pe proasta, chiar dacă pricepusem întrebarea.

— Păi, să zicem că ai unul care n-a venit tot anul la școală. Și vrea să-l treci pe la sfârșit.

— Să fie sănătos. Ne vedem la toamnă. (Era ceva în tonul meu de care eram foarte mândră).

— Eh, na ! Mică și-a dracu' !

Aveam senzația că mă lua peste picior. Am explicat :

— Bine, au fost și situații când au venit persoane, colegi de-ai mei, că X e băiatu lu' Y, care e președintele băncii cutare și că a sponsorizat școala, a pus termopane la laboratorul de fizică și chimie, a adus băutura pentru banchet. Și decât să-mi facă mizerii d-astea... A trebuit să-l trec.

— Deci nu ești incoruptibilă.

— Dar nu mă gândesc în termenii corupției la asta. Nu mi s-a făcut nici o favoare. Dacă vrei, e mai degrabă un act de lașitate. Bine, i-am mai luat și pe la meditații pe unii varză, dar au venit la începutul anului. Nu i-am forțat eu să vină la meditații. Așa, să vină cu o lună înainte de final, cu gândul că, vezi Doamne, mă trece, ține cont, nu mă leg la cap. E ca și cum i-aș cere bani. Copilul ăla oricum nu învață nimic într-o lună.

— Gata, mă, am înțeles, te dai corectă. Și cât mai e o meditație ?

Speram să o fi spus sub formă de glumă. Nu-mi dădeam seama.

— În București e între 500 și 900 pentru două ore. Mă-ntreb cât o mai fi aici. În '98, când făceam eu pentru bac, la franceză, era 30 de mii de lei, dar ne obliga să venim de două ori pe săptămână.

— Mă, da' ia spune-mi, impozit plătești pentru aceste câștiguri?

— Arată-mi tu mie unul care plătește! Nimeni nu-și declară meditațiile (chiar eram revoltată).

— Ce mai contează! Eu era să fac pușcărie pentru asta. Hai s-o lăsăm că văd că te aprinzi. Și amica ta e tot profesoară?

Mă întorc spre ușă, dar Rox nu mai era unde o lăsasem. Prietena mea dispăruse, la fel și proaspăt redescoperitul meu coleg.

— Nu, ea lucrează la o firmă de publicitate. O händrălesc äia toată ziua, plus weekendurile. Pentru 30 de milioane. Mai bine de mine, îmi stabilesc eu singură când vreau meditațiile, le fac la mine acasă.

Se pregătea să spună ceva, când își făcu apariția o tipă blondută, însărcinată vizibil. Salută scurt și îi cuprinse gâtul cu brațele:

— Pisiiii, n-ar fi bine să mergem la culcare? Că mâine de dimineață trebuie să ne trezim devreme...

— Stai, Pisi, că ne culcăm imediat, mai stăteam și eu aici, de vorbă...

M-am ridicat să mă duc să mă uit de Rox.

— Stai, unde te duci?

— Nu știu unde a dispărut Roxana.

— Uite-o că vine și ridică bărbia demonstrativ spre ușile din termopan unde vedeam o Roxană foarte bine dispusă. Paharul din mâna ei sau ce naiba i-o fi spus George o făcuse să râdă cu poftă. Îi sclipeau ochii. Precis de la pahar i se trăgea.

Începeam să am senzația aia de neliniște și disconfort când nu merge conform planului. Cred că cele mai mari suferințe ale vieții mele au fost amplificate de faptul că ele au apărut ca o breșă într-un plan pe care mintea mea îl proiectase în cele mai mici detalii. Durerea cumplită după ce B. mă părăsise provenea în primul rând de la faptul că el deviase de la planul meu. După facultate trebuia să ne căsătorim și să fim fericiți, nu să se încurce cu babeta aia pe care o avea la seminarul de marketing. Chiar dacă aveam destule semne că planul scârțâie, nu renunțasem la el și continuasem să cred că e ceva temporar în toată șubrezenia asta. Dar Roxana nu părea să observe starea mea de spirit.

— Da, și cum vă spuneam, mâine vine mitropolitul, așa îi zic eu, continuă gazda noastră. Și tocmai mâine s-a nimerit să fie zi de post. Azi m-am dus la restaurant să comand sarmale cu orez, chiftele cu cartofi și o mie și una de prostii d-astea. Că fetele, și le aruncă o privire amuzată care voia să mimeze reprosul, nici una nu știe să gătească.

— Și până la urmă ți-ai amenajat coteț ? îl întrebă George care se așează într-un șezlong, cu Roxana lângă el.

De ce dracu' nu s-a așezat lângă mine ? ! Mă scoate din minți fata asta.

— Ah, cotețele! Hai să le explic și lor: de la Patriarhie mi s-a pus în vedere, când mi-am donat casa, că, dacă vreau să fac mănăstire de maici, trebuie să ne aprovizionăm cât mai puțin de afară și să ne facem propria noastră gospodărie. Nu vă miroase a nimic? Așadar, du-te părințele Radu, cumpără găini, rațe, curci, vacă, porc. Vaca n-am ținut-o decât trei zile. Zbiera ca dracii ăia. Porcul, o săptămână și jumătate. Bă, puțea, știi cum puțea? Pe căldurile alea, puaaah, simțeai că mori. Plătisem un om să vină să le dea de mâncare. Plus că vaca trebuia mulsă și tot pe mine căzuse beleaua, ca nici una din fetele astea nu voia să se bage, parcă le-a fătat mă-sa în limuzină. Acum am rămas doar cu păsările. Scap eu și d-astea.

Apoi, relaxat:

— Nu, frate. Eu sunt om cu ei, ei sunt oameni cu mine. Le mai fac câte-o favoare și mă lasă-n pace.

Și se lovi cu mâna pe frunte.

— Ah, bine că mi-am amintit. Ce zi e azi? Se întoarse spre o fată care aproape că dormea în șezlongul ei:

— Luci, tată, hai la chilie. Astă seară ești pe cameră. Acum trebuie să apară Maidan. E băiatul președintelui curții de conturi, îi explică el lui George care dădu din cap ca și cum l-ar cunoaște. Toți din familia lui ăsta sunt morți după păsărică. M-a rugat să-i trimit o fată pentru bunică-su, că nu se poate deplasa, da' știi vorba aia, păru ca varu, pula ca paru...

Fata care până atunci stătuse într-o letargie totală (*by the way*, toate stăteau a morțite, plictisite, liniștite,

departe de toate discuțiile, până și iubita nu părea deranjată de noi, două intruse) se ridică în capul oaselor și îi spuse pe un ton pe care nu-l bănuiam :

— Eu nu mai merg cu ăsta. Tu nu știi ce m-a pus ultima oară să-i fac.

— Hai, mânca-ți-aș păsărica ta de fată ascultătoare, e ultima seară, îți promit. Îl termini repede, în zece minute, și mâine ești freș. Nu te mai grăbi ca muta la pulă, așteaptă să-ți dau și vestea bună. E așa de greu să taci din gură și să asculți ? Mâine vine și Gică Suedezu, vă promit că vă las să vă alegeți tot ce vreți voi, inele, lănțișoare, orice vrea păsărica voastră...

Dar Luci nu părea de înduplecat :

— Nu merg.

Și-atunci părințelul renunță la vocea blândă. Eram singura care se simțea stânjenită de situație. Roxana era din ce în ce mai preocupată de o conversație cu George.

— Te faci a dracu' ? !

Atunci Luci s-a ridicat ascultătoare și-a luat-o speriată spre ușile din termopan.

Dar Radu își continuă reproșurile :

— Ce, asta e pește ală ? ! Stai să-ți treacă kilometri de pulă prin mijaretă și mai vorbim noi. Trebuia să vă dau lu' Nelu Hingheru să vă trimită o lună la produs în Spania... Așa că vă futeți și voi pentru mine o dată la nu știu câte săptămâni... nici nu se pune la socoteală, ce pula mea, zici și tu bogdaproste că te fute unu' ca să nu faceți pânze de păianjen ! termină el ceva mai blând.

În câteva secunde s-a auzit o sonerie și un robot cu *bine ați venit la sfânta mănăstire...* Radu s-a ridicat să-i deschidă ușa, pesemne lui Maidan, și s-a întors după câteva minute. Exact când credeam că pot să-i mai atrag atenția Roxanei s-o lase mai moale cu băutura și că ar trebui să ne ducem la culcare pentru că mâine plecam de dimineață, mai sunt doar câteva ore. Dar Rox dispăruse iar. Îmi era jenă să mă ridic și să plec. Celelalte fete, care oricum fuseseră absente pe parcursul întregii seri, nu spuneau nimic, era o tăcere atât de stânjenitoare. Mi-am luat inima-n dinți și m-am ridicat.

— Fetelor, eu m-aș culca. Mi-a părut bine...

Exact atunci apăru Radu:

— Gata? Ne culcăm?

Avea mai mult tonul unei afirmații. Fetele celelalte îl știau, căci se ridicară și spuseră toate în cor noapte bună.

— Hai că te conduc. Văd că George îi prezintă casa prietenei tale.

Am urcat din nou scările. Radu își lăuda casa:

— N-avem timp acuma, dacă mai veniți îți arăt ce cramă am la subsol, am construit-o eu cu mâna mea, ce să-i las pe constructori cu un șef de șantier. Ăștia-s cei mai mari șnapani. Te fură toți de fapt. Am preferat să-i supraveghez eu. Tot ce vezi aici e din munca mea cinstită, noapte de noapte, că e frig, că e cald, eu am stat în barăcile alea ca să mă iau în gură cu toți turcii și toți bulgarii pentru 20 de dolari pe tir și nu i-am dat pe femei și băutură, am strâns să-mi fac un rost...

Aproape că-i venea să plângă. Părea cuprins de emoție când vorbea de câte tiruri a luat el la mână, bax cu bax, a fost și la Știri la PRO TV și Antena, a descoperit într-o cutie de ulei de măsline (?!) droguri, cocaină... Insistă să-mi expună pașii construcției sale măreațe și să mă asigure de implicarea lui totală:

— Da, eu singur am construit-o, cu mâna mea. Am respectat tot rețetaru'. Crama pe care ai văzut-o, poți să dai bomba atomică și nu pățești nimic dacă stai acolo. Am făcut ziduri groase de un metru, am stâlpi de rezistență ca lumea. Și la fundație n-am scăpat de gura lu' unu', băiat de prin Moldova, nu, că să punem un animal viu. Duceți-vă, bă, d-aici, le-am zis, dar ei, nu, că i-adevărat, șefu', ca să reziste... Și s-au dus nebunii, de-au alergat un maidanez pe care l-au prins până la urmă după ce l-au momit cu niște felii de parizer.

Ah, și asta n-ar fi nimic, stai să vezi unde te aduce băutura, continuă el. De-abia am scăpat de un cerșetor, trebuie să știi dacă ai plecat din Giurgiu doar de șase ani, alde Burcescu, vindea carne în hală, avea boxă bună, creștea porci și într-o zi a prins-o pe nevastă-sa cu un slugoi pe care-l țineau ei și a înnebunit omul, s-a apucat de băutură, așa, și ăsta cică să-i dau un Chivas de 12 ani și după aia să-l îngrop pe el...

Am ajuns în fața camerei. O jumătate de oră fusese de ajuns ca Roxana să și-o tragă cu George sau cel puțin așa bănuiam după ce vedeam. Avea doar tricoul și chiloții pe ea, iar George, boxerii. Stăteau

pe covor, sprijiniți de marginea patului, cu o sticlă de Chivas și cu o țigară pe care-o pofteau. Un fum dulceag, aromat îi învăluia.

— Vă simțeți, bine, moșule, pe Chivasu meu și mă, știi că nu-mi place să vii cu iarbă aici, ce dracu, n-am avut destule probleme ? !

Dar fața lui nu arăta a unui om supărat. Mă simțeam foarte prost. Picasem pe capul omului și-acuma îi mai făceam și probleme. Îmi venea s-o strâng de gât pe Roxana.

— Îmi pare rău, nu am vrut să vă deranjăm, îmi pare rău... am reușit să îngaim anemic.

George n-avea nici un stres :

— Haaai, măăă, e doar o țigară, nu fi panicos. E Maria noastră cea de toate zilele... Am vrut să-i arăt fetei cum ne distrăm aici la Gr. În plus, îți facem un bine, n-o să ai niciodată molii în camera asta... Chicotea ca un prost și Roxana la fel.

— Faceți ce vreți, eu mă duc să mă culc !

Și s-a întors și-a plecat.

M-am uitat urât la Roxana, dar n-a părut să înțeleagă că eram supărată :

— Hai, fată, bea și tu puțin, o să te mai relaxezi un pic.

— Și plecarea de mâine, ai uitat de ce-am venit aici ?

— Și-așa nu voiai să mergem.

— Acuma e vina mea, nu ?

George s-a amestecat să potolească discuția ce căpăta intensitate nedorită pentru el, căci îi putea periclita distracția :

— Hai, fată, nu mai fi așa țepoasă, ia o gură că ești încordată.

Și am băut și eu vreo două pahare (estimativ, că n-aveam pahare și nici unul n-a mai îndrăznit să iasă din cameră). Suficient ca să dorm neîntoarsă până la șase, când Radu a bătut la noi la ușă, cântând:

— Bună dimineața, vodca taie greața...

Când m-a văzut:

— Moaaaa... arăți de parcă te-ai fi închinat toată noaptea la zeul de porțelan!

— ?!

— Ei, te pomenești că nu știi expresia... nu știi și tu argou, jargoane, chestii d-astea? Înseamnă să dai la boboci, să dai la rațe etc.

Apoi serios, amintindu-și pentru ce venise:

— Am nevoie urgentă de una dintre voi. Care știe să cânte?

Eram buimacă.

— Poftim?

— Hai, că-mi sunteți datoare. Și-așa nu mai plecați. Într-adevăr, Rox dormea dusă. Cine știe cât mai băuse.

— Dar ce s-a-ntâmplat?

— S-a-ntâmplat că Luci e indisponibilă și când vine preafericitul la unșpe vrem să-l așteptăm cu niște rugăciuni, nu știu, ceva de genul ăsta, fetele au pregătit. Și știe că am 14 fete. Nu mă pot prezenta cu 13 la apel, nu vreau complicații. Te îmbraci frumos, cânți, de fapt, nici nu e nevoie să cânți, mimezi și tu acolo...

— Și Luci ce-a pățit?

— Riscurile meseriei. E puțin vânătă la un ochi. Și cu vreo două coaste rupte, deși mă îndoiesc, o s-o vadă un doctor mai târziu. Și îi lipsește și un dinte. Din față. Și-a găsit să facă pe pudica tocmai cu Maidan. Îmi pare rău de ea, dar eu le-am explicat: vă iau de pe stradă, nu vă oblig, nu le pețesc, dar din când în când să-mi facă și mie un serviciu. Știi că le-am încurajat să termine liceul la seral? Și chiar să dea la facultate, dacă vor... eu le-o plătesc, aici, în Giurgiu, avem și noi o Universitate, e acreditată...

După o pauză:

— În altă ordine de idei... Iartă-mă că v-am trezit, mă rog, că te-am trezit, dar acum am văzut-o pe Luci și trebuie să rezolv cumva.

Se ridică de pe fotoliu și ieși, lăsându-mă la fel de buimacă. Rox continua să doarmă, ba mai mult, o dăduse și pe un sforăit mai delicat. Stăpânul stabilimentului apăru din nou în cadrul ușii:

— Și vezi, despreunează-i mâinile. Trage-a moarte, cum să dormi așa cu mâinile împreunate?! Asta e poziția pentru veșnicie.

Se referea la Rox.

Pe la 11.30 nu mai puteam de cald, înfășurată până-n pământ cu materialul negru, gros, de bumbac. *Fetelor, arătați superb,* a ținut să ne convingă Radu, care umbla de colo-colo emoționat. În privința fetelor lui, avea dreptate. Erau toate senine, timpul părea să se scurgă pe lângă ele, așa cum păreau încărcate de o pioșenie despre care puteam să jur că n-avea nimic disimulat. Poate un pic încercănate, dar cât să dea bine unei ființe care îl caută

îndârjit pe Dumnezeu. Eram singura care simțea că moare dacă nu vine mai repede preafericitul să se termine odată festivismul ăsta. Mă simțeam ca la careu sau ca la ședințele de consiliu, interminabile și chinuitoare. Slavă Domnului, într-un sfârșit, după doar 45 de minute întârziere, a apărut și Preafericitul Părinte Teonuștiucum, marea sculă de la Mitropolie de care vorbise părințelul. A coborât dintr-un Audi S 8, încadrat de doi tineri, tot din câmpul celor sfinte. Șoferul și poate garda de corp rămăseseră în mașină.

— Săru'mâna, Înalt Preasfinția Ta, ne faceți o deosebită onoare...

Radu dăduse drumul la text, având grijă să pupe mâna grăsuță a preafericitului, care părea că suportă greu căldura, așa cum era îmblănit cu o barbă grizonată și cu rânduri, rânduri de bumbac negru, cupola neagră apăsând pe scăfârlie... *Măicuțele vă pregătiseră aici un cor...* se poticnea Radu.

— Voi ține o slujbă de sfințire a lăcașului sfânt... Dar nu aici, e prea cald. Altarul îl aveți aici ?

— Da, Preafericite Părinte, acum sunt pe cale să găsesc niște sponsori și să ne extindem, să construim o bisericuță lângă... explica părințelul nostru.

— Mda, își mângâie preafericitul barba. Altarul nu e bine ales aici. Piscina acesta ar trebui astupată, nu prea are legătură cu cele sfinte... Doar dacă nu faceți botez în grup... făcu o glumă preafericitul, glumă la care râseră toți bărbații (noi, în continuare, stane pioase de piatră). Atunci, haideți înăuntru să-mi arătați cum ați amenajat și de când funcționați...

Radu a sărit să-i dea toate amănuntele. Preasfânta față bisericească a înregistrat foarte atent fiecare detaliu al încăperilor și a ținut apoi o foarte scurtă slujbă de sfințire a mănăstirii lui Radu.

— Noi ne-am pregătit și cu o masă...

— Da, sigur că da...

Dar preafericitul a fost de-a dreptul dezamăgit și nu și-a putut ascunde dezamăgirea când a văzut masa plină de chiftele cu cartofi și salate peste salate.

— Tu nu știi că eu îmi dau dezlegare la carne ? Și apoi, știi ce-a spus Domnul nostru, Isus Cristos, nu spurcă ceea ce intră în gură, că asta se duce la hazna, ci ceea ce iese din gură... Ești crud în cele sfinte...

— Iertați-mă, preafericite, imediat se rezolvă.

Și s-a rezolvat rapid, în 20 de minute, că Radu era prieten cu patronul restaurantului de unde luase și chifteluțele, și sărmăluțele, și ăsta i-a făcut în timp record niște fripturi de porc și vită și-avea și niște pastramă de oaie care a mers excelent cu o sticlă de vin roșu pe care o avea Radu la cramă și de care invitatul a fost mai mult decât încântat, din moment ce a întrebat dacă nu mai are vreo două să ia și la el, așa pentru împărtășanie. Apoi, după o masă copioasă, când părințelul nostru credea că a scăpat cu bine, Preafericitul a redevenit serios și i-a spus direct că Biserica are nevoie de fonduri și e datoria noastră sfântă s-o ajutăm, că, gândește-te, părințele, noi, adică el, Înalt Preasfinția Lui, nu păstorește bogatele mănăstiri din Moldova, care scot bani grei din vizitatori, trebuie să ne descurcăm cum putem... Ce, aici e Vaticanu' ?

Și a priceput părințelul nostru, mai ales după ce i s-a spus că știe cine e și cum a ajuns el să-și facă mănăstire din propria lui vilișoară și că măicuțele sunt foarte tinere, așa și pe dincolo, încât părințelul a priceput cu prisosință și s-au înțeles la o sumă pe care să o doneze Preafericitului, lunar, un băiat din ăștia care îl însoțesc se va deplasa, să nu-și facă griji, nu-l va pune pe drumuri, oameni suntem.

Mi-a fost milă de Radu. În după-amiaza aia a băut până l-au luat fetele pe brațe. Nici măcar Gică Suedezu' cu ofertele lui tentante nu a reușit să-l binedispună. Suedezu era un tip cam la 52 de ani, cu o cămașă neagră descheiată la trei nasturi care îi lăsa să se vadă o cruce masivă de aur și părul grizonat de pe piept pe care, de altfel, nu l-ai fi bănuit sur, căci avea o coamă neagră ca pana corbului (se vopsea?). Credeam că numai femeile pot deveni ridicole atunci când nu-și acceptă vârsta. Gică Suedezu (i se spunea așa pentru că stătuse 10 ani în Suedia și muncise acolo și după cum se lăudase avusese o mie de iubite acolo, deci nu avusese niciodată probleme cu un loc cald în nopțile răcoroase ale nordului) avea niște ciocate cu niște boturi supradimensionate și multe buzunare din care scotea ca un iluzionist tot felul de bijuterii.

— Ți-am adus numai marfă a-ntâia. Ia uite, pentru Simona, că o să fie mămică, un inel cu un diamant pe care îl iei de la Cellini cu 70 de milioane, eu ți-l dau la jumătate. Pentru fete niște cercei și special pentru tine, moșule, din Italia, un inel cu un diamant de 2 karate. N-ai văzut așa ceva în viața ta...

Și nici n-a apucat să vadă. Radu a vomitat pe ciocatele lui Gică înainte de a cădea într-o ațipeală de vreo 20 de minute. Și pentru că Gică nu plecase când a deschis ochii, l-a luat la rost:

— Bă Gică, știi ceva? M-am săturat și de inelele tale și de tot. De ce să-ți tot sponsorizez eu ție pizdă gratis în Thailanda, unde te duci și stai două luni pe an, că te-ai dat de gol ca prostu'.

— Hai, dă-te-n colo, că dacă n-ai avea biznisu' aicea, ai da și tu o tură și-o bucă cu mine în Thailanda. Mă, io ți-am zis, oricum ne ducem toți pulii de suflet, măcar să știu că am trăit.

— Lasă-mă-n pula mea, că n-am chef de tine acuma. În pula mea, am pus-o și eu de-o afacere și vine altu' care vrea să se bage și el, să ia caimacu. C-așa e, frate, în țara asta, nu poți să te ridici deloc. Cum te ridici, vine un muist d-ăsta și te trage-n jos, în pizda mă-sii de popă cu arhanghelii lui cu toți!

— Da, mă, ai dreptate. Știi că se zice că în iadul nostru nici nu e nevoie de pază la cazan, știi în cazu' în care vrei să scapi, pentru că te trag alții în jos, hă, hă...

A doua zi am plecat și noi, am fi plecat și mai devreme, dar Roxanei îi fusese rău toată ziua. Băuse cu George toată sticla aia de Chivas.

— Făi fată, te-ai țicnit la diblă?! Păi tu furi de la un mafiot?!

Nici nu știam ce să-i mai spun când am văzut-o cum îmi flutură un teanc de euro.

— Lasă, până își dă el seama... Oricum, ne întoarcem la București, că el o să creadă că mergem

în Grecia... și așa plecăm undeva mai mișto cu cincizeci de mii de euroi. Saint-Tropez scrie pe noi, Nisa !

— Păi ăla află în doi timpi și trei mișcări unde stăm. Ți s-a urât cu viața ? ! Ne întoarcem și-i dai banii înapoi. Singură îi explici. Nu știu, îi spui ce vrei, dar banii trebuie să îi dai înapoi, pricepi ?

Nu pricepea, dar a întors mașina și cât ne-am ciorovăit noi eram deja în fața porții. Ne-am înființat în fața interfonului buclucaș. Am găsit un Radu nervos, care ne-a primit agresiv :

— Voi ce mai vreți ? !

— Ăăăă, Rox vrea...

— N-am eu destule pe cap ? !

— Da' ce-ai pățit ?

— Uite, le-a găsit dracii pe muieri. Asta mică a fugit cu două teancuri de-ale mele. Trebuia eu să fiu mai atent cu ea, că toate pizdele au gena ciordelii în sânge.

Ne-am uitat una la alta. Împuțita mă mințise. Luase mai mult.

— Uite, Rox vrea să-ți spună ceva.

Și am împins-o pe hoață în față, așteptându-mă să zică ce stabilisem :

— Da, mi-am pierdut un cercel cu briliante azi-noapte și precis e la tine sus.

Și până să mai apuc eu să zic ceva a întins-o pe lângă noi. O ! Dar nu și-a găsit persoana. Am prins-o chiar la baza scărilor.

— Fetițo, tu ai luat-o razna de tot ? !

Ea tot într-o goană pe scări.

— Cu tine vorbesc ! deja țipam.

De-abia în cameră a catadicsit să-mi vorbească.

— Auzi, tu ești chiar proastă ? ! tot ea făcea pe șmechera. Nu vezi, e ocazia perfectă. Uite, îi fac jumi-juma cu tine. Anu' ăsta nici nu trebuie să mai faci meditații, nici nu trebuie să te mai duci la școală. Stai acasă și tu, te apuci de doctoratul ăla pe care-l ziceai că-l vrei, chiar nu ți s-a acrit și ție de atâta muncă ? !

— Tu nu ești sănătoasă, jur ! O s-o prindă pe-aia mică și o omoară în bătaie.

— Și ce-ți pasă ție de o curvă ?

— Curvă, curvă, dar nu e hoață !

— Și de când ai devenit tu miss cinste ? !

— Dacă nu îi dai tu, îi spun eu !

Și i-am smuls geanta din mână. A cedat. Am scos cele două teancuri cu bani.

Și chiar atunci se deschide ușa.

— Ia uite ce-am găsit sub pat când căutam cercelul ! sare Rox, smulgându-mi banii.

Radu e suspicios.

— Când a intrat ea aici ?

— Nu știu. Probabil îi ascunsese aici și n-a mai apucat să-i ia.

A luat banii și noi am plecat cu cercelul cu câteva pietricele de zirconiu care fusese în urechea Roxanei în permanență.

Am rupt-o cu Rox. Nu numai că n-am nici o șansă să cunosc pe cineva serios cât sunt cu ea, dar mă mai bagă și-n belele.

Aș vrea să am curajul să recunosc... Ajunsesem să văd în fiecare tip pe care-l cunoșteam o posibilă partidă. Cred că de aceea am stat lipită de Roxana. Ea știa atât de multă lume. Credeam că o să cunosc pe cineva. N-a fost o mișcare inteligentă pentru că toți trăgeau la ea, ca muștele la miere (eram deșteaptă dacă îmi făceam o prietenă mai urâțică, așa da, aveam șansa să fiu remarcată...). Ajunsesem să fiu obsedată că aș putea rămâne singură. Și, cu toate astea, când prietenii, alții decât Rox, îmi prezentau pe cineva, îi găseam de la prima întâlnire cusururi iremediabile. Nu puteam să trec peste ele și a doua întâlnire nu mai exista.

Să cunosc pe cineva ajunsese miza vieții mele. Cred că numai femeile de 30, 40 de ani, singure, știu asta.

Fotograful a fost primul din procesul vindecării de B. Într-o după-amiază de octombrie, eram singură la film. Pierdusem *Visătorii* lui Bertolucci și nu știu prin ce minune se relua la Studio. În sală, doar vreo cincisprezece inși. La două scaune de mine stătea un tip brunet, părea să aibă 27, 28 de ani, în orice caz, până în 30. Rucsacul lui voluminos ne despărțea. Era Fotograful. Dar nu puteam fi împreună. Era din Satu Mare. Ce să caut eu în cealaltă parte a țării ?! Câștiga doar 17 milioane pe lună de la ProSport sau Gazeta Sporturilor, nu mai știu, o revistă cu tematică sportivă, plus ce mai lua când era plecat prin deplasări (deci mă va lăsa și singură). Stătea într-o garsonieră cu chirie. Am avut grijă să aflu aceste detalii în primele două întâlniri. Și,

totuși, nu cred că sunt materialistă, nu? Trebuie să mă gândesc un pic și la viitor. Părinții mei n-au muncit o viață-ntreagă ca să scot eu din foame nu știu ce amărât. Oricum, dacă un bărbat n-a avut timp până la 30 de ani să-și cumpere un apartament de două camere sau măcar o garsonieră sau măcar o mașină, ce mă face să cred că de acum încolo va reuși să pună un ban deoparte și să strângă ceva în viața asta a lui? (recunosc, cu greu m-am îndepărtat de el; Roxana îl poreclise Rexona, după ce i-am descris dotarea de la mama natură; dar rațiunea a învins păsărica).

Apoi ZUGRAVUL. Nic. Părea ok. Lucra la o firmă de decorațiuni, amenajări, ceva de genul ăsta. Era un tip îngrijit, tot timpul îmbrăcat la costum. A venit și m-a luat din fața blocului cu un merțan. Ulterior am aflat că era zugrav. N-avea studii superioare. Și avea un tatuaj la încheietura mâinii drepte. Iar merțanu' era al șefului.

Apoi Philippe. Era cel mai bun dintre toți. Avea propria lui firmă și 36 de ani (deci vârsta când îți dorești să te așezi la casa ta). Ne-am întâlnit de trei ori. Prima oară a fost perfect, un joc de-a chasseurul, la Galeron, un restaurant care mie îmi plăcea foarte mult. Efectiv m-a sedus. Îi plăcea Milan Kundera din *Insuportabila ușurătate a ființei*, am vorbit și de film, și de familia lui rămasă în Franța. A doua oară m-a prezentat unor amici, toți căsătoriți mixt. Un francez cu o slovacă, altul cu o româncă. Mi-a dat multă încredere faptul că m-a scos la un restaurant unde nota de plată a fost cât salariul meu

pe o lună, nu că aș fi o snoabă, dar totul era atât de rafinat cum nu mai văzusem vreodată. A treia oară am ieșit în oraș singuri, într-o duminică după-amiaza, ne-am plimbat singuri pe străduțele pustii de la Universitate, apoi m-a invitat să urcăm la el, stătea la Amzei. Mi-a povestit că ultima lui iubită i-a murit în brațe. Că se drogau împreună. Ah, și că sexul e foarte important pentru el. Că se închideau în cameră cu zilele, se drogau și făceau sex. Că Julie i-a îndeplinit orice în materie de sex, felație, sex anal, sex în grup. Atunci i-am mărturisit că sunt virgină. A patra întâlnire n-a mai existat. O să rămân nemăritată. Maaare lucru !

Ba este mare lucru. Pentru că nu vreau să-mi împart singurătatea și bătrânețea cu un motan sau un cățel care să devină rostul vieții mele, rațiunea mea de a trăi, de a mă mișca anchilozată de umeri, de șold, prin parcuri sau prin fața blocului, la plimbare. Vreau un moșneag cu care să mă cert pentru dureri de șale, mă doare coloana de nu mai pot, ba pe mine mă doare mijlocul de nu pot să mă aplec nici până la congelator, cine dracu ne-a pus să luăm frigider d-ăsta...

Prostituata

Vedea *Leaving Las Vegas* cu Nicolas Cage și Elisabeth Shue, când i-a venit ideea să se prostitueze. O prostituată se îndrăgostește de un alcoolist venit să se sinucidă în Las Vegas. Să bea până la moarte. Era o fată care terminase Literele, secția română – spaniolă și îi ținea locul o săptămână Grației, erau din același sat, fuseseră colege de bancă din generală până la sfârșitul liceului, dar la facultate, deși urmau aceleași cursuri, s-au îndepărtat. Acum îi datora s-o ajute, pentru că și Grați o susținuse într-o perioadă grea a vieții ei. Se vedea din avion că nu e profesoară. Nu ținute rigide („decente"), nu... era ceva în atitudinea ei... un mers de felină care se prelingea plictisită pe coridoare, niciodată pe mijlocul coridoarelor, ci numai pe lângă ziduri, ca o mâță care se atinge de toate obiectele, înfășurându-se pe sub scaune când merge, își atingea umărul de ziduri...

Mă simțeam mai degrabă datoare să solidarizez cu ea. Erau unele pe la 35-40 de ani, bulercate pe la șolduri și cu burțile atârnând, care, în ferestrele lor, organizau consfătuiri de crescut copii, de pus castraveciori la murat și alte asemenea fericiri conjugale. Încercau să mă coopteze și pe mine. Începea

doamna Constantin, cu fața ei de ciocănitoare curioasă:

— Auzi, Nora, da' tu câți ani ai? Că pari așa un copil...

— 29.

— Locuiești cu părinții tăi, nu?

— Nu, părinții mei stau la țară. Tata e tractorist și mama, casnică. Dar mi-au luat un apartament aici, de pe vremea facultății.

(Simțeam nevoia să le scandalizez cu orice preț. Nu, tata nu e tractorist, mă rog, decât ocazional).

— Cred că ți-e greu singură... continuau ele nedescurajate și compătimitoare. Locuiești singură?

— Da.

— Dar ai pe cineva, nu?

Câte una înțeleaptă intervenea apodictic:

— Ascultă-ncoa' la mine: mărită-te! Familia e totul! Te obișnuiești așa, singură, și nu e bine...

Mă uitau repede când în cancelarie intra Vera. Își ținea spatele drept, mormăia un salut și mergea încet, ca o felină leneșă, către fotoliul din colțul drept. Discuțiile viperelor încetau pentru câteva secunde. Adoram secundele alea de uimire întipărite pe fețele crispate. Nici o reacție, nimic nu se clintea. Apoi, își reveneau brusc, reluând conversațiile, pe o altă tematică și într-un alt registru. Mai afectat, mai ascuțit.

— Iar a sunat cretinul ăla de serviciu mai devreme cu 4 min!

— Da, dragă, se duce de râpă școala asta! o încuviințau celelalte în cor.

Cele zece minute de pauză trec repede. Când rămân din nou singure, le auzi șușotind:

— Asta de spaniolă care-a venit acuma în locul Grației, uitați-vă și voi la ea! Nu vi se pare indecentă? Să-și pună și ea un costum. Cum să vii să le predai copiilor în blugi sau în fuste până la cur?! S-apleacă, dracu', și i se văd chiloții. Cred că toți belesc ochii la ea, nu mai e nimeni atent la oră!

Ne-am apropiat de ziua mea, na, că uite, aveam parte și de beneficii de pe urma numelui pe care-l detestam. De Sf. Gheorghe aveam obiceiul să aduc prăjituri și suc la școală, apoi să scot trei colege mai apropiate (Valentina de istorie, Roxana de engleză și Mihaela de franceză, care dădea niște sfaturi extraordinare, femeie dintr-o bucată) la o sticlă de vin în Cafeneaua Actorilor, de la subsolul Teatrului Național. Dar Valentina trebuia să pregătească subiectele pentru olimpiadă și Roxana se pregătea să plece la nu știu ce lecție deschisă, iar Mihaela era de negăsit. Când mă gândeam c-o să-mi urez singură de bine și prosperitate, apare Vera. Avea o fereastră de două ore și un aer jovial: *La mulți ani, sărbătorito! Și eu: Hai, nu vrei să-ți fac cinste, aici aproape?*

A acceptat și m-am trezit mergând alături de ea pe Batiștei. Era un 23 aprilie capricios. Dimineața plouase cu bulbuci. Acum cerul era limpede. Observam pentru prima dată că au înverzit copacii. Mă simțeam ușoară, eliberată de orice grijă, fără obligația de-a face vreo conversație. Vedeam asta și la însoțitoarea mea.

— Hai, domnița, veniți să luați salcie și să vă cântăriți! Ne îndemnau sonor în fața bisericuței albe niște țigănci sănătoase, cu cercei grei, balansând în urechi. Hai, frumoaso, să-ți ghicesc, dă dragoste, dă noroc, hai că văd că ai o greutate mare pă suflet. Hai să-ți spun ce ai. Hai, dă palma. Nu mă crezi, nu?

Eram pregătită să traversez fără să le iau în seamă. Dar, nu știu cum, iată-mă cu palma întinsă.

— Of, of, cu dragostea stai rău, ai căzut la așternut, da' nu faci casă cu el...

Mi-am tras mâna. *Stai, nu fugi, fata, ține colea* și umblă sub șorțurile suprapuse:

~PARASCHIVA~

CELEBRA TĂMĂDUITOARE,
SINGURA CLARVĂZĂTOARE
AUTORIZATĂ

REZOLV PROBLEME DE FARMECE,
DRAGOSTE, CUNUNII, AFACERI,
NEÎNȚELEGERI, ARGINTUL VIU.
GARANTAT ÎN 24 H.

Continuă să strige în urma mea: *Am har de la Dumnezeu, am apărut și la televizor, la* OTV, *la domnu' Diaconescu, sunt cunoscută că fac minuni... Poți să vii și la mine acasă, am vilă la Mogoșoaia, ai adresa pă spate...*

Traversarăm spre Arcub, apoi la stânga. Deja puseseră măsuțe afară, dar era mai intim înăuntru. Cobori pe niște trepte, pe un coridor strâmt care se deschidea dintr-o dată. Mă simțeam ca-n burta unei balene pașnice, pe care n-aș fi vrut s-o spintec ca să ies. Era decorat cu plase de pescuit, cu năvoade groase. Obscuritate atât cât să te simți înghițit într-un pântece uriaș, rejectat și el departe de lume. *E plăcut aici*, o auzii îndepărtat.

— Eu l-am descoperit târziu, de-abia când am intrat să predau aici. Patru ani de facultate de partea cealaltă a străzii și nici nu știam că există.

— Noi chiuleam aici de la cursurile plictisitoare... Când te gândești că așa gândesc și despre noi, că suntem anoști..

și discuția începea să devină sterilă. *Mie nu-mi place în învățământ, n-aș putea suporta un confort călduț... de-aia am ales să fac altceva. Sunt hostess pentru călători străini. Ei au nevoie de un translator la întâlniri de afaceri, de o prezență plăcută...*

Încetasem s-o mai ascult. Îi priveam vorbele, eram atentă, mă rog, mă prefăceam că sunt atentă. Vinul îmi urca o senzație plăcută de moleșeală în tot corpul și o amețeală care mă făcea să închid ochii. Începuse o melodie de Roxette. Încercam să-mi aduc aminte când am auzit-o prima dată. Imagini nedeslușite de undeva din adâncurile adolescenței, un chef, poate un majorat din alea în care mâncarea se termina înainte de 12 noaptea și pentru că erau născuți în anul foamei, dileau și tortul înainte să-i cânte la mulți ani sărbătoritului. Mai rămânea doar

șampania și cuplurile care se legănau pe Roxette și se sărutau îndrăzneț cu limba și eu ghemuită într-o canapea *Crash, boooom, baaang...*

Și-a dat seama că nu o mai ascultam. A tăcut. Avea și ea gândurile ei.

Nu era doar o însoțitoare.

Relația mea cu ea – pe care însă n-o pot prinde în nici un tipar – a început la două zile după discuția noastră, într-o seară ploioasă, pe la ora 11. Mobilul îmi suna în disperare, dar nu-mi venea să mă dezlipesc de televizor. Când ești singur, un episod din *Totul despre sex* echivalează cu o ședință la psihoterapeut. *By the way*, am fost la câteva ședințe. Să zicem că sunt ok cât timp reușești să mai descarci din tensiuni, dar la sfaturi de genul „Când ești nervoasă lovește o pernă sau imaginează-ți că el este o pernă pe care o lovești cu putere. Boxează până nu mai poți, până simți că-ți scuipi plămânii și te eliberezi de energiile negative..." am simțit că trebuie să renunț. Episodul cu terapia poate o să-l povestesc altă dată pentru că Vera nu mă lasă. Trebuie să rămân la povestea ei.

Și îmi sună mobilul. Vera vorbea precipitat:

— Scuză-mă, sun cam târziu, dar știu că stai prin zonă și am cam dat de niște probleme. Aș putea trece puțin pe la tine? Sun din stație de la Drumul Găzarului.

— Da, ești foarte aproape de mine. Ți-am mai explicat. De unde ești tu, se vede blocul meu. E o farmacie veterinară în scară. Vino și sună la 45 C.

Am dat de dracu. Primele cuvinte spuse repede în scara blocului, de unde venisem s-o aștept pentru că mi se stricase interfonul. Era cam șifonată. Ce-ai pățit, *lasă că-ți zic când ajungem sus.*

În lift se lăsă o tăcere stânjenitoare. Încercam să nu mă holbez la ea. Avea doi nasturi smulși de la cămașă. Unul se rupsese pe jumătate și rămăsese prins în cusătura deasă. O zgârietură roșiatică la gât care se prelingea și se pierdea spre sânul drept. Mobilul ei îmi întrerupse analiza. L-a deschis și agitată l-a îndesat în ureche. Se auzea clar. *Târfă nenorocită, dacă nu-mi recuperez banii, ți-am luat glanda.* Ai auzit, nu? N-avea nici un rost s-o mint. Mă simțeam jenată.

Nu era o simplă hostess. Nici nu există așa ceva, tot ea mi-a zis. Cinele de afaceri erau un preludiu. Dacă te plăcea, clientul te lua pe cameră. *Mai greu a fost cu primul. Noroc că era destul de tânăr, la vreo patruzeci și cinci de ani, grizonat, trăgea de fiare la sală, nu era un animal libidinos cu trei rânduri de burți, transpirat ca un porc încălecat pe mine. Avusese și d-ăștia de-i venea să vomite. Nu, primul fusese chiar un finuț. Și de la agenție i-au sugerat că e bine să treacă la acțiune. Un milion cât lua pe o cină obișnuită (că la început nu te obligau să faci nimic) nu se comparau cu șapte milioane. Și tipu' a fost chiar drăguț, nevasta îi născuse a doua oară, se îngrășase și a încercat o dată cu ea, da' efectiv nu i s-a sculat și ea oricum trebuia să alăpteze că începuse și ăla micu' să plângă de foame în camera alăturată... În smiorcăiala asta nu-ți mai arde de...*

O vedeam agitându-se mai degrabă amuzată decât îngrijorată, când îmi povestea toate astea.

— Dar azi a fost diferit. M-au trimis de la agenție aici, pe Șos. Giurgiului, la un apartament cu unul la care am mai mers. De fiecare dată îmi plătea corect. Nu vrea decât să vorbească cu cineva... Când am ajuns era dezbrăcat, cu un pahar de vin în mână și cu sula la vedere și n-apuc să-i zic nimic că apar vreo doi hăndrălăi în chiloți care încep să tragă de mine. *Și domnișoara nu vă speriați, nu-i nici prea mare nici prea mică intră ușor în păsărică. Și oricum păsărica dumneavoastră a văzut destule la viața ei...* N-am făcut pe nebuna, am luat un pahar, am făcut puțină conversație m-am dus la baie și cum am văzut ușa de la intrare, am luat-o la fugă pe scări.

De ce-mi povestea mie lucrurile astea ?

Te-ntrebi de ce-ți povestesc ție toate lucrurile astea ? Pentru că mă simt singură pe lume și nu mai am puterea s-o iau de la capăt mâine. Nu mai am putere. Toți sunt câini și stau cu dinții înfipți în os pentru o bucată mai mare. Și așa am încercat și eu să fac, dar nu mai pot. Toți bărbații sunt niște mizerabili. Pentru ei nu suntem decât un rezervor în care-și scurg ei dejecțiile. În care-și deversează sperma lor împuțită, sărată și acră, sau cu miros de clor. Să-și verse ei lăturile covăsite, asta suntem.

Și s-a pus pe un plâns care-i scutura tot corpul și-i înălța pieptul în ritmul sughițurilor amestecate cu lacrimi. Mi-era milă de ea. Am luat-o în brațe. Nu se încadra în tiparul fabricat de imaginația mea din frânturile pe care realitatea mi le oferise.

Întotdeauna voisem să văd pe viu o prostituată, una veritabilă, un exemplar vulgar-provocator, care merge unduindu-se pe stradă, acostându-și clienții.

Dorința mi-a fost îndeplinită acum un an. Fusesem cu o clasă de a XI-a la un film care rula le Studio, la Romană. *Cu capul în nori*, cu Charlize Theron și Penelope Cruz. Bun film. Ceva despre demitizarea războiului... Se terminase la 23. 40. Copiii rămăseseră să mănânce la KFC. Le refuzasem invitația. Eram destul de melancolică.

Mă întorceam singură pe Magheru. Încet, vitrinele scânteiau în lumina farurilor, era o agitație plăcută de primăvară.

Le-am văzut de la douăzeci de metri. Erau două. Purtau fuste scurte de blugi. Aveau părul lung, negru. Fumau, urmărind mașinile la marginea trotuarului, făcând semne. Un malac stătea sprijinit într-un fel de gang. Eram dezamăgită. Cu figuri obosite, nu-mi inspirau nimic. M-așteptam la mai multă strălucire.

Vera și povestea ei... Neverosimile aproape. Dar aveam nevoie de o prietenă nouă. Cea mai mare prostie pe care o fac femeile atunci când au relații stabile cu un bărbat e că-și condamnă la moarte relațiile de prietenie și se dedică exclusiv divinizării bărbatului de lângă ele. Când se trezesc fără cel în jurul căruia și-au construit viața luni, ani, decenii, își dau seama că ele nu vor intra niciodată în categoria femeilor capabile să facă din singurătate un spațiu dens, compact.

A doua zi, spre seară apăruse la școală cu același aer de felină flegmatică în Mercedesul ei nou, nouț. Venise special pentru mine, pentru că Grațiela se întorsese la școală.

— Gata, s-a rezolvat. Au trimis o altă fată în locul meu.

Începea să pălească ușor, poate unde-și amintea de slăbiciunea de-aseară.

— Ascultă, îmi pare rău c-am picat pe capul tău aseară, continuă ea, nu știu ce crezi acum despre mine. Până la urmă, nu-mi pasă. Decât săracă, mai bine mă fut. Sărăcia e adevărata prostituție. Asta n-am spus-o eu, să știi. Am auzit-o la televizor.

Vera omisese un lucru important: era una dintre fetele pe care Gigi Ceară le plasa politicienilor, interlopilor, prietenilor și tuturor cu care făcea afaceri.

— Și ce dacă eram una din fetele lui Gigi Ceară ? !

Când aveam eu chef, evident. Și când avea el nevoie de o tipă mai instruită pentru a stropi vreo afacere cu oameni mai finuți, nu gen pulică frânaru. Care femeie nu vrea să se plimbe prin toate stațiunile luxoase, la plajă, sub un palmier, la șapte stele sau să se bronzeze pe vreun iaht ? !

Cum să faci bani cu păsărica

De parc-aș fi putut să-i spun adevărul ! Tocmai ei, care, de când s-a despărțit de cretinul ăla, și-a luat o mască a suferinței și-a inocenței de parcă ar fi maica Tereza în vacanță. Ce, parcă ea ar putea să înțeleagă ce foame e-n tine într-un cămin din Regie, când mănânci un covrig înțepenit toată ziua, într-o cameră de doi pe doi ! Parcă ai putea să te hrănești numai cu lecturi sau cu discuții prelungite în fumurile boemei de la Litere ! Și ce privilegiată mă simțeam că am chiuvetă în cameră și mă spălam în lighean, ce bucuroasă că nu mă duc în baia aia infectă și friguroasă. De unde să știe ea toate astea, când are de la mămica și tătucu' casă și-i mai trimit și bani de întreținere, *că ea, sărăcuța, nu poate să se descurce din salariul ăla amărât de profesoară, face și ea meditații, da' las-o, domne, și pe ea să se distreze, că e tânără, ce să facă, să strângă bani de acum, n-am muncit noi destul pentru ea ? ! Dacă nu se distrează și ea acum, când vrei s-o facă, când o avea responsabilități și copii și bărbat care pun-te masă scoal-te masă ? !* Pariez că așa se întâmplă. Nu știu ce-a fost în capul meu aseară de m-am apucat să-i spun ei totul. Acum îmi pare rău.

Nu mă mai simțisem umilită din după amiaza aia la prășit cu bunicul. Am prășit porumbul cu calul ca

să economisim bani, n-aveam noi prăşitoare electrică. Mergeam pe lângă calul năduşit şi uneori gâtul lui lung mă atingea şi-mi lăsa o dâră sărată şi albicioasă de transpiraţie pe mânecă. M-am bucurat iniţial, nu era bine călare, îmi intrau oasele spinării în carne, şi la fiecare mişcare simţeam că mă învineţesc între picioare, nici nu puteam să-mi ţin bine echilibrul, şaua mea fiind un preş împăturit în două. „Hai, dă-te jos şi mergi pe lângă el, îl cârmeşti din căpăstru!". Mergeam pe lângă rând, atentă să nu smucesc prea tare căpăstrul şi să tai porumbul firav, în timp ce bunicul ţinea de mânerele prăşitoarei, lăsând în urma noastră o brazdă neagră, un pic cleioasă. Mă lovea, din când în când, respiraţia de iarbă proaspătă. La capătul rândului se oprea pentru un minut să-şi tragă sufletul şi să rupă câteva smocuri de iarbă verde de primăvară pe care soarele crud încă n-o pârjolise. Nu vedeam capătul rândului şi mă cuprindea o spaimă teribilă. Vedeam numai cerul cum se unea cu şirurile infinite de porumb, iar eu eram blestemată să merg la nesfârşit lângă calul ăsta obosit.

„Gata, hai că ne prinde noaptea", îl auzeam din spate pe bunicul. Şi calul, conştiincios, mă trăgea după el ca un camarad care nu vrea să-şi lase colegul în bătaia inamicului.

Ce vremuri, Doamne! Unde mi-oi fi parcat maşina?! Trebuie să mă grăbesc şi să mă aranjez, am o cină diseară la Marriott cu un australian, nici nu-l ştiu.

— Fată, uite de ce te-am sunat. Vii şi tu diseară la Marriott cu australienii ăia?

— Da, mă, vin, hai că te sun eu, aștept să mă ia un client vechi, hai pup, că n-am apucat să-mi dau nici cu rimel și ăsta mă vrea aranjată !

— Bine, hai, te las, ne vedem diseară la zece !

Doamne, ce bine e să ai mașină ! A meritat tot ! Ce aglomerație seara în 601 când ieșeam de la seminarul lui Bogdan Tănase sau al lui Johnny Manolescu, nu mai știu al cui era de la 18.00 (nu, nu chiuleam, că erau băieți frumoși, nu neapărat că eram interesată de Roman Ingarden sau J. Derrida sau Roland Barthes, deși *Le plaisir du texte* chiar a fost mișto, cu toată asocierea lectură / striptis). Eram prin anul III. Mi-am dat seama că n-o să ajung cineva în lumea asta literară. Unii începuseră să publice pe la *România literară*, prin *Observator cultural* sau chiar în *Dilema*. N-avea nici un sens să mai pierd timpul sau să exersez lingușeli tâmpe. Oricum, nici nu cred că am condeiul lor. Bine că mi-am dat seama la timp. De fapt, pentru cine încerc eu să mă justific acuma ? E penibil să te conducă foamea cu 2-0 și tu să nu faci nimic, tot tremurând, tot așteptând. Am fost chiar deșteaptă că am știut ce să exploatez. N-am pierdut nimic, am avut chiar de câștigat. Doamne, ce viață ! În fiecare noapte în club, aranjată, dichisită, dimineața cursuri, dacă mă trezeam, tândălind prin amfiteatrul Odobescu, pe bănci scrijelite cu *aici s-a murit de plictiseală la* LRC. Sesiuni chinuitoare după. Cu toate astea, n-am avut nici o restanță, nici la română, nici la engleză.

Nu, nu mă mai întorc eu la sărăcie. Și pentru ce ? ! Ca să fiu cinstită ? ! Ce-i aia ? Singurul care putea să facă din mine femeie cinstită, de casă, murise demult. Pentru ce ? Plecase să lupte în Afganistan. Se terminaseră soldații din lumea asta-ntreagă, trebuia noi să mergem să veghem la pacea lumii, în pula mea. Și tuta nu l-a oprit. Puteam să-i zic, stai, mă, George, nu te duce, poate mori, dracu', pe-acolo... Dar nu, nu i-am zis nimic. Mă gândeam că din banii ăia pe care o să-i câștige o să ne luăm un apartament de două camere, credeam că o să scap de cămin, eram anul I, ce știam eu... Pentru mine el era zeu. Avea garsoniera lui închiriată, era pe picioarele lui... și mă gândeam că o să treacă repede alea 9 luni cât o să fie plecat. Ne făcuserăm o mie de planuri : ne căsătorim, după licența mea facem și-un copil, facem și-un credit și ne luăm și-un apartament de trei camere și pe ăla cu două îl închiriem și cu banii din chirie plătim creditul... și să vă ia dracu pe toți nenorociții cu ideile voastre să trimiteți soldați la mama dracu' ca să vă puneți bine cu americanii pizdii, 'rați ai dracu de scorțoși în costume, cu dinții bine-nfipți în ciolan... Ce-o să vă mai fut eu pe voi, toți vorbitorii de engleză de pe planeta asta !...

Vecinul meu de trafic se uită la mine ca la o ciudățenie. Vorbeam cu voce tare. De fapt, cred că țipam.

Kent Irving. Australianul meu din seara asta făcea parte din categoria pe care o detestam cel mai mult. Încerca să mă seducă și să-și asume creditul pentru

ceea ce urma în budoar. Se erija în cuceritor rafinat. Sub carcasa unui diletant mediocru. Ăștia erau cei mai obositori. Trebuia să zâmbesc, să mă prefac intrigată de privirea misterioasă cu care, chipurile, mă țintuia. Sau să râd la glume insipide. Kent era, pe deasupra, hidos. Nu cred c-o să rezist. Îmi face greață. Transpiră foarte rău și are doar trei șuvițe de păr lipite dinspre lateral peste țeasta rozalie.

— Little lady, are you ok ? Îmi făcu șmecherește cu ochiul și mă trase lângă el. Îmi prinse amândouă mâinile și îmi vârî două zaruri lipicioase în palme. Nu știu ce mecanism interior mă face să suport și cele mai brutale atingeri intime, dar mâinile mele... ! Nu suport să mă țină de mână !

Mă trase și mai mult lângă el, ținându-mi în continuare mâinile strânse în pumnii lui.

— I know a better way for good luck...

Răsuflai ușurată. Se uita la sânii mei. Îl lăsai să-și frece zarurile de ei.

O să-i suflu în zaruri, o să-l las să mi le frece de sâni, mai târziu o să-mi fojgăie trupul vreo zece minute, dacă am noroc și mai devreme, poate suferă de ejaculare precoce. Și-o să ajung acasă înainte de 3 dimineața.

Kent mă privește galeș în timp ce continuă să parieze pe negru. Nici nu mai văd numerele care se învârt. Ar trebui să ne dea un sfert din câștiguri ăștia de la cazinou. Numai noi le aducem clienți. Că pârliții de români stau acasă la ora asta și se gândesc cum să-și plătească rata la casă, la mașină, la frigider, la televizorul cu plasmă, la pizda mă-sii care a

făcut greșeala de a-l naște. Mda, toți trăiesc de pe urma noastră. De la noi încep să se învârtă toate. Curve. Și ei așa ne numesc cu dispreț. Las, că o să vedeți voi de ce e-n stare curva asta. Dar deocamdată trebuie să mă odihnesc. Am o agendă încărcată. Mâine seară e rândul regizorului, nu ne-am văzut de două săptămâni.

Porno

Azi m-a lăsat mască. M-a sunat la șase, entuziasmată cum n-o mai auzisem niciodată.

— Vreau să fac un film porno, spuse ea de parcă ar fi descoperit o formulă care o să-i aducă premiul Nobel. Sau Oscar.

— Îîîî ?

— Aseară m-am întâlnit cu Regizorul. Și din una în alta, când ne-o trăgeam mai cu spor, a început să mă filmeze. A fost mișto rău.

— Vera, sunt adormită, sună-mă mai târziu, pliiiiz... și deja pusesem degetul pe butonul roșu, ca să întrerup conversația și să-mi reiau somnul. Dar nu era dimineața mea norocoasă.

— Taci și ascultă-ncoa. Știi că cei mai mulți regizori de filme porno sunt de fapt femei ? Am dat o căutare pe Google și am văzut secvențe din Festivalul de film porno de la Berlin. Mă, sunt chiar profesioniste... și păreau femei serioase... Dacă-i dăm bice, putem să participăm și noi în august.

— Ești nebună, fetițo. Și cum ai vrea să te ajut eu ? Vrei să mă faci vedetă de film porno ? Te-ai țicnit ? !

— Nu, că n-ai tu veleități de pornoistă. Dar ai putea să mă ajuți să scriu scenariul. Trebuie să iasă ceva mișto. Să facem un remake după un film clasic. Sau o parodie.

— Of, Doamne!

— Ai citit *Trainspotting*?

— Nu mai știu, dar sigur am văzut filmul cu toți drogații ăia.

— Ei, tipu' ăla care l-a scris a făcut o continuare. Se numește *Porno*. Și acolo făceau ăia un film porno care se numea *Șapte futese pentru șapte frați*. Bine, eu cred că mai bine mergea tradus *Șapte futăcioase pentru șapte frați*, dar, mă rog, fiecare cu alegerile lui... Ceva de genul ăsta să facem și noi.

— Bine că nu te-ai gândit la *Albă ca zăpada și cei șapte pitici*, spun eu, din ce în ce mai nervoasă pe Vera care mi-a futut somnul, în singura zi în care nu am ore de la 7.30 și aș fi putut și eu să dorm până la 8.

— Ah, deci până la urmă te uiți, știam eu, sick girl care ești.

— Ești dementă. Nu mă uit, doar am văzut câteva secvențe pe la 17 ani. Și oricum, se pare că ai uitat un amănunt esențial. Ești profă de engleză la un liceu cu tradiție. Ce, nu te-ai săturat de știri cu profa porno? Și gândește-te la părinții tăi, cum vor mai scoate capul în lume?

— Stai tu liniștită, m-am gândit și la asta. De fapt, e primul lucru la care m-am gândit. O să plasăm acțiunea la un carnaval, ceva de genul ăsta, cum e la Rio, de exemplu, și o să purtăm măști.

Începuse să mă doară urechea. Am schimbat mobilul în altă mână.

— La Rio nu cred că se poartă măști. Ăia sunt costumați pentru a dansa samba. Mai degrabă la Veneția o să găsești măștile de care ai tu nevoie.

— Uite, o idee bună. Ia gândește-te și scrie ceva.

— Ce pana mea să scriu ? Nu am nici o referință culturală satisfăcătoare. Nu știu nimic care să se petreacă la Veneția. Doar *Moarte la Veneția*. Sau ceva cu niște curtezane.

— Daaa, spuse ea extaziată. Moartea e prinsă într-un gang-bang la Veneția de un grup de petrecăreți costumați care i-o trag în toate pozițiile și orificiile... Tu-ți dai seama ce tare este ? Invincibila Moarte, fututã...

Nu-mi puteam da seama dacă glumește sau vorbește serios. M-am mulțumit să-i spun doar că e dusă rău.

— Pot să vin la tine acuma ? Trebuie să punem totul pe hârtie.

— Nu pot, am o meditație la 8.30, am spus cu năduf, dând pătura la o parte. Somnul meu fugise demult.

— Sună și anulează. Spune că ți-e rău. Ai grețuri matinale. Hai că ajung imediat.

Și a ajuns.

— La actori m-am gândit deja. Am un băiețaș...

— Ai înnebunit ? Porno cu minori ? Vrei să ajungi la închisoare ?

— Te grăbești ca muta... Taci. E unul care are 19 ani, e student la ASE, are o sculă... fermecată, zise ea mustăcind.

— De ce, cântă ? Bate cuie cu ea ? vrui eu să-i arăt că sunt sceptică în privința întregii povești. Dar ea continuă fără să fie prea tulburată :

— Tu ești cam nefututã, așa că taci. Te pricepi tu la pule cum mă pricep eu la... mecanică, căută ea un

pic în mintea ei creață. Îți spun eu de ce e fermecată. Asta ascultă de comenzi. E foarte important să ți se scoale la comandă. Și e mare. O are cât un... cât o... și începu să caute ceva cu care să compare.

— Și p-ăsta de unde-l știi ? De unde știi că o să accepte ?

— Eh, pula, cum să nu vrea să se fută. La fața lui... de-aia e mișto că o să poarte mască. Sunt rea. De fapt, nu e urât, doar că e ceva ciudat în felul în care sunt poziționați ochii. Și are nasul cam mare. L-a adus ta-so la mine că făcuse 18 ani și nu futuse nimic până atunci. Mi ți l-am dat pe hârjoană, mamă, mamă... Acuma mă caută el și-mi povestește...

— Biiine, bine, nu vreau să știu. Dar spune-mi de unde o să iei sunetiști, cameramani, habar nu ai de industria asta.

— Nimic mai simplu, draga mea. Mă duc la studenți la Teatru și Film și le spun că dau 1000 de euro de căciulă ca să facem un film, într-o lună de filmări. Pe prafu' ăsta vor zice bogdaproste, săru' mâna !

Mă privește agitată. E extaziată de ideea care i s-a năzărit peste noapte. Încerc să îi sugrum elanul :

— Tu-ți dai seama ce vrei să faci ? Nu e vorba de un film documentar, e vorba de pornografie. Știi ce părere are lumea despre asta. Ce faci tu acuma e în spatele ușilor închise. O faci de plăcere, de nevoie, nu contează, dar lumea nu știe. Ai o viață onorabilă... încă...

— Mamăăă... Tu ai o părere prea bună despre meseria ta. Ești profesor, ești pielea pulii, reține asta, te rog.

— Ce vreau eu să-ți spun e că imediat ce vei trage perdelele, lumea o sa te taxeze, știi bine ca suntem un popor de pudibonzi. Gândește-te că noi nu avem nici măcar literatură erotică. Nu e ceva ce apreciază românii.

— Dar eu vreau să fac artă din asta.

— Românii nu o percep ca pe o artă. Nici măcar în glumă nu o tolerează. Ai uitat de ce ne-a spus Simona la seminar când Iorga s-a trezit cu un număr din revista *Pula* cu dedicația *Tu ai? N-ai!* Ai uitat cât a tras Eliade pentru câteva scene de amor din *Maitreyi*? Tu n-o să ajungi la închisoare, dar nici n-o să mai scoți capul în lume, îți garantez, am terminat eu profetic.

— Acuma cine e dusă? Tu-mi vorbești de ceva care s-a întâmplat acum o sută de ani!

— Dar asta e mentalitatea ever, nu contează epoca. Îți spun asta numai ca să nu suferi. Că tu zici că o să porți mască. Și cum o să explici identitatea actriței din rolul principal?

Amândouă suntem încordate, așa că încerc sa fac o glumă.

— O s-o dai anonimă? Aici nu ești în...

— Lasă-mă cu astea. E treaba mea. Nu te rog decât să mă ajuți cu scenariul. Ăsta face diferența dintre un porno obișnuit și artă veritabilă.

— Bine, văd că nu pot s-o scot la capăt cu tine.

Eram epuizată de toată discuția.

— Hai, nu mai ofta atâta, și-și scoate o țigară, apoi se uită la mine în frigider.

— Tot la dietă ? Sau, ce dracu', n-ai bani să-ți iei și tu niște șuncă, ceva să-mi fac un sandviș ? Sau un Red Bull, că n-am dormit deloc.

Mă uit urât la ea, dar îi dă înainte, râzând :

— Lasă, că dacă iese un scenariu mișto, îți promit că-ți dau o poală de bani.

— Da, îmi dai o pulă... fac eu sceptică. Poți să-mi dai ce vrei tu, dar nu am nici o sămânță de idee...

— Cum n-ai ? O să scoatem ceva cu Veneția.

— Tu ești turbată ? Ce să scoți cu Veneția ?

Dar ea nu pricepe de unde vine exasperarea mea :

— Facem aia cu *Moarte la Veneția.*

— Femeieeee, țip eu, tu chiar n-ai citit asta !

— Nu, face ea nevinovată. Dar n-ai zis tu...

— Eu am zis la mișto. *Moarte la Veneția* este despre un tip fascinat, obsedat de frumusețea unui puber. Un scriitor, care, în timpul unei vacanțe la Veneția, se îndrăgostește de un băiețandru. E o Lolită pe invers. Totul pe fundalul unei epidemii de holeră, care, în final, îl omoară pe scriitorul ăsta, care nici nu apucase să-și declare fascinația. Deși îl vâna pe puștiulică ăsta, nu fusese în stare să lege două vorbe cu el, atât de tare îl emoționa prezența lui. Na, spune-mi și mie ce poveste porno să scoți din asta ?

— Mda, gay cu copii... nu prea merge. Dar trebuie să găsim ceva legat de Veneția, am nevoie de măștile astea... Gata, am găsit. Ce zici de CASA FUTENBROCK ?

— Tu ai ceva cu Thomas Mann ?

— Nu am nimic, doar caut un titlu care să agațe. Nu știu, mai era cartea aia după care s-a făcut și film, cu Julia Roberts și Javier Bardem. Am putea să-i zicem *MĂNÂNC, IUBESC, FUT*.

Mă exasperează femeia asta. Dar nici eu n-am epuizat gloanțele.

— Și de unde o să ai bani pentru film ? Îți dai seama ? Hai să zicem că ai scăpat de costume, o să fie toată lumea în pielea goală, dar dacă vrei să fie o poveste autentică tot trebuie să tragi câteva cadre exterioare în Veneția. De unde o să scoți bani pentru deplasare ? fac eu pe deșteapta. Dar n-a fost chip s-o conving. Parcă avea toate răspunsurile pe țeavă :

— O să găsesc eu câțiva sponsori printre toți ăia cu care mă fut. Și chiar dacă îmi folosesc banii mei până la ultimul leuț, tot îl fac. Mi s-a pus pata. Nu înțelegi ? Am stat și m-am gândit azi-noapte. E biletul meu de plecare din țara asta împuțită. O să-l produc eu. Filmul.

— Ai tu 20 000 – 30 000 de euro ?

— Da, am și-o să-i folosesc.

Eram uimită. M-aș fi apucat și eu de futaiuri remunerate, păi la banii ăștia...

— Și-o să fac și artă, o să vezi. Și nu trebuie să mi-o aprecieze românii, ăștia nu-s în stare s-o aprecieze nici pe mă-sa.

— Filmele porno nu pot fi artistice. Părerea mea. Sunt doar niște maratoane de futai cu o femeie care e exploatată în trei feluri : vaginal, oral și anal. Și între ățe, scuze c-am uitat de asta.

— Câte prejudecăți ai ! și își deschise palmele, ca și cum ar vrea să-mi facă vânt din fața ei. Ca și cum ar vrea să spună *piei din fața ochilor mei !* Apoi continuă cu o voce aproape îndurerată de ignoranța mea în materie de porneturi :

— Ai auzit și tu de un *Deepthroat* ? Sau de *Rapeman* ? Sau ai văzut *Caligula* măcar ? Păi în *Caligula* joacă și Hellen Mirren și Peter O'Toole și sunt o groază de scene de sex în grup și nu zice nimeni că nu e artă.

Șah mat.

Și s-a apucat să caute o vilă veche, care să semene cu arhitectura venețiană. În mai puțin de o săptămână a și găsit una în Cotroceni, construită în 1908. A angajat apoi un tip care să-i decoreze interioarele în ton cu ce avea în cap. Dar eu nu aveam nici o idee de scenariu. Ne-am văzut la câteva zile după minunata ei idee cu filmul. Mă aștepta *La Motoare*, pe TNB și era deja nervoasă că se certase cu portarul care nu o lăsase să parcheze în curtea școlii pentru că ea nu era profesoară. *Cică așa i-a lăsat instrucțiune madame directrice. Scroafa !*, adăugă Vera cu năduf, trăgând din țigară până la cotor. Mă întrebă dacă am scris ceva la scenariu. Răspunsul meu o umple de draci.

N-a mai vorbit cu mine o lună după asta. Că nu vreau s-o ajut, zice ea.

Și totuși aș putea să-l scriu. Chiar dacă n-o să i-l dau ei. De mică tot voiam eu să scriu. Na, aveam acum ocazia. Oho, și Vera putea să-mi ofere la greu material, și frati-miu doar n-a murit degeaba...

— Daaaaaaaallaaaaas! Începe Dallas!

Duminica. E ziua preferată din toate zilele săptămânii. Nu am meditații, nu mă freacă nimeni la cap. Stau în pat până la zece și mă răsfăț, fără să fac nimic, mă-ntind adormită ca o pisică pe-o parte și pe alta, într-o zi călduroasă. E plăcerea de-a lâncezi, de-a lăsa lucrările de corectat să zacă lângă piciorul patului. Te afli undeva la mijloc, între savoarea celor câteva clipe de somn în plus, și singurătatea care are ceva agonic. Zgomotul de afară te face nevrotică, ai vrea să ieși, să te plimbi, să mergi să-ți cumperi țoale. Duminicile sunt întotdeauna strălucitoare când ești singur.

Mă trezesc inițial pe la șapte, când aud bufnituri în apartamentul vecin în care locuiesc doi bătrânei. Când gătește Aglae, află toată scara. Deschide ușa și tot mirosul inundă întâi palierul, apoi se prelinge pe etaje. Miros acru de varză călită sau înecăcios de pește sau grețos de cârnați prăjiți. Motiv de ceartă cu vecinul din dreapta. *Țăranii*, îl aud bombănind, *trebuie să știe tot blocu ce-ați făcut voi de mâncare.* Are figură de fost securist vecinul. Întotdeauna îmbrăcat corect, cu cămăși super călcate (deși nu știam dacă are nevastă, ba da, are, acum îmi amintesc,

trebuie să fie femeia aceea încărcată cu sacoșe și mai mereu obosită; el merge în față cu bastonul și deschide ușa pentru că numai la el sunt cheile), cu pantaloni la dungă, închiși peste talie cu o curea de piele pe care timpul o făcuse lucioasă. De câte ori se deschid ușile pe palier scoate capul și iscodește cu ochi mici de viezure.

Duminica, vecinii au invariabil aceeași ceartă care mă trezește pe mine la șapte. Nea Vasile mai găsește ceva în casă tocmai bun de vândut la târgul din spatele intersecției, spre Ferentari. Aud glasul ei, când plângăcios, când autoritar, profund atașată de tot ce o înconjoară.

— Nu vaza de la tanti Maria! O am de 30 de ani. Chiar te-ai scrântit de tot!!! O să le spun eu copiilor când or veni...

Intrasem o singură dată la ei în casă. Trebuia să rămân până târziu la școală, la o ședință cu părinții și tocmai atunci se făcea și ultima zi când mai puteam să plătesc curentul.

— Da, doamna profesoară, cum să nu, vă plătim noi curentu', numai să ne lăsați cât trebuie, că noi n-avem de unde să punem...

Mă uitam oarecum pe furiș să văd ce are prin casă (curiozitatea asta o aveam de mică și probabil de aceea părinții mei se fereau să mă ia prin vizite pentru că nu o dată m-au prins cotrobăind prin sertare străine) și am zărit din hol o masă pusă în mijlocul camerei alăturate. Niște flori de plastic prăfuite îngrămădite într-o vază bleumarin. Un televizor color acoperit cu un mileu (macrame? etamină? ca alea

de la orele de lucru manual, un chin adevărat pentru mine, nu reușeam să cos niciodată nimic, dar oricum era mai bine cu acul în mână, decât pe câmp cu un coș la cules porumb; prinsesem și de-astea înainte de revoluție). Și pe mileu, un superb bibelou cu un pescar asiatic care ținea în mână o undiță, iar în undiță, un pește mic, mic, că de-abia îl reperasem, suspendat în aer. Se vedea și colțul unsuros al unei canapele.

Totul miroase a rânced. Pe jos, linoleum care imita ceva (poate marmură).

Ies din apartamentul lor cu spatele, călcând ușor, susținând zâmbetul vecinei mele septuagenare. Mda, ea cel puțin e măritată.

Fiecare bloc e un cub uriaș plin de cutiuțe-cuști. Fiecare are cușca sa, împodobită în funcție de cum poate și cum știe.

E un trai la grămadă. Pereții sunt prea subțiri pentru a putea acoperi reproșuri. Uși trântite. Înjurături. Chiar și discreția e vizibilă, palpabilă. În dreapta mea stă o familie liniștită, prea liniștită. În fiecare zi, același ritual. Nu se ceartă. Nu se plimbă decât duminica. Bănuiesc că nu fac nici dragoste (sau dacă fac, o fac în șoaptă, pe întuneric, fără să se privească, fără să se atingă mai mult decât e necesar). Sâmbătă el își repară mașină, o Dacia albă 1310. Ea spală, dă cu aspiratorul (slavă Domnului, atunci aud și eu zgomot la ei !).

O familie tânără de țigani, vecinii de deasupra mea. Ea e foarte frumoasă, brunetă, cu părul lung, cu o anumită grație în mers și în ținută, în general.

Tipul de femeie focoasă. Au o fetiță. El, cu o mustață à la Țiriac, mărunțel, cam sfrijit, și mai tot timpul pilit. De când își invită prietenii (doar vinerea, când eu de obicei vin târziu și party-ul își respiră ultimele acorduri) am învățat să fredonez câteva manele. Când se îmbată, Adi, așa îl cheamă, are chef de dragoste cu Adina. „Adi, lasă-mă". „Adi, îmi iau copilul și mă duc la mama". „Adi, ne-aud vecinii... mă doare". Se aud plânsete. Cu blândețe și siguranță: „Te omor, fă, dacă mai plângi". Se aude o ușă trântită pe holul blocului. Cea mică fuge *la mama* care stă, după câte mi-am dat seama, chiar în blocul vecin. El dă drumul la muzică. Ea plânge în continuare. Îi aud suspinele în surdină. Se aud mișcări ritmice în arcurile patului poziționat, intuiția sonoră îmi spune, chiar deasupra patului meu. Ea continuă să plângă chiar și după ce câteva minute mai târziu se aude apa bazinului la baie. Cineva a tras apa. Pași pe scări. A plecat *la mama*. Mâine se va întoarce din nou, dis de dimineață, pentru că trebuie să ia marfa să o ducă la taraba lor din piață.

Și tocmai când eu mă pregătesc să mă culc, nea Vasile intră în baie, trântind ușa după el din greșeală (nevastă-sa lăsase din nou un geam deschis prin casă). Bătrânului de 78 de ani nu-i venea să creadă. Se uită, o atinse. I se părea neverosimilă. Nu mai avusese o erecție de vreo șapte ani. S-o trezească pe nevastă-sa ? Nu, degeaba, ea răsuflase ușurată când scăpase de corvoada amorului fizic. Și, în plus, îi era frică să nu dispară minunea asta în toiul pregătirilor. Nu-i venea să rateze norocul care dăduse peste

el. Trebuia să se ocupe singur de asta. Hotărî să nu tragă apa, ca nu cumva să facă zgomot și s-o trezească pe nevastă-sa. Precipitat, se ferici singur, ca în adolescență, speriat că maică-sa ar putea intra în baie, să-l găsească în mână cu bruma lui de bărbăție.

Stomatologul

Stomatologul mi-a schimbat viața. Îl cunoșteam din liceu. Fusesem profesoara lui de română într-a XII-a, timp de patru săptămâni, cât colega mea, Tania, își luase un concediu ca să-și termine teza de doctorat. Fuseseră săptămâni cumplite. Pe lângă norma de 18 ore, predam în plus 4 ore. De-abia terminasem facultatea și mă aruncaseră în cușca celor mai feroci lei. Fetele nu erau interesate decât de machiaje și haine la modă, băieții de agățamente prin cluburi și mașini. Fierbeau hormonii. Când să-ți mai faci timp și pentru școală ? ! Pe Stomatolog îl meditasem pentru bac. Nu-l prea interesa româna, el se pregătea să dea la stomatologie.

Mă pomenesc într-o seară, după șapte ani, cu un telefon :

— Bună seara, doamnă, sunt eu, Victor Angelescu, de la XII D...

— ... ?

— Acum șase-șapte ani ați fost profesoara mea...

Și din hăurile memoriei se ridică imaginea unui băiat timid, brunet... ba nu, mă înșel. Nu era timid. Se uita la mine cu o inocență jucată și vedeam cum ochii lui flămânzi mă sfâșie în hălci de epidermă care i se scurg printre degete rapace și probabil d-aia nici nu

se putea concentra când îl scoteam la lecție și trebuia să pun de două ori aceeași întrebare cum, nu știi ce tipologie reprezintă Stănică Rațiu, păi n-ai citit *Enigma Otiliei*? vrei 2 (doi) probabil... Dar lui nu-i păsa, pentru că era mai important să-mi arate că e aproape bărbat și poate să-mi susțină privirea până când eu cedez prima și las ochii în jos. Eu eram cea sedusă.

Pleca la Paris la un curs de ortodonție sau implantologie, ceva de genul ăsta, și voia să-l învăț repede, în trei săptămâni să converseze.

A apărut a doua zi la ușa mea. Cu un buchet de trandafiri. Se schimbase. Devenise bărbat.

Ne-am așezat la birou, dar n-am putut să ne apucăm de lucru. Îi chiorăiau mațele.

— Renunțăm la faza cu dvs., ok? Ți-e foame?

Nu, că să vedeți, nu vreau să vă... să te deranjez etc. N-aveam decât iaurt și pâine de secară.

Bălăcește linguriță, nu se grăbește, fărâmițează pâinea cum făcea bietu' frati-mio.

Of, soartă, ce mai bărbat, ditamai bărbatul, cât ușa, cu părul negru și fața de țigan oacheș, frumos și îndrăzneț, care te-ar pune jos, of, Doamne, în ce dracu' m-am băgat!?

— Je veux arriver à la gare... repeta el, rotunjind cuvintele și țuguindu-și buzele. Se uita în ochii mei cu o privire pe care o mai văzusem. Orgoliu și îndrăzneală. Și provocare..

— J'ai besoin d'un taxi.

Nu, nu pot reconstitui începutul poveștii mele cu Stomatologul, pentru că memoria mea n-a început

să amprenteze decât în clipa în care îi adulmecam mirosul. Un miros dulce și proaspăt de mosc și țepii lui de la barba de câteva zile care îmi înțepau și-mi zgâriau ușor obrazul, gâtul, apoi sânii. Nu fusese niciodată timidul ai cărui pometi căpătau nuanțe diverse de roz când îl scoteam în fața clasei și nu știa lecția.

Mă pipăia ca un orb, simțeam că buricele degetelor lui îmi scanează fiecare centimetru de piele și apoi mă salvează în memoria amprentelor lui și corpul lui tânăr mă îmbăta, da, eu chiar eram un pic beată, da, băusem două pinacolada după ce fusesem la concert, la Cesaria Evora unde el cumpărase două bilete de la un coleg care făcuse pneumonie sau rubeolă, nu mai țin minte, și-acuma îmi țiuiau urechile de la boxele prea puternice și mă simțeam ametită, cu mâinile lui cotrobăind peste tot și cu mirosul lui proaspăt și cu obrazul care mă gâdila acum pe abdomen și cobora cu siguranța unui bărbat și *lasă-mă să te gust acum... ești a mea... de când așteptam asta, de când stăteai bățoasă la catedră și îmi imaginam că te trântesc chiar acolo pentru că n-aveai curajul să mă privești...* auzeam ca într-un vis, poate chiar visam că mă pierdeam ușor în el.

M-am trezit înaintea lui. Se luminase poate și prea devreme. N-ar trebui să mă mire razele filtrate printre jaluzelele din inox, suntem la sfârșitul lui mai.

Sunt în pat cu fostul meu elev. Este cuibărit în spatele meu. Făcut covrig, fundul i se odihnește în căușul abdomenului meu. Piele netedă pe spate, fire

de păr pe umeri și pe omoplați. Și tot mirosul acela copleșitor mă făcea să-mi lipesc nasul de scobitura gâtului său. Respira ușor. Am adormit din nou, ținându-l în cuib ca pe un băiețel care-a încercat pentru prima dată să doarmă singur pe întuneric. Apoi se trezește plângând și aleargă la mă-sa pentru că numai ea știe să-l ia în cuib și să-și simtă spatele protejat de căldura abdomenului ei și de moliciunea sânilor ei.

M-am dezlipit cu greu de căldura spatelui său neted. Voiam să fac micul dejun. Chiar că asta era o noutate pentru mine. Lui Bogdan nu îi făcusem niciodată micul dejun. Mai degrabă i-aș fi dat o piatră dacă mi-ar fi cerut un sandwich. Cum stau eu să compar totul. Ce să-i fac jepățelului ăsta mic, ce i-o plăcea ? Toast ? Orez cu lapte, nu pe urmă o să se întrebe de ce am depus atâta efort... Și atunci m-a lovit. Făceam micul dejun unui bărbat cu care mă culcasem la prima întâlnire, care nu era de fapt o întâlnire, și el nu era nici prea bărbat, sau poate că era, dar eu sunt cam bătrână pentru el... pentru că e fostul meu elev. Hai, totuși, cinci ani nu e o diferență așa mare. Și i-am fost profă doar patru săptămâni...

— Dileme, doamna profesoară ? vocea lui era pusă pe ghidușii când mi-a cuprins mijlocul prin spate. M-am întors spre el și am tăcut amândoi. Ne trezisem brusc din uitarea de azi noapte în lumina crudă a dimineții.

Tot el :

— Nu-mi plac discuțiile serioase dimineața. Regreți ?

Am început să plâng, nu știu de ce plângeam și, când brațele lui m-au tras către el, am început să mă simt mică, protejată și dominată în brațele lui.

— Eu cred că ar trebui să nu mai fii atât de concentrată sau timorată și să încerci să trăiești tot ce ți se întâmplă, fără să te gândești să-ți programezi pașii. Deja ai ieșit din programă...

Nu-i mai auzeam vocea, mă afundam în senzația aceea care nu mi-era străină, da, așa mă mai simțisem și totul părea atât de îndepărtat, ca dintr-o altă viață. Asta era tot ce voiam, abandonul ăsta care te scutește pe tine de orice responsabilitate, pentru că el te va proteja de acum încolo, pentru că nu vrei decât să fii așezată în culcușul ăsta confortabil în care, bineînțeles el domină, dar nu te deranjează asta, pentru că tu ești mică și nu mai ai nici o grijă, acum e doar responsabilitatea lui. Ți-ai găsit, în sfârșit, un stăpân. Din clipa aceea nu m-am mai săturat de el. Și nici el nu-și mai lua mâinile și buzele de pe corpul meu. Eram fascinată și îngrozită de vitalitatea lui, de sexul mereu în erecție. De dorința lui neobosită de a mă domina mereu, ca apoi să mă atingă ca pe un obiect minuscul și fragil care are nevoie de atenție și grijă. Amantul meu tânăr.

Niciodată nu mai făcusem dragoste până dimineața. Venea pregătit cu sticlă de vin roșu, chinuindu-se apoi să ajungă la conținutul dătător de extaz bahic apăsând pe dop cu o lingură de lemn. Nu aveam tirbușon. *Doamna profesoară, cum e posibil să nu aveți un tirbușon* ?! Și mă lua în brațe cu stropi roșii căzând pe noi și mă arunca în pat și o luam de la capăt.

Trup tânăr și neobosit. *Membrum virile.* Nu-mi dă drumul să fug la baie după ce facem dragoste. Îmi spune simplu : Te ador.

Mă îndrăgosteam și poate n-aș fi recunoscut asta dacă n-ar fi venit ziua plecării la stagiu. Nu-l dusesem la aeroport, se ocupau ai lui de asta.

Era plecat de două săptămâni și nu mă sunase niciodată. Îmi trimisese doar un mail lapidar cu informații despre hotel și cât de interesant a fost cursul de ortodonție (sau de implantologie ?).

Poate că doar eu îmi pierdusem capul. Poate că a fost doar un orgoliu masculin care să-i încălzească capacitățile de seducție viitoare. *Băi băieți, sunt cel mai tare, i-am tras-o profei de română din liceu ! ! ! ! Buuună răăău ! ! !*

Doamne, e cel mai mare coșmar al meu ! ! ! !

Cu două zile înainte de a se întoarce, l-am revăzut pe Bogdan. Mergeam pe stradă și l-am reperat de departe, în mulțimea de la Unirii. Se întorcea de la bancă, cu servieta în mâna dreaptă și cu sacoul neglijent pe umăr, mergea încet. Am fost cuprinsă instantaneu de panică. Simțeam cum tremurul se urcă și se intensifică, se propagă în tot corpul. Ajunge în genunchi, picioarele nu mă mai ascultă, parcă aș merge în papainoage. Uitasem de ură și de scenariile pe care le fabricasem în minte pentru prima noastră întâlnire de după despărțire. De indiferența pe care intenționam s-o pozez. M-a văzut și el. Mi-a zâmbit cordial, poate prea cordial,

așa de departe. Un străin cu care am fost cândva legată intim în rețelele capricioase ale iubirii și ale pasiunii. Le credeam stinse.

Schimb de amabilități. „Hai să bem un suc, să ne mai povestim". Scene care se derulează secvențial, dar trec pe lângă mine. Deși încă mai sunt încordată, tremurul a încetat. Sunt emoționată și așa voi rămâne zeci de minute după ce el va fi plecat. Nu-mi voi aminti ce am discutat, pentru că întâlnirea s-a petrecut numai în interiorul meu.

Zilele următoare sunt tentată să-l sun, doar să-i aud vocea. Îmi trezește dependența veche de care mă credeam vindecată. Dar îmi reprim cu succes orice încercare de a-i forma numărul. Un nou sentiment se ridică în mine. Simt că l-aș trăda pe stomatolog. Mai bine nu.

Sunt fericită. Stomatologul s-a întors.

Suntem în transă de câteva zile: o facem ca nebunii, pe unde apucăm. Ieri, de exemplu, am avut două ferestre în orar. Aproape că am alergat spre cabinetul lui, undeva în Romană. Ajunsesem transpirată în răcoarea blocului vechi. O pacientă nu venise. A fost încântat să descopere că sub fusta de profesoară serioasă se află ciorapi cu bandă adezivă. Dantela neagră îl încântă, dar încântarea se mări atunci când pipăi deasupra dantelei ciorapilor. „Doamna profesoară nu poartă chiloței. Pentru că nu ești cuminte, aaaa te-ai epilat de tot la păsărică, uite cât ești de netedă și văd cum te zbați... domnul doctor o să te pedepsească. Ai chiulit de la ore, ființă neastâmpărată ce ești..."

Și mirosul de eugenat de zinc specific și bâzâitul aerului condiționat în așteptarea anxioasă a unui instrument dentar de tortură, mi se părură dintr-o dată delicioase, ca gustul sexului meu inundându-i vălul palatin, fixându-se pe limbă, pe papilele gustative.

Mă simțeam ca o femeie desfrânată. Și-mi plăcea.

Diminețile eram cuprinsă de cea mai pură fericire conjugală. Convenisem să ne mutăm la mine, deși nu era foarte aproape de cabinet, unde își avea și garsoniera. Dar se simțea oarecum independent. Rupsese pentru mine cordonul ombilical.

Mă trezeam întotdeauna înaintea lui. Și după ce-l priveam cum doarme, cu buza de sus umflată, răsfrângându-se peste cea de os, cu ochii umflați ca ai lui Fifi (Fifi era broscuța țestoasă pe care ne-o făcusem cadou de viață nouă și pe care era s-o fierb într-o dimineață, căci nu mi-am dat seama cât e de fierbinte apa pe care i-am schimbat-o până când nu i-am văzut mișcările dezordonate, disperarea cu care încerca să se urce pe firul de la încălzitor. Bine că am scos-o la timp!), mă furișam la bucătărie să pregătesc micul dejun. Nu înainte de-a mă mai lipi încă o dată de corpul lui care emana căldură, sărutându-l pe fruntea netedă, sau pe gât, exact în locul în care simțeam un nod făcând legătura cu șira spinării, în funcție de cum dormea.

Mă prindea întotdeauna în baie, în timp ce mă spălam pe dinți.

— De la gingie în sus, doamna profesoară!!! Ce-nseamnă asta, nu știi să te speli pe dinți!?

— Mă lași ? !

Îmi plăcea să mă dădăcească. Îl conduceam până la ușă așa dezbrăcată, cu un tricou neglijent care nu-mi acoperea pulpele :

— Spune-mi ceva frumos ! mă miorlăiam.

— Ceva frumos ! repeta mecanic pentru că era tot timpul în întârziere.

Nu scăpa așa ușor de mine. Trebuia să-mi spună ceva frumos. Dar se isteriza repede, gen *te văd vecinii în chiloți, nu ți-e rușine, intră în casă, să vezi ce bătăiță iei. Ai uitat că bătaia doare* ? ! Argument imparabil.

Într-o dimineață mi-a mărturisit că era primul în clasă vinerea. Pentru a deschide geamul înainte de cele două ore de română. *Uneori nu-ți luai sutien, doar un maieu, și prin fibrele tricoului vedeam cum ți se întăresc sfârcurile. Tu erai concentrată să explici, noi nu mai eram deloc atenți. Ne dădeam coate și începeam să ne hlizim. Nu ți-ai dat niciodată seama... Întoarsă cu spatele la noi făceai pe tablă un tabel și ne rugai și pe noi să împărțim pagina în trei, nuvela istorică / psihologică / fantastică, dedesubt asemănări și deosebiri, nu-mi vine să cred că am ținut minte toate chestiile astea. Și când te întorceai ți se vedeau atât de clar sfârcurile. De-abia atunci te duceai brusc la fereastră și o închideai.*

Îi plăcea să scormonească trecutul meu erotic. Nu credea că el e al doilea. Punea de mai multe ori aceeași întrebare, sperând să mă încurc în detalii,

să uit vreun amănunt care să-l convingă pe el de un alt adevăr. I se părea neverosimil. Și neverificabil. De câteva ori, după ce terminam zbenguiala în pat, zăcând epuizați, auzeam între respirațiile fierbinți care-i ridicau ritmic pieptul păros:

— Ți-a plăcut?

Mă uitam la el și îngânam ca o mâță dezmierdată:

— Îhîîîîî...

Se apleacă deasupra mea și se hârjonește cu un sfârc:

— Fostul nu-ți oferea atâta plăcere...

— N-am de gând să fac vreo comparație. Înțelege că în viața mea nu există decât un singur bărbat. Cel din prezent. Adică tu.

Tot nu e satisfăcut:

— Și înainte de el nu ai mai avut tu vreun iubit?

— Ba da, ți-am mai povestit. În liceu, de fapt toată perioada liceului. Valeriu, am fost împreună 4 ani. Ce credeai, c-am fost vreo tocilară care nu ieșea din casă?

— Și 4 ani n-ați făcut voi nimic? Nici o ghidușie?

Ochii i se închideau pe jumătate când pronunța cuvântul ghidușie și începeau să sclipească. Întotdeauna.

— Nu m-am culcat cu el, dacă asta te interesează.

Nu ceda:

— Și n-ați făcut deloc prostioare?

Mă uit scandalizată la el.

— Nu ți-a băgat mâna la păsărică?

— Ești țicnit, băiete!

— Ba da, ți-a băgat. Și limbuța, da' nu vrei să spui...

— Mă lași să-ți povestesc eu? Îi strigam exasperată.

— Hai, spune!

— Eram aproape de un an împreună și într-o seară, când au plecat ai lui la țară, am rămas peste noapte la el și...

— Și ți-a băgat mâna la păsăricăăăă!

— Nu-ți mai zic nimic! Asta e problema voastră, nu știți să ascultați. Vă credeți în posesia tuturor adevărurilor. Și ce e mai grav, când vi se spune adevărul, nu-l acceptați. N-are cum să fie atât de simplu, vă ziceți. Trebuie să fie mai complicat.

Am tăcut îmbufnată.

— Hai, nu te ambala. Vreau să știu și eu cum a fost viața ta înainte de mine. Și da, a fost un singur tip înainte de mine. Pe asta vă bazați. Că nu mai poate fi verificat.

Tăcere.

— Oricum, un pămpălău. Cum să stai 4 ani cu o tipă și să nu i-o tragi?!

Era momentul în care începeam să-l lovesc, cu sete, strângeam pumnii și loveam în umeri. N-apucam să lovesc decât o dată. Cel mult de două ori. Mă imobiliza repede, cu mâinile prinse într-ale lui, mi le petrecea peste piept și mă acoperea cu trupul lui așa încât nu puteam să mai fac nimic:

— Ei, acum ce mai faci? Îmi zâmbea victorios și încerca să mă sărute. Nu puteam să-l las să câștige. Începeam să mă zbat, să nu-l las să-mi prindă capul.

— Vrei o nevastă virgină, nu? Toți bărbații vor o femeie care să fie numai a lor.

— Evident. Ai zgâriat-o, ai cumpărat-o. (încerca să fie sarcastic). Ești prostuță ? ! Ba nu, de fapt ai o mentalitate învechită.

— Eu ? Tu ai. Pentru că altfel ai accepta răspunsurile mele. Doamne, ești atât de copil !

— De ce nu zici nesofisticat sufletește ? Mai ții minte ? E o frază pe care ai spus-o când ne vorbeai despre Felix. Suna așa fals. Parcă aveai un băț în frumosul tău cur când ne spuneai asta.

— Da, exact așa ești. Chiar nu poți să pricepi că pentru o femeie nu există decât un singur bărbat ? Acela din prezent. Ceilalți sunt morți și îngropați. Nici măcar atât. Efectiv sunt șterși de pe harta noastră sufletească. Nu mai există. Exiști doar tu.

Apoi :

— De ce vrei să știi câți mi-au trecut prin vagin ?

— Pură organizare matematică a creierului masculin ! mă întrerupe el.

— Sigur că da. Orgoliul nu are nici o treabă cu asta... Îți spun eu, ți-e frică de comparația pe care aș putea s-o fac, nu, cu predecesorii tăi ? De aici și fascinația pentru virgine. La ele comparația dispare. Dar te-ai gândit că o virgină poate va fi curioasă, dornică, tentată să vadă cum e cu altul ?

Își slăbea strânsoarea, fără să-mi dea drumul.

— De ce ești rău câteodată ?

— Măi, vouă, femeilor, nu vă plac băieții buni, voi îi vreți p-ăia răi. Un băiat curățel, liniștit... ia să vezi cum îi dai jet, da, nene, vouă vă place cruzimea adevărată, doar pe-aia o apreciați cu adevărat. De-abia atunci te dedici trup și suflet... cu cât se

poartă mai urât cu tine, cu-atâta te lipești mai mult de el. Nu ăla care e drăguț cu tine, voi îl apreciați pe ăla care de la prima întâlnire îți bagă mâna în chiloți și-ncearcă să te fută.

— Ce filozofie, dragule. Pe-asta să-nțeleg că ai aplicat-o și la mine cu succes? mimez eu jignirea.

— Îmi ești dragă.

Și începea să mă sărute și să-mi arate ceea ce nu putea să-mi spună. Deh, vanități masculine. Ce-o fi atât de greu să recunoști că iubești pe cineva?!

Mai bine să-ți facă rău decât să-ți pară rău

Am înțeles că fac parte din viața lui în clipa în care m-a prezentat prietenilor. Și pentru că m-am integrat bine, la sfârșitul verii am plecat mai mulți într-o excursie la Săpânța, la Cimitirul vesel. Clasoru' (stomatolog, colecționa iubite), Shrek (un tip mai plinuț și din topor cu o chelie lucioasă, totală, fost proxenet pe la Atena – mai târziu, Stomatologul mi-a spus că ar fi produs-o chiar și pe nevastă-sa –, care se înscrisese la stomatologie după ce un alt proxenet rival îl bătuse atât de tare încât rămăsese fără dinți în gură; devenise religios și-și folosise banii strânși ca mijlocitor în obținerea plăcerilor carnale pentru a-și plăti taxele facultății la ale cărei cursuri se ducea cu sfințenie), Coinacu' (cel mai tânăr din grup, student în ultimul an la medicină generală). Și Pizdaru'. Adică Victor, care nu mă avertizase în legătură cu porecla lui. *Cum de ce Pizdaru ?* Se mirară de mirarea mea. *Păi dacă-i place pizda și pizdele îl plac pe el...*

Trenul s-a pus în mișcare. Și cu fiecare tremur al vagonului rulând pe șine m-a cuprins o neliniște ca o apăsare, de fiecare dată când plecam dintr-un loc se

întâmpla... Mă închinai scurt, un gest reflex pe care n-aș fi vrut să-l vadă colegii mei de compartiment:

— Domnule doctor, spune-i doamnei profesoare, dacă tot intră on line cu Dumnezeu, să ne trimită și nouă, pardon, mie doar, două țărăncuțe sănătoase, cu de toate... și să-mi facă niște șouri d-alea... era vocea Coinacului, adică Matei, singurul neînsoțit în excursie.

— Hai sictir! Da ce, mă, tu nu te mai iubești cu nimeni prin București? Nu erai tu cu una din anu' doi?

— Ba da, mă, mă iubesc. Singur, când cu dreapta când cu stânga... Te pomenești că vrei să mă combini. Mă lași. Ori e tocilară, ori urâtă, ori amândouă... ori vrea să-și uite fostul. Oh, c'est bon le vișinat! Matei sugea dintr-o sticluță mică argintată în care își turnase vișinată.

— Hai mă, o să ți se facă rău până ajungem la Săpânța, pe bune...

— Mă lași?! Așa, acuma, am și eu o nedumerire: n-am mai agățat o tipă din anul 4 de facultate. Mă, și în cluburi când merg, mă flituiesc ale dracu, deși n-au o chiftea în burtă. Auzi și tu, eu, viitor medic... estetician mă fac, să vedeți voi atunci câte păsărici mă vor căuta.

— Să crezi tu că prinzi locuri la rezidențiat la chirurgie estetică. Sunt doar vreo două, trei pe toată țara... interveni sceptică o fată al cărei nume nu-l reținusem.

— Degeaba atachezi la ele. Ce vrei, ai făcut un pic de burtă, chelia e în floarea...

— Să mă sugi, labă tristă ! fu răspunsul.

— Da, mă Coinace, dar să știi, fuți, nu fuți, vremea pulii se duce ! înfipse cuțitul în rană și Victor, care nu se băgase până atunci în tachinările dintre ei.

Andreea, prietena celuilalt, a lui Clasoru (Sergiu parcă), se ridică :

— Băi, trebuie să ajung neapărat la budă.

— Succes ! E de rău, dar nu atât de rău ca în toaleta de la etajul doi, unde am făcut noi practică la obstretică-gineco prin anul trei sau patru. Mai țineți minte cum ne-am pus toți băieții în primul rând s-o vedem p-aia cum naște și i-a trosnit o venă până-n tavan ? Pe fraierul de Pizdaru, care era foarte aproape de ea, mai avea puțin și-i sufla în păsărică, l-a stropit pe gât... ha, ha. Tipa aia, după ce a urlat săraca o oră, mai țineți minte ce ne-a zis : Da-ți-mi o țigară ! Așa o să vii și tu de la baie. Țigară, țigară... partea proastă e că această budă e mișcătoare și riști să-ți pierzi echilibrul.

— Mulțumesc pentru detalii.

Cu asemenea încurajări traversez cu ea coridorul până la capătul vagonului. Doi tipi fumau. Ne privesc dezinteresați. Era și normal. La salopetele noastre de blugi cu două numere mai mari, și cu aerul nostru hippie... Toaleta era așa cum a fost descrisă : mult pișat pe jos, un iad mirositor și echilibristică. Mi-am adus aminte de scena cu wc-ul din *Trainspotting*. Îmi scăpă o înjurătură care mă unse la inimă. Trebuia să-mi desfac salopeta și nu era deloc ușor. Cu o mână să-mi țin partea din față, cu cealaltă să mă ancorez bine de... suportul ruginit de hârtie

igienică, evident, fără hârtia respectivă. Regretam sincer că nu-mi luasem o fustă. Îmi zdrăngăniră cheile în buzunar și mă cuprinse panica. Nu aveam chef să le culeg de pe podeaua infectă. Sau din WC.

Ne-am propus să nu mai bem apă până la Sinaia.

Când ne-am întors, băieții scoseseră pizza.

— Ce proști am fost că n-am luat cu noi ketchupul.

— Da, bă, am stat acolo o oră, trebuia să luăm și noi așa, ca suvenir, un sos de roșii, un pachet, două de șervețele...

— Asta nu mai furasem noi, ketchup de la Spring Time... Parcă văd în ziare *Medici rezidenți, prinși la furat...*

— Hai, băi, alții fură miliarde și noi nu suntem în stare să ciordim un sos de roșii, ce pula mea!

Apoi se întoarse către noi:

— Scuze, doamna profesoară, vă rog să-mi iertați limbajul total neacademic.

— Da, așa e la periferie unde stă el, în Dămăroaia!

Râdem toți, nu era rău, nu mai socializasem de multă vreme. În gara din Sinaia ne-am dat jos 10 minute, cât a staționat trenul. Era răcoare.

— Măcar am scăpat de căldura din București. După cum merge nenorocitu' ăsta de accelerat, cred că o să ajungem la Săpânța peste trei zile. De ce naiba n-om fi mers noi cu mașinile... parcă suntem niște studenți cordiți.

— Lasă, coaie, nu te mai plânge. Ia să stai toată noaptea cu încă cineva.

Adevărat. Scăpasem pe la 11.00 de femeia care cică avea bilet cu noi în compartiment. Coborâse

la Topliţa (nu înainte să ne arate poze cu băiatul ei, însurat de curând cu o fată pâinea lu' Dumnezeu).

Eram singuri. Ne-am întins picioarele, fiecare pe bancheta din faţa lui. Parcă eram din nou studentă. Lipseau doar bagajele cu mâncare.

— Victore, să nu cumva să-ţi dai jos adidaşii. Candeşti, frate!

— O să-ţi rezerv plăcerea asta mai încolo, când o să adormi!

— Al dracu'...

Apoi au început cu glume de-ale lor, de doctori. Nu ştiu ce doctor îi spusese unuia care tocmai descoperise că are cancer şi îl întrebase:

— Ce să fac, domn' doctor?

— Împachetări cu pământ, ca să te obişnuieşti.

— Cimitirină şi clopotar!

— Hai că-l ştim, e vechi bancul, protestă Andreea.

Simţeam că excursia asta o să schimbe cursul relaţiei noastre. Dar nu puteam da înapoi, era ca un mecanism care, o dată pornit, nu mai putea fi oprit, deşi eşti conştient de direcţia în care merge. Adică la dracu.

Ştiam că o să-l văd acum dezgolit într-o mie de oglinzi.

Primele zile au trecut calm, cu verde crud şi romburi albastre şi roşii (în care era zugrăvită camera noastră). Ne trezeam pe la nouă, în păcănitul războiului la care gazda noastră ţesea velinţe colorate. Şi în înjurăturile lui Sergiu:

— Frate, băga-mi-aș... nici în vacanță nu pot să dorm ! Nu mi-o fi ajuns și mie un an de gărzi ! Ţac, ţac, ţac, cine dracu' pune astea în casă ? !

Dar îi trecea repede, înainte chiar de a ajunge la singura terasă din comună, unde mâncam omletă cu ceapă și slană și ne jucam șeptic sau tabinet cu orele când ploua, adică vreo două, trei zilnic. Evident, am fost la Cimitirul vesel.

— De unde obsesia asta pentru albastru ? ! se întreba nemulțumitul Sergiu privind crucile. Regret că n-am făcut psihiatrie, psihologie, ceva, tre' să fie o explicație.

Când era foarte cald ne duceam în spatele casei să ne stropim cu apa atât de rece încât garantez că m-am pricopsit cu anexită pentru câțiva ani de-acum încolo.

Seara ne retragem fiecare în camerele noastre, unde focul iubirii se consumă, mai încet sau mai aprig, după caracter și temperament.

— Pensionari ! pufnește Sergiu Clasoru' disprețuitor la programul nostru zilnic.

— Ce, Clasorule, nu e pe gustul tău ?

— Nu tu club, nu tu restaurant, zici că ești la capătul lumii.

Singurul care părea să aibă parte de acțiune era Coinacu. A doua seară se năpusti la noi în cameră (fără să bată la ușă), asta după ce a rămas pe terasă, pentru că o blondină rotofeie și cam spălăcită îi făcuse ochi dulci toată seara. Era chiar fata patronului, care acceptase să-l însoțească la o plimbare nocturnă pe malul râului care trecea prin spatele

casei. Iată motivul pentru care Coinacu intră vijelios la noi in cameră, smulgându-ne pătura albastră (era în plus):

— Iau și eu pătura asta...

— Ho, mă, țărane, a ta unde e?

— N-o găsesc pe aia-n plus și nu vreau s-o iau pe aia de pe pat, c-o să se umple de iarbă și de furnici și de alte lighioane...

Mustăci și adăugă mândru de ispravă:

— Ies să iau masa în oraș... A propos, aveți să-mi dați și mie un prezervativ?

Dăturăm din cap că nu.

— Asta e, Doamne'ajută! își făcu el o cruce rapidă și ieși din cameră cu pătura sub braț.

Stomatologul îmi povesti că nu era prima dată când se lăsa în voia sorții, atras de mirajul „pizdei necunoscute". Trăia după principiul *Mai bine să-mi facă rău decât să-mi pară rău.* N-apucarăm să-l bârfim pe Coinacu, într-un minut se întoarse:

— Băi, și dacă nu vrea fără prezervativ?

— Eh, pula, nu vrea! Dacă nu voia, nu venea aici cu tine. De parcă toți țăranii ăștia de-aici au toți câte un prezervativ în buzunarul de la piept!

— Da, coaie, ai dreptate. Hai că va las! Scuze, doamna profesoară! îmi făcu el cu ochiul.

În sfârșit, am rămas singură cu Stomatologul meu.

— Auzi, de când vorbești tu cu „pula"?

— Dintotdeauna. Doar că în preajma ta mă mai cenzurez.

— Știi că într-a XII-a m-am enervat când l-am auzit pe unul de-a V-a înjurând așa. Tocmai se termina

ora de sport si nu știu de ce-am zăbovit eu un pic. Cei mici, de-a v-a, așteptau să ocupe sala, cu mingea de fotbal în mână. Și-l aud pe unu d-asta mic, un pirpirel, că-mi zice: Da', mișcă-te, în pula mea, mai repede! Am simțit că iau foc. Nu mă enervasem pentru că mă înjurase. Ci pentru că nu conștientizase ceea ce spusese. M-am dus la el: Măi piciule, ai tu pulă? S-a înroșit, dar nu a cedat: Da, am, uite! Și și-a tras pantalonii până la genunchi, dezgolind un viermișor vânăt pe care el îl considera cu mândrie pulă. Piciule, adaug eu, asta nu e pulă, uite, roagă un băiat d-ăsta de la mine din clasa ca să-ți arate o pulă, nu ce ai tu acolo. Când oi avea și tu una de-aia, de-abia atunci poți folosi cuvântul asta, da?

— Și nu-mi spune că așa ți-ai câștigat tu admirația tuturor privitorilor la scenă, făcu Stomatologul mișto de mine.

Și une terrible trântă, vorba Chiriței, fu preludiul nopții aceleia.

La început nu mi-am dat seama. Se mai întâmplase să îmi întârzie ciclul câteva zile. Dar nu aproape două săptămâni.

Panica îți anihilează toate capacitățile cognitive, pe fondul unei agitații care te vlăguiește fizic. Zeci de gânduri se intersectează haotic și nu duci nici unul până la capăt după regulile logicii. Nu ți se poate întâmpla ȚIE una ca asta. Tu folosești și prezervativul și metoda calendarului. Tu ești de o precauție infailibilă.

— Sunt însărcinată (poate trebuia să fiu mai diplomată, să se ivească momentul propice, să-l pot manipula, că doar femeile sunt pricepute la treaba asta).

Câteva secunde de uimire, poate n-a înțeles, dar surpriza se transformă în neîncredere, apoi în șoc. Ieșisem să ne plimbăm cu bicicletele gazdei.

— Ești sigură ? și bicicleta îi cade sau o lăsă el să cadă.

Tăcerea s-a lăsat și-mi pulsează urechile de atâta liniște. Peste ani l-am întrebat la ce s-a gândit în minutele astea. Drept în plex :

— La un doctor bun.

— Nu știu ce să zic. Am doar 26 de ani. Nu sunt pregătit să am un copil. Nici afectiv, nici financiar. Nu mă așteptam pentru nimic în lume. Ne-am protejat de fiecare dată... nu înțeleg...

— Știu, dar poate că ovulația a fost mai devreme luna asta și am dat greș cu metoda calendarului... sau poate că mormolocii tăi sunt foarte rezistenți și au mai suportat câteva zile... Nu știu, nu sunt Dumnezeu, ce naiba...

Am simțit că nu-mi mai pasă. O stare de greață se urcă până în gât și degeaba, că voma nu mă eliberează. Eu eram de vină. El nu mă dezamăgise cu nimic. Devenisem o străină mie. Așteptasem momentul ăsta de când eram mică. Să am un copil al meu. O burtă triumfătoare și ușor de observat. Să mi se umfle burta, să port rochii largi, lălâi, lumea să se ridice în tramvai, să-mi cedeze locul.

Mi-am ridicat bicicleta și am luat-o la goană. Am ascultat de primul impuls, acela de a-i întoarce spatele. O incapacitate de a comunica în momentele de criză. Ca atunci când B. și-a pus capul pe umărul meu. Chiar înainte de a ne despărți. Numai că atunci când argumentele se epuizează sau rămân suspendate undeva unde n-am habar de ele, neputința și orgoliul mă fac să întorc spatele. Probabil că dacă ar fi trecut vreun tren în secunda aia, m-aș fi urcat în el fără să mă gândesc.

A plecat. Voia să se gândească singur. Am rămas. Și eu trebuia să mă gândesc. Dar mintea îmi era golită. Agitația, panica inițială mă secaseră. Pluteam într-o apatie stranie.

Ce-o să zică lumea? Mă gândeam la reproșurile materne ce urmau să vină.

Ei, ce-o să zică, parcă sunt eu prima și ultima cu copil din flori. Floricel. Floricică.

țin în brațe doi bebeluși. Au părul moale, cefele lor cu carnea fragedă miros a lapte. Se întind în același timp să sugă. Îmi morfolesc satisfăcuți sfârcurile din care picură lapte atunci când le scapă din gurițele lor lacome, în timp ce eu sunt cutremurată de limbile lor care se încercuiesc în jurul sfârcului și trag cu putere secându-mi izvorul.

„Nu-ți mere bine, să te duci să te cauți. Dacă visezi cocon nu-i bine, îi musai să te duci să te cauți,

ai ceva. Asta-i a boală... !", repetă gazda mea sigură când îi povestesc visul.

Ies desculță pe iarbă, să mă spăl pe față în curte. A plouat azi noapte. O furnică aiurită mi se urcă pe degetul mare și se oprește să mă ciupească. Pielea e tare, nu simt aproape nimic. Zilele devin tot mai cenușii. Burnițează. În pauze ies din camera colorată strident în bleu și roșu, obositor de colorată. O iau desculță prin iarbă și-mi afund tălpile să dau de noroi. Cu aceeași voluptate din copilărie. Un copil mic și negricios. Praful se amestecă repede cu stropii mari și devine o clisă cremoasă, ca o budincă de ciocolată. Îmi face o plăcere nebună să simt noroiul călduț sub tălpi. Îți afunzi picioarele tot mai mult în noroiul care-ți iese printre degete. Piciorul tău și-a transmis seva lutului. Cauți un alt loc răcoros și începi să-l frămânți la fel, până-ți iese printre degete, ca niște cârnăciori de Crăciun în miniatură. Căutam apoi băltoace să ne spălăm, dar sub unghii rămânea un strat sănătos de proletar până la următoarea baie adevărată. În albia de lemn, în care ne înghesuia mamaia.

— Domnișoara profesoară, haideți la masă. Ce, Doamne iartă-mă, căutați în noroi, v-ați mânjit până la glezne... stați să vă aduc un lighean cu apă...

Gazda mea mă răsfață de când am rămas singură. Îi explicasem că ceilalți au plecat mai devreme pentru că au început lucrul. *Ei sunt doctori, n-au vacanțe așa lungi, ca noi, profesorii.*

— Da' nici dumneavoastră nu mai aveți mult. Copiii se gătesc de școală.

Știu, trebuie să plec și eu. Mâine e 13 septembrie.

Dar nu sunteți însărcinată

București. Cu bagajul după mine, direct la cabinetul ginecologului meu. O doamnă. Nu puteam să mă dezbrac decât în fața unei femei (de care nu-mi pasă în acest moment ca put ca un sconcs după drumul de la Săpânța). Mă examinează nedumerită:

— Și ziceați că ați făcut un test... Când ați avut ultima menstră?

Convinsă:

— Dar nu sunteți însărcinată. O să facem imediat o ecografie. Cred că e o dereglare hormonală. Cum se numea testul? V-ați uitat cu atenție, poate era deteriorat sau expirat... Era cumva ăla românesc, Barza? Ăsta e cel mai prost... Oricum, dacă doriți, treceți în baia din dreapta și repetați un test de-al nostru.

— Aaa, și uitați ce scrie în fișa dumneavoastră: aveți toxoplasmoză? Atunci stați liniștită. Oricum trebuie să faceți un tratament cu antibiotice înainte de a rămâne însărcinată, când ați verificat ultima oară ce valori au Ig G-ul și Ig M-ul?

Am uitat. Am toxoplasmoză. Pisicile. Că de la ele o am. Na, că m-am săturat de pisici. Le luam de pe uliță, nenorocite homeless, bucuroasă că mai salvez

încă una. Zgribulite, mi se încolăceau printre picioare, torcându-și recunoștințe viitoare. Vărgate, galbene, cenușii, negre, le spălam, le hrăneam și mă rugam să nu fie descoperite, pentru că știam ce le așteaptă. O ploaie de înjurături, un sac și debarcarea într-o comună aflată la 15 km. Privilegiată a fost Bestiuță, o pisică adoptată de toți, după ce într-o iarnă ne-au murit doi cotoi, otrăviți de vecina. O adoram. Nici acum nu i s-a stins neamul. De la ea am toxoplasmoză. Când mi-au ieșit analizele pozitiv am ținut-o numai în șuturi. Nu înțelegea bietul animal nimic.

Toxo. Sistemul meu imunitar se paradește încet, dar sigur. Mi-l imaginez ca un schelet de pe care încep să se desprindă bucăți putrede, ca un puzzle cu niște piese de negăsit, pierdute iremediabil. Am văzut în *Trainspotting* cum un personaj a murit la trei zile după ce a contactat boala; luase o pisică de pe stradă (totuși, individul avea și HIV).

Și boala se transmite congenital. Încă o cărămidă la consolidarea relației mele cu Stomatologul.

Sunt curioasă cum ar fi reacționat părinții mei dacă aș fi venit cu un copil din flori. Când nu mai eram copil, dar nici nu mă transformasem încă în adolescentă, mă înspăimânta povestea unei fete, rudă mai îndepărtată, care cică pentru că „fătase de fată mare" (am citat din mătușă-mea, că ea știa să povestească cel mai plastic), bunicul, unul moș Vișan, îi luase copilul, nou-născut, cu cordonul ombilical de-abia desprins, și-i pusese capul pe butucul de tăiat lemne...

Casa mea. Cu miros familiar de mere verzi (mint, mint cu nerușinare; nu miroase a mere verzi, nu miroase a nimic, dar mi-ar plăcea să miroasă). Stomatologul n-a trecut pe aici. Papucii lui sunt aruncați pe hol, așa cum îi lăsase. Se răzgândise în ultimul moment și renunțase la papuci în favoarea adidașilor.

Vreau să dorm. Să dorm și să nu mă mai trezesc vreo câteva zile. Să uit tot. Bine că mai am niște Tranxene. Somnifere, de când cu Cristi. Câte să iau, două, trei. Mai bine patru. Sau îmi fac un ceai de tei. Mă spăl și voi dormi și voi uita tot. Mă spăl de jegul din mine și apa o să curețe tot.

Îmi vine să dărâm dintr-o mișcare toate obiectele lui de pe poliță, ca o femeie isterică, nu mai suport să-i văd aparatul de ras și nici deodorantul și nici periuța de dinți, dar lasă, am timp să scap de tot după ce dorm. Nu m-a sunat deloc, putea măcar să mă întrebe cum mă simt, dacă mi-e rău, dacă am nevoie de ceva, au trecut aproape două săptămâni, nu mai contează acum... apa asta fierbinte mă scapă de tot. Susură ca un râu și eu mă afund să primesc un nou botez... Și după el pot s-o iau de la capăt. Ce naiba, cum am putut să uit atât de repede că nimănui nu-i place o epavă agățată de el. *Vreau o femeie independentă*... Apa asta o să mă spele.

(pe scurt: am adormit în cadă, l-am inundat pe vecinul de jos, care a venit agitat la ușa mea să bată, până când a încercat clanța și a găsit ușa deschisă. S-a holbat nițel la goliciunea mea și apoi a chemat salvarea).

Îmi fac spălături stomacale.O asistentă mă îndeamnă plictisită:

— Bea toată sticla. N-ai băut decât un litru. Trebuie să bei cel puțin doi litri. Din ce vrei să vomiți?! Ce-o fi fost în mintea ta, fetițo...

Ce rost are să-i spun pentru a mia oară că n-am încercat să mă sinucid și că am luat doar două pastile?

— Pe mine nu mă interesează domnișoară. Ai fost adusă aici udă fleașcă după ce-ai adormit în cadă pentru că ai înghițit somnifere. Cum să verific eu că n-ai înghițit mai multe? După aia să ajungem la știri că spitalele românești nu-și fac datoria și familia ta să ne ceară socoteală?... Lasă că știm noi... Hai, bea, bea...

Nu mai pot. Stomacul mi se urcă în gât și mă arde în timp ce mi se golește într-o găleată cenușie de lături.

— Hai, hai, vomită tot! Să fii fericită că nu-ți îndesăm un tub pe gât, atunci poate nu v-ar mai arde să vă omorâți. Doamna doctor, ce-i facem acuma? O lăsăm să plece?

— Vezi dacă au fost mutate Penciulescu și Maria Magdalena, că nici nu știu cum le cheamă pe nebunele din salonul patru. Le-au lăsat destul la noi, acum ni le aduc nouă pentru cea mai mică zgârietură. Ce naiba, au și ei urgențe, le mută dintr-o clădire în alta?! Și bag-o acolo pe-asta mică să doarmă câteva ore. Fă-i o internare de-o zi că nu avem locuri à la longue. Fă-i și-un sedativ ușor. Și poate ar fi bine să-i dai și ei o cămașă că la noapte e o singură asistentă pe etaj. După ce-o externăm nu mai e treaba noastră...

În sfârșit, o să dorm. Pereții se micșorează, se apropie de mine și se rotesc în goana nebună a căruciorului, trebuie să alergăm și mai repede pentru că simt că o să mă strivească... Încerc să urmăresc dunga neagră a holului, care desparte vopseaua de var, și văd multe punctulețe (răhățel de muște etc.), dunga nu se mai termină, parcă plutesc...

Camera începuse să mă strângă. Înfățișarea austeră mă speria. Niște paturi scheletice cu grilaje jupuite de vopsele suprapuse. În alb și verde. Câteva fascicule de lumină, slabe, imponderale, de toamnă sau poate de primăvară, știu eu? intrau prin geamul cenușiu nespălat de ani de zile. Milioane de particule de praf se roteau în lumină, pluteau cu încetinitorul ca niște fulgi de zăpadă într-o ninsoare liniștită care de-abia a început. Le vedeam clar, suspendate în razele care pătrundeau printr-un ochi de geam deschis, escaladând aerul. Mă fascina imponderabilitatea lor lenește. Nu eram singură în salon. Pe cearșafuri răvășite, mototolite se legănau ritmic corpuri de mumii înfășurate în fâșii albe, lăsând să se vadă marginile unor saltele soioase, cadrilate. Mă dureau toți mușchii. Din tavan cobora un păianjen pe un fir lung de pânză care se desfășura progresiv. Ușor, ca un individ care se cațără pe un perete stâncos și apoi coboară, opintindu-se din loc în loc. Mă cuprinse panica. Sunt arahnofobă. Și păianjenul își continua drumul. Îl vedeam tot mai aproape, îi distingeam picioarele care țeseau neîntrerupt pânza. Ajunsese la zece centimetri de mine. Se opri. Deslușeam un bâzâit agitat. În pânza de

deasupra se prinsese o muscă și încerca să se desprindă din firele lipicioase. Păianjenul a simțit-o. Într-o secundă era lângă ea, croindu-i din picioarele lui meștere un corsaj pe măsură. Apoi, se așeză într-un colț al pânzei. Așteptând. Aș fi vrut să mă mișc, dar nu puteam. O mâncărime sâcâitoare, una dintr-acelea de-ți vine să-ți rupi pielea scărpinându-te. Dar cu ce ? ! Aveam mâinile petrecute într-o cruce strâmbă pe abdomen, într-o cămașă care se lega la spate. Aș fi vrut să le rog pe cele două femei-mumii din patul de lângă ușă să mă dezlege. Simt că mă cuprinde somnul din nou.

— O să ajungi și tu ca noi, da, degeaba te ferești, ești ca noi... le auzeam șoptind.

Noi ne hrănim cu oameni

M-am trezit pe un coridor întunecos și umed. Cămașa cu mânecile lungi care atârnau pe lângă mine până la glezne mă incomoda. Am urmărit becurile chioare, coborând pe niște scări pepit în spirală, până am ajuns într-un subsol murdar. Mirosea a rânced, a carne stricată uitată vara într-un congelator care se dezgheață. Împuțiciunea venea dinspre o ușă care avea în broască o cheie dată cu ojă purpurie. Mai era legată cu o sârmă. O sârmă învelită în plastic galben pe care-l decupam când eram mică și-l porționam, fixându-l pe spițele bicicletei, ca să zornăie când mă plimb pe strada pustie. Nu mi-a luat mult să deschid ușa. M-am izbit de un perete de miros fetid și mi-a venit să vomit instantaneu. Pe peretele din dreapta se sprijinea o grămadă de cadavre suprapuse.

— Nici pe ăsta nu putem să-l vindem la studenți ! o voce răgușită și pași târșâiți dincolo de ușă. M-am ascuns într-un colț. Dacă stau ghemuită n-or să mă vadă.

— Stai să deschid ușa !

— Tu nu vezi că e deschisă ? ! Tâmpitu' dracu' ! Ți-am zis la prânz să ai grijă s-o încui și s-o legi bine ?

— Nu, nea Gogule, am încuiat-o și am legat-o bine !

— Ai legat-o pe dracu ! Hai, bagă-l repede p-ăsta, că nu mai terminăm până mâine !

Clătinau un cadavru pe o targă jupuită. S-au dezechilibrat și cadavrul a căzut cu un zgomot înfundat pe ciment. Era un bătrân.

— Da' apucă-l, frate, ce te coiești atâta ?! Nu putem să-l lăsăm la ușă !

— Da' tu ce-ai, mă ? Draci pe tine ? Apucă-l tu ! Vino să vezi ce greu e la umeri, de unde țin eu !

Cel cu vocea răgușită, care avea o uniformă (poate era paznic ?) oftă prelung, ca și cum și-ar fi spus că nu merită drept coleg un asemenea dobitoc.

— Ai luat mănuși ?

— Am luat, nea Gogule !

— Hai, dă-le ! Cel care răspundea la numele Gogu era din ce în ce mai iritat. Poate am venit degeaba până aici, în împuțiciunea asta.

— Nu, dacă-ți spun ! se apără continuând. Ieri striga în salon că i-e rău și cum rămânea așa, cu gura căscată, am văzut că-i lucește ceva în gură.

După câteva secunde de umblat prin gura mortului :

— Da, bă, ai dreptate. Ia uite, i-are pe toți ăștia din spate.

Tot el :

— Da' trebuie să deschidem mai mult gura că nu pot să bag cleștele.

— Da, nea Gogule, și repede, că se-ntărește ! adăugă celălalt.

Păreau doi cățeluși care se bucură dând din coadă pe lângă un os mare și zemos.

— Nici n-o să observe rudele dinții lipsă. Că e din spate.

După câteva momente:

— Ai mai pus ochii pe vreo unu'?

— Nea Gogule, am ginit ieri unu', adus cu salvarea, avea la aur pe el, ce n-am văzut, mânca-ți-aș. Lanț gros, cu un medalion cât un măr, două ghiuluri d-alea șmechere, cu pietre roșii. Și dinții toți puși. Da' era cu familia după el. Am mai trecut eu pe la salon, m-am făcut că spăl pe jos, că era pe tura lu' Lina, verișoar-mea. Degeaba. Stă nevastă-sa, copiii, non-stop cu el.

— Ei, lasă! Poate-oi mai vedea și eu. Sunt de noapte mâine și noaptea pică totdeuna ceva.

Arătând cu bărbia spre grămada de la perete, bâzâită de câteva muște:

— Și cu ăilalți ce facem?

— Vezi, moșu' ăla de deasupra e slab parcă-ar fi o mumie, nu vezi ce scofâlcit e și cred că se păstrează bine. Am putea să-l vindem la studenți pentru disecție, am omu' meu de la facultate.

— Le convine, că după disecție îi păstrează, îi fierb și uite așa scheletu'. Material didactic se cheamă, ce știi tu... Cu ăilalți nu știu ce să facem, nu mai e demult loc la morgă și mi-a zis domn' doctor că n-a întrebat nimeni de ei. Cred că la cuptor cu ei. Oameni fără căpătâi!

Atunci am văzut la picioarele mele doi ochi roșii, rotunzi. Mă amușina un șobolan. M-am ridicat ca proasta și-am început să țip. Cei doi măcelari s-au speriat.

— Ia uite, nea Gogule. E una-n colț. Păpușă, ai dat de dracu ! spre mine.

Rămăsesem mută. Cel mai în vârstă, Gogu adică, se întoarse dezinteresat :

— Las-o bă, că e una din nebunele alea aduse...

— Cum, nea Gogule, să nu dau și eu o bucă ? !

— Las-o, mă, că n-ai timp și poate că s-apucă să țipe și-o controlează doctorii după aia și dăm de vreo belea. O anchetă ne trebuie nouă acuma.

— Și dacă zice ceva ?

— O să spui ceva ? s-a întors spre mine, demonstrativ.

Nu știam dacă să neg sau să mă prefac nebună și să rămân mută, cu privirea sticloasă.

— Poate că e mută, nea Gogule.

— Mai bine !

— Hai să ne cărăm d-aici. Îl ducem pe moșulică la morgă, spală-l și anunță-l pe domn' doctor că l-am făcut freș, poate ne dă și nouă ceva pentru ostenea-lă, l-am spălat, îl ia familia boboc, direct la groapă poa' să-l ducă.

Spre mine :

— Și p-asta o duc eu înapoi sus, să văd din ce salon e ! Uite și tu la ea, are cămașă d-aia, cum dracu s-o fi desfăcut...

— Treziți-vă, domnișoară. Trebuie să eliberați patul. Au adus niște accidentați... Doamne, măcel a fost, bieții dă iei, au zburat mâini picioare, și-a zis dom' doctor Breazu să curăț salonu', să le dau pe nebune afară, da' degeaba îl curăț precis o să stea

săracii la reanimare, așa mi-a zis băiatu' dă pă salvare, că n-au nici o șansă...

Femeia de serviciu ștergea linoleumul, scurgând mopul în găleata cenușie de mai devreme. Eram dezorientată de la sedativ.

— Nu e nimeni care să vă ducă acasă ? compătimire sinceră...

Eram singură în salon. M-am ridicat cu greutate. Îmi vâjâia capul. Se opri din șters și mă învălui într-o privire maternă. Cu fața tăbăcită, aducea un pic a Fecioara Maria privindu-și Fiul.

— Am văzut cân' v-a adus. Orice-ar fi pă lumea asta nu merită să faci una ca asta. E păcat dă Dumnezeu. Să mă iertați, c-am auzit că sunteți profesoară, da' dacă e pentru o pulă dă bărbat, mai ales atunci nu merită. E plină lumea dă d-astea. Ascultați la mine : sunteți tânără, frumoasă, nu e păcat să vă supărați părinții ? ! Că au muncit să vă țină pân școli, să vă dea dă mâncare și s-au chinuit și ei săracii și asta le e răsplata ? ! Că a mai venit una săptămâna trecută, își tăiase venele, era albă la față ca o stafie. Ce Dumnezeu ? ! I-am zis, fetițo, n-ai mamă, n-ai tată, n-ai ce mânca ? Îl mâniați pă Dumnezeu. Dă-i dracu' dă bărbați că doar asta știu : Descalică și fute, încalică și du-te !

— E-he, dacă mai eram eu tânără uite-așa ți-i învârteam pă deget... Ce să vă fac, maică, că și voi greșiți... Vă culcați cu iei, fără cununie... Da' lasă, să rezolvă situația, trebuie să ai răbdare... Dac-ai găsit un băiat cu situație tre' să pui bine laba pă el, asta e ! Io pă fi-mea am măritat-o devreme, avea opșpe ani,

d-abia terminase liceul, cu un vameș din Giurgiu, băiat bun, stă acasă, are și ei o fetiță, o ține ca-n palmă pă fi-mea. Mai bea și el câteodată, da' n-o bate, n-o înjură, nu cheltuiește banii cu curve... Eee, poate c-o mai atinge așa câteodată, care bărbat, măcar o dată-n viață, n-o pune la respect c-o palmă. Ce-i aia o palmă ? Pă altele le bagă și-n spital și tot la iei se-ntorc.

Am luat un taxi. Sunt epuizată. N-am să uit niciodată grămada aceea de cadavre de la subsol.

Era în bucătărie. Fuma.

— Am găsit ușa descuiată și pe vecinul tău de dedesubt ștergând balta din baie. Mi-a zis că ți s-a făcut rău, dar nu mi-a spus la ce spital ești. Am tot încercat să dau de tine. M-am interesat la Municipal și acuma voiam să încui și să mai dau niște telefoane ca să te găsesc.

Nu știam ce-i puteam spune. A continuat :

— Iartă-mă. N-am știut ce să fac. Nici acum nu știu, dar nu vreau să mă acuzi că te-am lăsat singură să treci prin asta.

— Nu sunt însărcinată. Ai scăpat.

— Cum nu ești ? neîncrezător. Glumești ?

— Nu, nu sunt, am fost la doctor. Oricum am toxoplasmoză, trebuia să fac un tratament înainte.

A oftat.

Nu știu ce mi-a venit, dar i-am arătat degetul mijlociu. Cred că pentru câteva secunde s-a citit enervare și ură pe fața mea, chiar atunci când am rămas cu degetul meu strâmb, ținut ferm sub nasul

lui. Mi-l rupsesem când eram copil. N-aveam sentimentul unei mutilări îngrozitoare. Întotdeauna îi invidiasem pe aceia care își expun nonșalant infirmitățile, ca pe niște trofee ce trebuie admirate. Mă fascinau cu devierea lor de la normă, îmi demonstrau că natura poate să modeleze și altfel, noi, oamenii comuni, obișnuiți, n-aveam cum să știm. Dar, slavă Domnului, eu avusesem grijă să-mi creez semne cu care să pot să defilez mândră; arătătorul drept, cusut cu patru copci, le încununa.

Țipam în gura mare „Să nu-mi tăiați degetul!". Am alergat de la puț până acasă în câteva secunde. Bunicii nu și-au dat seama cât e de rău. M-au uns pe rana deschisă cu Osmantin – un unguent pe care îl foloseau pentru bubele de pe ugerul oilor.

Am considerat întotdeauna că accidentul acesta cu degetul este o pedeapsă de la Dumnezeu. După ce o bătusem pe fata din vecini, împingând-o într-un final cu capul în gard, provocându-i o hemoragie nazală (cu o violență pe care nu mi-o explic azi), în fața porții, cu spectatori încurajându-mă cu strigăte – toți vecinii, chiar și ochelariștii pasionați de lectură – a trebuit să-mi proclam victoria. Ne-am dus să scoatem o găleată de apă și mi-am prins degetul între lanț și rotița care îl învârtea (ca o parantează: și eu mi-am luat papara; când m-a văzut cu degetul rupt, de fapt încă nu-l văzuse, pentru că era înfășurat într-o treanță, tata mi-a cârpit două palme. Din mers. N-am apucat să zic nimic. Pac, pac, două lopeți pe față. N-am plâns. Când mi-a desfăcut improvizația de pe deget a început să plângă. A fost

pentru prima dată când l-am văzut pe tata plângând. Credea că o să mi se taie medius-ul – degetul mijlociu, pentru profani – și era zdrobit și arătătorul (mă rog, indexul) și cu ce-o să mai scriu eu ? !).

Mă simțisem Dumnezeu. Să ții în palmă o ființă și să te lași copleșit de fragilitatea ei. Inconștient, ești Dumnezeu capabil să-i hotărăști soarta. Îi simți inima topindu-se în învelișul epidermic al pumnilor tăi, pulsând, și începi să strângi ca într-o menghină, progresiv, să observi reacțiile, panica. Ceilalți, în jurul tău, ca-ntr-o arenă, te încurajează. Ca-n filmul acela cu gladiatori pe care-l adusese Cătălin (fratele fetei pe care o băteam – ai lor îi aduseseră la țară de la București – evident, se dădeau mare șmecheri din cauza asta + le aduseseră și un video la care vedeam în fiecare seară câte un film; dintre ele, cel mai mult îmi plăcea Cichi Cean !*). Cu animalele m-am oprit întotdeauna la timp, vulnerabilitatea lor mă împingea să la protejez. Nu și cu oamenii. Când o loveam pe fetița vecinilor nu mă puteam opri. Un sâmbure de agresivitate care clocotea și mă făcea invincibilă. Și loveam, și loveam, până când victima cade răpusă, cerând îndurare. Să i-o dau, să nu i-o dau... priveam în jur să văd semnul îndurării sau nu. Cu cât loveam, cu atât căpătam o forță aproape de neînțeles. Chiar și băieților le era frică de mine. Ochii îmi deveneau ficși și nu scoteam un cuvânt. Nu loveam ca fetele. Strângeam pumnul și țineam la față sau la abdomen. Dacă vedeam că nu

---

* Jackie Chan, v-ați prins

reușesc, începeam să zgârii și să mușc. Întotdeauna rămâneam cu bucățele purpurii de piele sub unghii. Le sugeam cu limba până simțeam gustul metalic al sângelui. Scuipam.

Și acuma iată-mă. Nu știu ce-am devenit. Fetița asta e pierdută iremediabil.

— Trebuie să dorm. Sunt obosită.

M-a urmat în dormitor. Ne-am dezbrăcat în liniște, fără să ne observăm, lăsând hainele mototolite la glezne, așa cum căzuseră. Nu mai aveam puterea să fac duș. Și nici să-l resping.

Poate ar fi trebuit să-i spun totuși că-l disprețuiesc, că era irecuperabil sentimentul din prima clipă a nehotărârii lui, chiar că m-a pierdut, dar sunt prea obosită și chiar nu știu dacă vreau să dorm singură, poate e mai bine să-l las să mă strângă în brațe... E mai comod așa. M-am cuibărit în brațele lui. Îl simțeam încordat. Și pentru prima oară străin. Un corp străin, epiderma lui e necunoscută memoriei mele cutanate. Nu mama, nu tata, nu frații mei, singurele ființe lângă care corpul meu se relaxează instantaneu. N-a adormit, se preface, respirația nu e egală, se forțează să și-o echilibreze.

Și uite-l cum alunecă iar cu spatele la mine și se fixează cu fundul în abdomenul meu, se chircește și proasta îi strânge spatele arcuit, încercând să-și muleze abdomenul pe rotunjimea lui, și-i miroase pielea de pe gât...

Pe la 9 i-am lăsat un bilet. Era prima oară când nu-i făceam micul dejun.

Plec la țară. Îmi iau concediu o săptămână. Mi-ar plăcea să te găsesc tot aici.

N-aveam să-i văd chipul (panica?) atunci când citea biletul.

Toate iubirile mele au fost ca niște clepsidre care trebuie, într-un final, să se golească. Cu Stomatologul avusesem credința că succesiunea evenimentelor obișnuite dintr-o relație stagnase. Nu mă mai îndreptam spre final. Dacă n-ar fi apărut alarma falsă, nu s-ar fi întâmplat nimic cu noi.

Mi-ar fi plăcut să-l fi prezentat pe Stomatolog părinților. L-ar plăcea în mod sigur. Mai mult decât pe cei doi pe care îi prezentasem. Prietenul din liceu, v., într-a XII-a, și pe B., prietenul din facultate, la sfârșitul anului III. Mamă, ce mă mai pregătisem. Voiam să iasă perfect. Mi-era rușine de rădăcinile mele rurale.

— Mamă, trebuie să facem ceva cu mirosul ăsta. Nu putem muta porcii din grajdul de lângă casă undeva mai în fundul curții ? O să pută îngrozitor a balegă. Și nici n-o să putem mânca afară de muște, uite roiuri, roiuri...

— Du-te, fa, d-aici. Măcar să nu te măriți tu din cauza asta, zise mama râzând. Acuma ne arde nouă de alergat după porci prin curte ?

Tata se trezise binedispus, dar știu că pregătirile din casă (sarmale în iunie !) nu anunțau o duminică obișnuită.

— Cine vine la noi astăzi ?

— Prietenu' Norei.

I se urcă sângele în cap. Aproape ca nu mai putea vorbi când izbucni :

— Eu cine sunt, fă, în casa asta ? ! Pulea Spătaru ? Mie de ce nu îmi spune nimeni nimic ? După ce că

noi nu știm ce face la București, că poate s-o întinde cu toți nepricopsiții în timp ce noi muncim ca robii, acum sa nu mai scot capu' în lume de rușine ? ! Ăsta al câtelea e pe care-l aduce acasă ?

Așa era tata, îi plăcea să dramatizeze. Dar l-a calmat mama.

— Ce-ai, mă, ai înnebunit de tot ? A venit doar băiatul acela din liceu, cu care n-a avut nimic. Ne-a luat lumea seama repede...

Oricum pe Bogdan nu cred că l-a plăcut, chiar dacă nu l-a cunoscut, că și-a făcut de lucru în duminica aia, așa încât nu trecut deloc pe-acasă. Nici măcar la prânzul pe care îl mirosise satisfăcut când deschisese ochii de dimineață.

A trecut atâta vreme de atunci.

O pancartă nouă, vopsită strălucitor, te anunță că ai intrat într-o localitate de frontieră. În spatele ei se profilează conturul unei case dărăpănate. Aproape că nu ți-ar atrage privirea. Și treci mai departe. La nici cincizeci de metri de la intrare, pe stânga, o altă casă părăsită, cu ferestrele (sau locul unde ar fi trebuit să fie ferestrele) căscate obscen. Are o arhitectură diferită. E școala. Și satul pe cale de dispariție.

Închid ochii și văd sălile largi, colcăind de foșnetul lipicios al viermilor de mătase. E ora mesei (pentru ei) : frunze de dud. Tasty. Mmm... ! Suntem în vacanța de vară, dar o dată la trei zile trebuie să aducem sacoșe îndesate cu frunze de dud. Ne agățăm de garduri, ne cățărăm în copaci – dacă putem, ne hârjonim pe frunze, ne invadăm teritoriile de cules și ne supărăm vecinii. Și apoi, după ce întindem

frunzele peste viermii grași, luăm pe furiș câte o gogoașă albă, cu o strălucire de sidef. O ascundeam în palma transpirată, fericiți că am înșelat vigilența învățătoarei îngrijorată că poate nu reușește să îndeplinească norma. Iarna ne adăposteam toți elevii într-o singură sală, mai mică și mult mai ușor de încălzit. Încă de atunci se prefigura sfârșitul. Eram trei elevi în clasa I. Doi într-a doua, trei într-a treia. Într-a patra încă vreo trei sau patru. Toți așteptam să ne vină rândul la ascultat. Pauzele umpleau curtea de strigătele noastre. Se juca „Țară, țară, vrem ostași!". Ne luam avânt când eram chemate de țara rivală și băieții strângeau rândurile ca să ne pipăie cu brațele lor subțiri, „din greșeală", pe sânii care de fapt nici nu existau. Spațiul curții se va ara peste ani.

Am lipsit cam mult de-acasă. Și parcă tot n-ar trebui să mă întâmpine pustietatea asta. Ajung, după câțiva metri, în fața casei părinților mei... Locul în care ar fi trebuit să aud boscorodeala bătrânilor mei vecini e pustiu. Au murit anul trecut, unul după altul. Grădina plină primăvara de narcise și zambile e invadată de rochia rândunicii și alte ierburi. Salcâmii sunt neîngrijiți, cu lăstari pornind dezordonat din trunchi.

Totul mi se pare că a îmbătrânit dintr-o dată. Casa, mai ales casa, parcă încearcă să-și ascundă decrepitudinea ridată în spatele unui strat de vopsea lavabilă. Nu vrea să îmbătrânească demn, să se lase ușor într-o rână, tot mai gârbovită, ca într-un final să se prăbușească în uitare. Ca o femeie trecută de 60 de ani, cu maglavaisuri întinse pe față, spoită în

culori stridente. Da, buzele de un roșu aprins. Care nu vrea să renunțe la tocul cui și fusta până deasupra genunchiului, lăsând expuse dungi albăstrii, vene umflate ce amenință să se reverse sub piele. Cu maieu ce lasă vederii multă carne moale, pufoasă, ca un cozonac de Paște bine crescut.

Pe dalele de ciment din fața casei strălucesc dezordonat plase argintii. Pe melcii bezmetici lipicioși, cu pânzele lor de gheață în lumina lunii, am să-i văd la noapte cum se târăsc haotic.

Ai mei nu sunt în stare să-mi asculte complicațiile sentimentale. N-are rost să-i mai încarc. Și, oricum, nu de asta am venit. Mama e bucuroasă c-am ajuns mai devreme:

— Hai să-ți arăt ce îngeraș din marmură i-am luat lui frate-tău. E cel mai mare din cimitir. Sper că n-ai uitat să cumperi lumânările alea parfumate pe care le văzusem în Cora.

Și o văd însuflețită de parcă acum s-ar duce în vizită la Cristi și i-ar mai aduce câte ceva.

— Hai că noi plecăm la băiat, vezi și tu, ai grijă pe aici... să te mai duci pe la purceaua mutată în boxa din dreapta că trebuie să fete, să nu intri la ea, că vin eu, da' să te uiți așa...

Tata îngână vegetal a încuviințare.

Am luat-o ușor spre cimitir, legănând coșnița în care tresăltau câteva caserole pline de colivă pregătite de mama. Am trecut pe lângă cârciuma lui Mitică. Patru tractoriști lâncezeau în față ca niște câini în praful unei după-amiezi toride de vară. Stăteau pe câte un butuc, cu paharul slinos în mâinile lor

murdare. Ne priviră cu ochi sticloși și-o salutară pe mama care le răspunse inert. Mă gândeam că bețivii ăștia trăiesc, în timp ce fratele meu... Am timp să-i văd cum apleacă paharele și lasă câteva picături din lichidul colorat să curgă pe pământ.

— Să fie iertat, bietu' băiat!

— Da' asta e, morții cu morții, viii cu viii! continuă un altul.

— Da' mă, da' e și vina lui! era așa de sigur când spunea asta, de parcă ar fi stat lângă el în clipa accidentului. Mi-a spus mie George a lu' nea Fane că le avea cu viteza și că nici n-ar fi păstrat distanța... sau poate n-a fost atent, dă-o-n colo, că eviți dacă n-ai viteză mare...

— Ia nu mai vorbiți. Parc-ați fi fost voi acolo când a murit!

Intervenția îi aparținu Gicăi, care tocmai ieșea cu păhărușul de rachiu plătit din alocația copiilor. Gica avea 8 copii. *Dacă mai fac încă unul, mă sinucid*! îi zisese ea soacrei sale, care o tot împinsese la făcut copii, de teamă să nu-l lase pe fiu-său, un alcoolic și-un bătăuș notoriu. Și ei îi plăcea să bea. Bea până cădea jos, fuma un pachet de Mărășești pe zi, ridica saci de grâu cât greutatea ei, sărea din remorca tractorului, dar nu reușise să piardă nici o sarcină. Toți copiii se prinseseră bine. Acum lucra cu ziua pe unde apuca, mai ales pentru a-și permite această pauză de rachiu, departe de viața ei dezlănțuită.

N-o să-mpărățești pământu'

„trupul nu mai reacționează, parcă ar fi de lemn.
puteți scrijeli lemnul. curge moarte plină de sevă.
în ochi îmi stă moartea ca o bârnă. mă dor ochii"

Azi m-au trezit două voci arțăgoase. Le auzeam perfect, de parcă aș fi fost lângă ele.

— Uite, fă, a dracu', l-a îngropat în costum de ginere d-acu' treiej' dă ani și pantofii cu talpa tocită. Săracu, cât a muncit el, și-acuma a plecat de pe lumea asta cu pantalonii rupți în cur...

— Și cât i-am zis : nu mai munci, frati-miu, atâta, că n-o să-mpărățești pământu'...

— Ș-a rămas matracuca asta cu toată averea.

— A muncit toată viața ca un prost. I-a zis biata mama, nu lua, bă, femeie cu copil, e satu' plin de fete. Cum să crești copilu' altuia ? ! Uite câte fete cumințI în sat, și tu o iei p-asta cu copil, văduva lui Niculaie Burcescu de trei ani. Am auzit că se ținea și cu ingineru' și cu contabilu'... El, nu și nu, o iau pe Vetuța.

— Uite Vetuța, nici găină n-a dat pe sub sicriu, dacă nu era nenicu' s-arunce la răscruce bani, ne

facem dracu, de râs. Ș-așa o să ne facem. Crezi că are asta de gând să-i facă toate pomenile ?

— Ai dreptate, dadă. Ia uite și tu câtă iarbă e-aici la el. Cred că asta n-a dat p-aici de la Paștile trecut. Of, frățioare, cin' te-ngrijește și pe tine ? !

Bătrânele ar mai fi continuat. *Da', hai, frate că ne-apucă doișpe și n-am smuls o buruiană din pământu' asta. Hai, că tu ești mai tânără și poți să te-apleci, eu de-abia mai pot să merg cu mijlocu' ăsta...*

O muscă mare, verzuie dă târcoale de câteva secunde. Și de-abia au montat îngerașul asta din marmură... Uite că se-așază. Uș̦ș̦i, scârboaso ! ! ! dacă lași vreo urmă pe îngerașu' meu... Și furnicile astea îmi gâdilă pământul cu agitația lor nebună în jurul unui cadavru de rădașcă (insecta aceea cu coarne pe care vă chinuiați s-o prindeți la apusul soarelui, ca s-o crucificați în insectar ; eu am fost singurul din clasă care a luat 3 pentru că îmi imaginam suferința lor în clipa în care erau străpunse de piroane și zbaterile lor...)

Of, Doamne, iar m-ai trimis înapoi, în fiecare sâmbătă aceeași poveste. Măcar azi e cald, e frumos, îmi încălzesc oasele. Vorba vine. La mine e tot răcoare. A crescut și iarba, era cazul să vină să mi-o smulgă. Cu un îngrășământ atât de bun, aici ar putea să crească orice. Chiar și căpșuni, ce bune erau. Am uitat ce gust au. Parcă întâi îți inunda cerul gurii un parfum și apoi... Uite că s-aud pași. Au ajuns. Doamne, ce rău îmi face s-o văd pe mama cum plânge... *Puiul meu, puiul meu drag, cum s-a*

întâmplat, cum de n-a avut mama grijă de tine... Ajunge, mamă, te-ai murdărit în genunchi, ridică-te, ce Dumnezeu...

Tata a venit o singură dată. Ele nu știu. Au crezut că e o glumă proastă rău când au găsit resturi de artificii împrăștiate între pereții gărduleștului. Pe 31 decembrie, pe la patru și jumătate, am auzit pași. Tata, cu un braț de rachete și artificii. S-a chinuit vreun sfert de oră ca să înfigă o rachetă în pământul înghețat. Trebuie să stea ușor înclinată când o aprinde. Era frig. Tremura. Parcă simțeam eu în locul lui cum i se opresc lacrimile în gât. Mi-a făcut lumini, așa cum aprindeam noi în noaptea de revelion, înainte de miezul nopții, ca apoi când e fix 12, să mă lase să trag două focuri cu pușca în sus, așteptând în liniște câteva secunde ca să aud cum alicele se rostogolesc pe tabla acoperișului.

Avea mâinile umflate de ger. Continuă să aprindă meticulos artificiile. După ultima s-a oprit. Ca și când s-ar fi așteptat să-i răspund, mă întreabă dacă îmi place. *Îți place, Cristi? Îți place, tată? Pentru tine le-am cumpărat. Din piață. Mai ții minte că anul trecut le-am luat de la un țigan care n-a vrut să mai lase din preț? Anul ăsta i le-am cumpărat pe toate, i-am golit taraba și ne-a lăsat din preț. Întreba de tine, că unde e băiatu', n-a mai venit cu mata...*

A fost singura dată când a venit tata.

Ia uite-o și pe sor-mea, ce-a slăbit, arată mai bine acum... Dac-ar ști ele.. Și eu am făcut pe mine de frică. În secunda în care mi-a apărut cretinul ăla și mi-a tăiat fața, Doamne iartă-mă, acuma iar n-o să

am voie la reuniunea de mâine, în secunda aia, eu m-am speriat cumplit. M-am trezit că mă uitam la mine, eu sau corpul, nu știu, am strigat-o pe mama, eram plin de sânge, îmi curgea în picături ritmice din nas, mi-am pus mâna la ochi, să nu mai văd, mi-e frică de sânge. Degeaba, tot îmi vedeam corpul scuturat de spasme, din ce în ce mai slabe, apoi imperceptibile, până când totul s-a oprit. Și când mi-am dat seama... totul să se termine atât de repede și oarecum în afara ta... M-a cuprins o panică atât de puternică. Am simțit că aș mai putea respira dacă m-aș forța un pic, dar nu mai recunoșteam nimic, nu mai eram nimic din ce fusesem. Voiam să-mi smulg hainele de pe mine, să-mi sfâșii carnea cu unghiile (aveam niște unghii așa de mari, că n-avusesem timp să mi le tai) și să văd cum țâșnește sângele... toate ca să mai simt ceva... Ah, senzația, de ea mi-e cel mai dor. Am urlat și-am plâns și toți curioșii ăia care se strânseseră și nici nu mă cunoșteau, se uitau la mine și-și dădeau cu părerea... Doamne, ce milă mi-era de mine, de inerția mea, de corpul meu care stătea acolo în câmp, nemișcat, prins între volan și scaun. Nu e ușor să mori.

Hai mamă, nu mai plânge, pune odată trandafirii ăia în borcane și mai stai de vorbă cu mine, nu te-ai săturat de plâns? Că acuma o să mă cheme la apel și n-am făcut nimic, ce crezi că ne lasă să umblăm bezmetici pe un norișor și știm tot ce se-ntâmplă pe pământ?! Aiurea! E o ordine și-o disciplină, da' oricum e mai bine decât să fi ajuns cu două etaje mai jos, la cazane. Chipurile, la cazane și la smoală. Nu

există așa ceva. E doar un hău și-un întuneric fără margini. Nimic. Asta te-așteaptă. Așa măcar, ai parte de o judecată dreaptă și ai colțul tău de rai. Dacă mai întârziam mult pe-aici nu cred că mai prindeam trenul. Of, mamă, dacă mai bocești mult, săptămâna viitoare nici nu mai vin. Rămân să stau de vorbă cu Gelu, colegul meu de liceu care s-a înecat în Dunăre acum doi ani. Ciudat a fost că nu m-am întâlnit cu nici o rudă. Cred totuși că stăm pe categorii. Am aflat că de trei ori pe eternitate, Dumnezeu te cheamă la el.

Sunt zile când mă trezesc singur. Aici nu e nici pământ, nici cer, d-aia n-am cum să explic. Ca o cameră nesfârșită și pustie, fără pereți, fără margini. Atunci mi-e cel mai frică. Că am rămas singur, singur și că, de fapt, ăsta e iadul.

E incredibil! Încep să mă enervez. Nu pot să înțeleg cât de egoiste sunteți! Plângeți pentru voi! Vreți să vă alungați durerea, durerea voastră, dar cu mine cum rămâne?! Am văzut-o de dimineață pe tanti Floarea, vorbea cu Maria, fata ei. Voi de ce nu puteți să faceți așa? O pune în temă săptămânal cu toate câte se întâmplă. Plânge două, trei minute, apoi știri: nepoatele, adică fetele ei, s-au măritat, au familiile lor, n-au timp să mai vină pe la ea. Pe Maricica o bate bărbatu-său că, citez: „vine acasă și-o găsește cu cracii-n sus la televizor și vitele zbiară de foame în curte", Florina, care e măritată în oraș cu un inginer constructor, e *o doamnă și-are o viață ușoară, nu ridică un ac, o ține ca-n palmă prostu' ăla; a fătat Molda trei pui, probabil ultimii*

ei pui, era o cățelușă când ai murit tu, Mario, acum opt ani, da' n-o să oprim decât unul, ce să facem cu toți, târlă ? !

Uite-așa aș vrea și eu. Așa mă simt și eu conectat la lume. Credem toți că sufletul nostru zboară pe pământ și noi vedem tot, știm tot. Ce, noi suntem Dumnezeu ? Avem și noi o arie mică de acoperire.

Ah, și să nu uit. Am auzit o discuție despre elixirul vieții veșnice, tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte... Nu vedeam de unde veneau vocile, dar erau foarte aproape de mine, erau clare. Mi-ar părea rău să rămânem blocați în spații total diferite. E ca și cum v-aș pierde definitiv. Bine, nici acum nu-mi dau bine seama cum stau lucrurile, dar orișicât... una e să fii nemuritor acolo, alta aici...

Și-ar mai fi ceva. Cea mai nasoală etapă. Înmormântarea. Pe bune, spectacol și nimic mai mult. Nu-mi amintesc prea multe chestii, cel puțin la început, doar o amestecătură de voci. *Săracul... Da, s-a ascuțit la față... Uite, îi curge o lacrimă, îi pare rău c-a murit, plânge...* Și un legănat ușor (mă transportă într-o mașină, are suspensii bune, nu mă zdruncină, oricum merg încet) care se oprește din când în când în clinchet de monede care cad pe jos și se rostogolesc. Simt o mare vibrație, pași tropotiți. *Tanti, mai ne dați, eu n-am apucat nimic că s-au aruncat ăștia ai lu Terente, toți...* Și mă enervau cumplit toate zgomotele astea, nu recunoșteam nici o voce, nimic, toți plângeau, jeleau...

S-a făcut liniște dintr-o dată. La biserică. Puteam să văd picturile de pe tavan, cu sfinți pe fond bleu și Isus, cu o figură ireală, ținându-și într-un fel ciudat mâinile... Ale mele erau legate cu sfoară și picioarele la fel. Nu mi-aș fi dat seama, dar cineva a umblat la ele și le-a desfăcut în timpul slujbei, cică să nu umblu împiedicat *dincolo*. Mda, slujba, aici voiam să ajung. De fapt, de aici voiam să pornesc. Totul s-a terminat în 10 minute. Doamne miluiește, Doamne miluiește și toți se adună în șir indian să-mi pupe mâinile.

Sunt scârbit. Popa ăsta gras și gușat, cu burta cât un butoi, stă la masă, e plin de unsoare pe mâini, bagă-n el și-i face semn lu' maica-mea, care e așezată în fața lui, să se aplece un pic în față.

— Îmi puneți și mie la pachet vreo 20-30 de sarmale, că am niște băieți care mă ajută să torn niște ciment în fața casei... Și la ce dați dulce nu mai stau, puneți-mi tot la pachet...

Tot el:

— Ce bine că n-a picat într-o zi de post... (se șterge pe degete pentru a le băga din nou în sos, care se prelinge un pic pe la colțul gurii, pe câteva fire de barbă grizonată)... Ar fi trebuit să faceți doar cu orez, chestii d-astea fade, pilaf, sarmale cu orez...

Simțeam că mi se face rău, că mă sufoc. Toți mâncau și beau, băgau în ei cu atâta poftă și foame, da, de sufletul meu. Unde să mă duc să nu mai văd asta? Parcă eram țintuit lângă mama. Unde era ea, eram și eu.

Tata, care până atunci fusese oarecum absent, se însuflețește dintr-o dată și-l întreabă pe popa care se pregătea să plece :

— Ați mai văzut asemenea tragedie, părinte ? Singurul nostru băiat, l-am crescut 20 de ani...

Cu un gest de lehamite, a tăiat aerul cu degetele lui grase ca niște cârnați îndesați :

— Câte d-astea n-am văzut eu, asta nu-i nimic !

Futu-ți gura mă... Ei, acuma pot să fiu sigur că nu mă mai lasă pe aici sau cine știe ce-o mai fi și ce m-o aștepta. N-o să mai văd plopul ăsta de lângă crucea mea... *By the way*, e adevărată chestia cu Iuda, stă și acum agățat d-un plop, undeva în apropierea raiului. Eu l-aș fi iertat, pe bune, chiar i-a părut rău...

Apoi mi-a lipit două palme

Am 12 ani. La fel stăteam și atunci în fața unei movilițe dreptunghice de pământ. Cu bulgări care se sfărâmițau repede între degete, le încercasem soliditatea la faza „să-i fie țărâna ușoară" și-mi imaginam că mortul se baricadează de fapt în cutia aceea mare ca să poată suporta greutatea pământului, acoperit de coroane de hârtie creponată, pleoștite de ploaie. Doar câteva garoafe și crizanteme își păstraseră prospețimea. Aș fi vrut să smulg una din împletitura complicată, dar mama m-a oprit. „Nu e bine să iei de la mort!". Primul meu mort. O vecină. Atunci am auzit niște cuvinte noi: avort, chiuretaj și septicemie. Moarta avea un costum închis la culoare, ceva incert, burta umflată și pleoapele întredeschise. Îmi imaginam că ne privește sticlos, incapabilă să se miște, dar fixându-ne pe un sfert de retină, pe toți care ne aplecam în raza ei vizuală cu lumânări aprinse ca să vadă mai bine *dincolo*.

La puțin timp după asta avusesem prima criză. Chiar înainte să dau petrecerea de aniversare.

Stau în fața oglinzii și îmi admir rochița făcută de mama la mașina de cusut Rodica. Mă întorc pe o parte și pe alta, mă cambrez... Îmi place cum vine pe trupul meu firav. Cu fluturi bleu pe fond alb, vine

bine pe culoarea mea negricioasă (dar nu avea cum să mă mai mintă mama, nu m-a cumpărat pe un ciurel de mălai când eram mică și culoarea tenului meu mă umplea de spaimă, mai ales când priveam părul blond și ochii albaștri ai fraților mei). Da, mă face cam palidă, da' sunt o palidă cu tenul curat și pufos, elastic și întins, nu e nici o cută nicăieri*, doar mâinile au puține riduri în jurul genunchilor degetelor (și degetele au genunchii lor care se îndoaie, brăzdați

---

* Trebuie să recunosc, cuvintele astea nu le foloseam eu în mod frecvent pe atunci. De fapt, nu le foloseam deloc. Le auzisem la tovarășa învățătoare care se aranja într-o zi în oglinda de la closetul din curtea școlii, (pentru că nu era în corpul școlii, nu știu de ce) și iarna chiar că nu-ți venea să traversezi cincizeci de metri ca să-ți lași fundul mușcat de viscol, dar, mă rog, tovarășa aștepta inspecție de la oraș și începuse să vorbească singură. Oricum, am urât-o. Am suferit cumplit pentru că pe mine nu m-au făcut pionier. Din cauza ei, care a uitat să anunțe directorul școlii din comuna alăturată că are un copil în clasa a doua. Am așteptat două ore autobuzul în fața școlii. Era autobuzul care-i luase pe cei din Izvoarele și trebuia să treacă și pe la noi. Căzuse bruma și priveam cum îmi iese abur din gură. Cred că era noiembrie. Și autobuzul a trecut pe lângă mine, fără să oprească, șoferul de unde era să știe. Asta prima la mână. A doua la mână: am luat douăzeci de indicatoare la palmă pentru că m-am încurcat la tabla înmulțirii. Cum era treaba? Întindeai palma și-ai fi fost în stare s-o fentezi – George făcuse așa odată –, dar pentru fiecare fentă mai luai cinci în plus. Așa că mai bine întindeai palma și închideai ochii, cu inima s-o ia razna când auzeai aerul șuierând. La început îți venea să râzi, toți aliniați în fața tablei, cu mâinile întinse ca niște pomanagii, dar după ce le încasai îți cam trecea cheful de râs, era nasol și mai că-mi venea să-i pun în punga de pătlagină și de mușețel (pentru norma de plante medicinale) niște urzici, s-o văd cum își îndeasă ea mâna delicată cu care ne altoia, s-o văd țipând urzicată și plină de bășici!

de câte două, trei tăieturi mari). Rochița mea o să fie mai frumoasă ca a Mariei, la înmormântarea mamei căreia fusesem cu o lună în urmă. Mătușa ei o iubea mult și-i aducea din Germania o groază de lucruri... Și nu știu ce conexiuni s-au declanșat în creierașul meu, pentru că mi-am văzut degetele cum se crestează în zeci de cute mici, degetele umflate și noduroase, fața mi se zbârcește îngălbenită, eu mă chircesc și rochița nu mai cuprinde corpul diform de Quasimodo. Țipam și nu-mi recunoșteam vocea care o chema pe mama:

— Maaaamăăăă! Maaamăăă! O să moooor, mamă!

N-am să uit niciodată panica din ochii mamei care căuta disperată vreo rană, sursa țipetelor mele.

— Ce-ai pățit, mamă?

— Mamă, EU O SĂ MOR! O să mor, mamă!

S-a uitat la mine nedumerită câteva secunde. Apoi mi-a lipit două palme, rapid, fără să intuiesc gestul și să-l pot evita. Asta ar fi trebuit să-mi golească gândurile de „prostii".

— Doamne, d-aia muncesc eu pentru tine? Ca să te gândești tu la prostii?

Nu înțelegeam.

— Dă-ți rochia jos imediat. Nu mai ai nici o petrecere. Stai în camera ta până diseară și faci probleme și exerciții la matematică. Să vedem dacă-ți mai arde să te gândești la prostii!

Era cea mai mare tortură posibilă să fac la mate și ea știa asta. Aș fi putut să îndur orice, să-mi ia jucăriile preferate, să nu ies la poartă cu fetele, dar asta...

Oricât de mult m-aș fi concentrat, pierdeam șirul. Niciodată nu rezolvasem până la capăt un exercițiu. Ce putea fi mai cumplit decât ecuații cu necunoscute sau fracții. Le priveam cu atâta îndârjire încât le corporalizam, cifre de carne pe care îmi venea să le smulg, să le tranșez în mii de bucățele. Dar găseam subterfugii. Îmi fixam privirea asupra foii până când spațiul dintre cuvinte sau cifre se transforma în râuri albe întortocheate, care se întâlnesc în zeci de puncte pe caietul meu. Și când mă plictisea o carte cu prea multe descrieri făceam același exercițiu. Corpul meu rămânea în pielea lui, cocoșat deasupra biroului acoperit cu sticlă sub care pusesem vederi de la mare, o poză decupată dintr-o revistă cu Alain Delon și maxime celebre. Dar mintea mea se elibera treptat de matematică. Nu întâmplător am picat bacul la mate. Am primit foaia cu subiectele. Am început să scriu. Etapa inițială, până la punctul mort. Și apoi au început să zboare în jurul meu toate, corpul a intrat pe programul setat din copilărie – vegetare. Două ore în care auzeam zumzetul celor care se foiau, se sâsâiau, furau rezultatele. Mă eliberasem de ei, de sala asta, ca în după-amiaza aceea. Am ieșit pe furiș din cameră, fără să știe mama, pe geam. Am tăiat-o prin vie și am ajuns în fața casei Mariei, la o sută de metri de a noastră. Am văzut-o prin gard :

— Hai, nu vrei să mergem la mama ta, să-i ducem flori ?

— Păi, tu nu mai faci petrecerea ?

— Nu, m-am certat cu mama !

— De ce ?

— Îți spun pe drum.

Am rupt câteva crizanteme din grădină și am pornit una lângă alta pe ulița care duce spre cimitir. Luaseră coroanele. Pământul era neted ca o glazură de ciocolată pe un tort paralelipipedic. Plantaseră flori de gheață. Am întrebat-o dacă îi este dor de mama ei. Mi-a răspuns că nu foarte, pentru că vorbește zilnic cu mama ei și o visează tot timpul. Atunci mi-am zis că n-o să mă mai gândesc „la prostii" pentru că nu este așa grav să mori. Acasă l-am găsit pe Cristi făcându-mi tema la mate.

— Ești chiar proastă! Dacă venea mama, cât ai fost plecată? Și nu ți-ai făcut nici tema. Ce-mi dai dacă ți-o fac eu? Aproape am terminat.

Am negociat. I-am dat două gume Turbo și două poze cu fotbaliști.

— Și nu te mai gândi la prostii. Mi-a spus mama.

O voce serioasă, mult prea serioasă pentru un băiețel de 10 ani.

Ai dreptate, Cristi, n-o să mă mai gândesc la prostii. O să fac și eu ce face toată lumea.

— Ne întoarcem, mamă? am întrebat-o pe femeia căzută în genunchi în fața unei cruci imense din marmură pe care o îmbrățișa ca și cum ar fi fost o ființă dragă care ar fi putut să răspundă la chemarea duioasă *puiul meu, puiul meu, de ce n-a putut mama să aibă grijă de tine...* De, mă, săraca, așa e... Eu începusem să mă împac. Cristi nu mai era. Bine, mai aveam și eu momente când mi se făcea dor de el și aproape că mă lua cu rău, dar nu mai aveam ce

să fac. Numai mama nu renunțase la disperare. Eu știam că numai aici, la cimitir, trăiește cu adevărat.

S-a ridicat brusc, tonică, fața parcă i se luminase, lipsită de crisparea plânsului:

— Cum să plecăm ?! Trebuie să facem curat aici. Nu vezi ce mizerie e ?!

A continuat autoritar:

— Du-te să iei apă de la cișmea, umple sticlele astea de apă, trebuia să luăm o găleată de acasă, da' uite c-am uitat... Las' că-s bune și astea, le apuci de mâner...

M-am îndepărtat de ea, am lăsat-o ocupată de smulgerea unor buruieni și aranjarea florilor în vazele improvizate din niște sticle de plastic tăiate pe jumătate.

Ne-am întors după 4 ore. Pe tata l-am găsit în izmenele lui albastru-spălăcit. Adormise în fața televizorului, cu telecomanda pe piept. Purceaua fătase singură. Șapte vii, unul mort.

— Măăă, trezește-te ! mama îl zgâlțâie puțin.

Tata se trezește vrând să dea impresia că nu adormise.

— Gata, ați venit ? Mă trântisem puțin la televizor... se scuză el.

— A lepădat cârpele ? Că nu le-am găsit.

— Nu le-a lepădat, am zis să mai aștept nițel. Câți are ?

— Șapte, că unu a murit.

— Da, știu care, o izinitură, nu voia deloc să ia țâța, l-am împins eu printre gratii, dar nu...

Rupe, mamă, biciu-n mine

Și cu Stomatologul o s-o rup. Da, nu cred că are vreun sens să continui. Sunt mai bătrână cu cinci, șase ani și nu este vorba neapărat de vârstă pentru că nu e ăsta obstacolul principal, deși diferența asta s-ar putea să se vadă la cincizeci de ani și să mă lase cu ochii în soare pentru vreuna mai tânără pentru că el simte că „vrea să-și trăiască viața".

Nu e pregătit pentru căsătorie. Și eu nu mai pot să aștept. Tot corpul meu țipă să intre în rutina aia a oamenilor căsătoriți, în monotonia cuplului. Corpul să mi se rotunjească (nu că n-aș fi deja rotunjoară, avea dreptate bunicul, trebuie să mă mărit, pentru că îmbătrânesc, îmi pierd frumusețea, pielea își pierde elasticitatea, mă îngraș), da' să mă umflu a maternitate, și sânii la fel, mai ales sânii, să atârne greu, a lapte, *lapte-n țâțe, drob de sare, în spinare...*, de-abia să mă mișc prin casă și să am un bărbat protector și simplu, cu care să fac lucruri banale, nu discuții intelectuale, să ne cărăm plozii în Herăstrău, duminica, să-i ducem la McDonalds, să ne certăm cu vânzătoarea pentru jucăria de la Happy Meal. Zi după zi, anotimp după anotimp, să ne pierdem identitățile, să alunecăm unul într-altul. Singura mea preocupare să fie schimbarea mobilei

de bucătărie și cumpărarea berii în seara unei etape importante din campionat, gen Steaua – Dinamo. Și după să rezist două ore la Procesul etapei! Că doar sunt o nevastă care are pasiuni comune cu bărbatul ei!

Of, Doamne, nu știu ce să fac! Nu e deloc simplu! Mi-e așa de greu să iau o decizie! Să iau taurul iubirii de coarne, da, așa citisem într-o poezie că trebuie să fac. Și totul s-a întâmplat când ne înțelegeam excelent. Trecuseră câteva luni și începusem să ne acceptăm, să renunțăm la măști. Doar a fost primul bărbat care m-a văzut neepilată. Și cu câtă afecțiune a exclamat atingându-mi sexul: „Ah, mica mea tarantulă!".

Mi-am alimentat cu biberonul niște fantezii neroade.

Aștepți, și-aștepți, și iar aștepți. Dă, mamă, cu biciu-n mine! Trebuia să te ascult de la început. *Boală lungă, moarte sigură, ce tot o lungești așa...* asta a fost reacția ei când am sărbătorit cu B. trei ani de când eram împreună. El îmi cumpărase un inel, din aur alb și galben, cam kitschos, cu două inimi care se uneau la mijloc. În fine, simboliza, chipurile, indisolubila noastră legătură etc. Mi-a mai zis el niște clișee învățate de pe undeva, evident că m-am prefăcut emoționată. Îmi da de înțeles că, în curând, va veni și adevăratul, unicul inel. The one! Ce proastă am fost! Alături de alte milioane de proaste care n-au altceva mai bun de făcut decât să aștepte. Vreun cuvânt sau vreo frază care să arate că are de gând să se implice mai serios, sau măcar să-și

declare intențiile, nu să te țină agățată ani de zile. Doamne, am început să vorbesc precum femeile alea de 50 de ani, disperate că le rămân odraslele nemăritate!

Și când mă gândesc ce greu e s-o iei de la capăt și să-ți faci o relație. Să aștepți primul telefon, să fii atentă la ce scoți pe gură, la prima întâlnire, la a doua, dacă ai noroc și nu-l nimerești pe acela care suferă după fosta, așa cum îl găsisem eu pe Fotograf, înaintea Stomatologului. Răbdare de Penelopă și diplomație de Cleopatră, dacă vrei cumva să te măriți.

Și când mă gândesc la ce calculam eu de zor în timpul cursului de folclor, prin anul I, deși era foarte de dimineață. Chiar de acolo mi-a venit impulsul de a face asemenea calcule. Păi da, toată comunitatea trebuie să participe la evenimentul ce marchează o trecere foarte importantă a statutului fetei, nu, la nevastă, în timp ce bărbatul îi expune cele trei drumuri permise:

„În grădină după ceapă
La fântână după apă
Și la mă-ta câteodată".

Așadar, am decis în timpul cursului că la 23 de ani mă voi căsători, hai 24, la 25 de ani voi naște prima oară. Prin cezariană, căci nu-mi imaginez astfel să iasă din mine 3 kg de carne fremătătoare care să-mi rupă păsărica (asta dacă nu-mi face doctorul înainte episiotomie, parcă așa se numea tăierea perineului, ca să iasă capul copilului, brrrrr, mi se face pielea de găină!). Ah! și să nu uit, noaptea nunții. În

anul I eram virgină și-așa trebuia să rămân până în noaptea nunții. Și n-ar strica nici o listă cu invitații. Calculele mergeau bine până când am auzit o voce foarte aproape de urechea mea :

— Ce e cu lista asta, domnișoară ?

Mă și vedeam pățind rușinea de a fi dată afară din amfiteatrul Odobescu, în râsetele colegilor mei, care se vor prăpădi la auzul planurilor mele. Ce proastă, m-am așezat la margine ! Te rog, Doamne, să nu ia lista acum. Pe spate am desenat rochii și am schițat meniul, chiar lângă acolada cu posibilul taraf.

— Păi, este lista cu cei prezenți la curs. Data trecută ne-ați cerut-o și m-am gândit să... (nu-mi venea să cred, mă auzeam vorbind calm, egal).

— Și e gata ? Chiar ar fi bine să fac o strigare înainte de pauză.

— Ah, încă nu, dar o să v-o dau la pauză !

Ce noroc am avut ! Chior ! Unii din prima bancă (din aceia care se bagă în seamă cu profesorul, doar-doar) aveau nelămuriri cu bibliografia și am putut să mă strecor, nu înainte de o ruga pe Magda să facă ea o listă și să găsească o scuză pentru mine.

Ar trebui să mă trezesc, măcar acum la 30 de ani

Doamne, ce-o să fac ? Parcă-l aud pe următorul cum îmi spune *dacă mă iubești, mă aștepți.* Sigur că da, și marmota învelea ciocolata în staniol !

Dar eu, eu ce fac ?

Și răspunsul la această întrebare căzu deodată în plan secund cu cât valuri de greață se urcau dinspre

stomac spre gât și o senzație nouă, ca și cum ar fi fost intoxicată cu o otravă care se propagă cu rapiditate în tot corpul, ca și cum există în ea o sursă a unui rău care se amplifică de la oră la oră.

Se duse direct la spital, la doctorița Smeilă, care nu o primi imediat, se pregătea să intre într-o cezariană.

— Mda, uite sacul gestațional. Ești însărcinată, spuse doctorița preocupată de sandvișul din care o frunză de salată zbură pe papucul ei alb din piele perforată. Clar se vizualizează sacul gestațional... și împinse prin col sonda transvaginală, scoțându-i un icnet pacientei.

— Dar ultima oară...am fost de curând, am făcut ecografie... și nu eram.

— Ei, era prea mică, nu s-a văzut. Și când a fost ultima menstră? Probabil nu mi-ai indicat corect data ultimei menstruații. Își îndesă în gură ultima bucățică de pâine neagră.

Răspund mecanic, îmi trec milioane de gânduri prin minte, dar fără să mă pot opri la vreunul.

— Atunci nu-i în regula. La 7 săptămâni, cât ar avea sarcina, ar trebui să se vizualizeze cordul.

Și pentru că probabil aveam o figură bovină continuă:

— Adică nu-i bate inima. Eu zic că e întreruptă în evoluție și cel mai indicat ar fi un chiuretaj. Te doare ceva? Simți că ceva nu este în regulă?

Încerc să mă gândesc la ce m-a întrebat. Mi-e extraordinar de greu să coagulez un răspuns, nu mai sunt stăpână pe mintea mea.

— În afara faptului că mi-e foarte greață și de-abia mă pot abține să nu vomit... m-au durut ovarele... dar cam ca la ciclu... poate un pic mai ascuțită a fost durerea în partea dreaptă...

— Ei, asta nu e relevant, poate au fost dureri de la nidare, pot fi și oarece dureri care să sugereze iminența unui avort spontan, asta dacă avea cord... Da, eu zic să vii poimâine seară la spital, că sunt de gardă, și îți fac intervenția.

Intervenția. Copilul meu care n-a avut nici măcar o inimă. Dar nu apucă să regrete prea mult pentru că un nou val de greață prinse puteri și se ridică spre gât cu tot cu micul dejun pe care-l împrăștie pe treptele de la intrarea în spital.

Era singură. Ar fi vrut să-i spună, dar n-avea sens să-l încarce cu asta din moment ce avea să se termine totul. Voia să treacă mai repede timpul până la avort. De fapt, ar fi vrut să se trezească după „intervenție", la fel ca atunci când voia să se trezească, în liceu, după teza la mate sau după ce ar fi dat testul la chimie.

— Mă, îți ia cu mâna. Îmi era așa de rău încât ziceam că o să mor. Și la două ore după chiuretaj, după ce a trecut efectul anesteziei, parcă nici nu fusesem însărcinată, simțeam doar așa, o ușoară jenă acolo, așa o încurajase Vera.

Își aduse aminte că trebuia să se ducă la școală. Acum era luni și vineri fusese prima zi de școală, iar ea nu participase la deschidere. Coborî la metrou, fără să se gândească unde merge, mergea încotro o

purtau pașii. Îi curgeau șiruri de lacrimi, ar fi vrut să le oprească, să nu se mai uite lumea la ea ca la urs. Dar nimeni nu o întreba ce are. Oricum, nu-i mai păsa. Acum înțelegea că-l iubea și că l-ar fi vrut lângă ea, așa cum era, cu toată frica lui. Ca și cum îmbrățișarea lui ar fi avut puterea de a șterge toată mizeria ultimelor zile.

Nu știu cum ajunse la școală, n-a observat nici că trecuse pe roșu când a traversat pe Batiștei, nici vârtejul galben ca o minune în care a intrat când o rafală de vânt a ridicat frunzele de toamnă. Nici portarul care-i deschise ușa liceului nu primi vreun semn de mulțumire sau de recunoaștere, doar vocea arțăgoasă a secretarei avu darul de o scoate din transă în cei doi pași pe care-i făcu pe coridor:

— Domnișoară, a întrebat doamna directoare de dumneavoastră. S-a făcut de vineri orarul și ați avut ore de dimineață. Acum e 12.00 și n-ați dat nici măcar un telefon.

Ridică ochii din cataloagele de anul trecut și probabil că se sperie de ceea ce văzu:

— Ce-ați pățit? Vă este rău?

— Da, nu mă simt prea bine.

Secretara deveni curioasă, ar fi vrut să știe mai multe:

— Trebuia să dați un telefon și rezolvam cumva, deveni mai blândă. Și cu o voce joasă, ca și cum i-ar fi împărtășit un secret:

— Doamna directoare v-a tăiat orele, dar lasă că îi trece ei, poate îmi aduceți ceva de la medicul de familie...

Noua directoare Movilă îi pusese gând rău Norei. O pândea (pe când era doar directoare adjunctă) să vadă dacă nu cumva întârzie la oră. Se înființa la fix în cancelarie. Dar Norei nu-i păsa. Ar fi putut să vină să-i spună că o dă afară din învățământ și probabil că ar fi privit-o cu aceeași apatie. Pentru că în mintea ei nu exista decât seara următoare, când totul se va sfârși.

— Hai să mergem să facem încă o eco înainte de chiuretaj, mai ales dacă zici că ai sângerat. Poate s-a desprins și nu mai e nevoie de intervenția chirurgicală.

O urmă pe doctoriță prin labirintul de coridoare. Intrară într-o cameră care avea doar un pat și un ecograf alături, cu un monitor care arăta destul de vechi. Își trase chiloții, nu îndrăzni să-i pună pe margine, și-i mototoli în pumn și se urcă pe prosopul de hârtie care păstra urma unui alt trup, așteptând-o pe doctoriță să ruleze prezervativul pe sondă ca-ntr-un ritual:

— Nici nu știu dacă este o veste bună sau nu, începu ea. Are cord. Uite, îi bate inima. Și îndreptă ecranul monitorului spre mine, așa încât să pot vedea pulsațiile ritmice ale unei forme rotunjite și întunecate. Levita liniștit în imponderabilitatea protectoare, pâlpâind regulat.

Toată emoția din lume se adună la mine în gât. Am făcut un efort extraordinar ca să nu rostesc nici un sunet pentru că eram sigură că nu mi-ar fi oprit

plânsul decât un par în cap sau o seringă cu vreun sedativ. Doctorița poate că a intuit asta și continuă fără să mă privească:

— Eu cred că există riscul unui avort spontan. Sângerarea, durerile... astea sunt semne care de obicei indică un avort spontan. Și apoi, e mult mai traumatizant să pierzi o sarcină cu care te-ai obișnuit deja, poate chiar avansată.

Aceleași coridoare umede și fără lumini, ca în halele unei fabrici dezafectate. Pereți scrijeliți. Un câine cu blana lățoasă stă întins sub o scară de la parter. Nimeni nu se sinchisește de nimeni.

— Trebuie să te duci cu buletinul jos în oficiu să ți se dea un halat, apoi te întorci la etajul doi, la sala de operații cu ușa albastră. Și ar fi bine să suni pe cineva să vină să te ia, după vei fi cam amețită de la anestezie. Acuma vino cu mine să plătești.

Și deodată își dădu seama că nu poate să ia decizia asta singură. Știu că n-ar face față singură nici dacă l-ar păstra, nici dacă ar renunța la el. Se dezmetici:

— Eu nu mai sunt sigură. Eram sigură când știam că nu are cord, dar acum, când am aflat că îi bate inima... nu mai sunt sigură.

— Uite ce e, în 5 minute încearcă să te decizi, eu doar azi și mâine mai lucrez, de poimâine îmi iau un concediu de două săptămâni. Pe urmă o să fie cam târziu.

Tonul ușor nervos o făcu să se fâstâcească din nou. Scormoni în geantă după mobil. Fără nici o introducere:

— Victor, sunt însărcinată. Așa cum auzi. Nu, uite că s-a înșelat când am făcut ultima ecografie. Îl păstrez ? Sunt la spital, doctorița a zis inițial că e oprită în evoluție, acuma că are cord, de fapt. Ieri am sângerat și ea zice că există un risc de avort spontan. Ce fac ? Fac avort ? Îl păstrez ?

Răspunsul a venit repede, precipitat :

— Fă avort.

Fără nimic altceva. Și nici nu se mai putu gândi la ce altceva ar fi așteptat să zică pentru că veni o asistentă blondă, elefantină, să întrebe dacă intră în operație ca să știe dacă pregătește trusa.

— Da, nu-l păstrez.

Ca pe un bagaj, ca pe un obiect care e returnat neantului.

— Intrați în salonul de lângă și schimbați-vă, îmi zice asistenta zdrahon.

În salonul indicat, patru paturi. Trei femei. Așteaptă, sporovăind (mai puțin cea de la fereastră, cufundată în gândurile ei) plăcut, de una de alta, profitând că se eliberează câteva ore de rutina zilnică, parc-ar fi într-o mică vacanță. Laudă dexteritatea doctoriței Smeilă.

— E prima dată ? sunt întrebată.

— Da.

Și într-un acces de solidaritate, două încep să vorbească.

— Stai liniștită, trece repede, dacă i-am face pe toți... unde-am ajunge ? !

Zdrahonul blond apare cu o cutie metalică. Se uită la mine, simte nevoia să se asigure :

— Pregătesc trusa, da ?

— Nu pregătiți nimic, i-am spus doamnei doctor că trebuie să mă gândesc. Răbufnesc, deși ea nu are nici o vină. Asistenta ieși uluită și nervoasă.

Începe să plângă. Femeia din patul de la fereastră, tăcuta, deschide gura pentru prima dată :

— Eu încerc de 10 ani să fac un copil. Acum s-a oprit din evoluție. Atât am putut să-l țin. Doar 18 săptămâni. Aproape jumătate de sarcină. E al patrulea pe care-l pierd. Dar nu poți să faci un copil dacă nu ești pregătită.

Dar cuvintele tăcutei nu făcură decât să-i amplifice sentimentul de vinovăție care se ițise de la prima vomă pe care o împrăștiase. Și plânge și mai tare și nu mai aude nimic. Pentru că știe că tot ce ar vrea e să aibă din nou 10 ani și părinții să decidă pentru ea, ce să mănânce, cu ce să se îmbrace, la ce liceu să dea, până la ce oră să stea afară. Îi pare cumplit de rău pentru ființa aceea care s-a prins de uterul ei, pentru că-i e frică.

Și intră. Când ușile se închiseră în spatele ei, primul impuls fu să se întoarcă și să o ia la fugă.

Se așeză cu gesturi încete pe masa de operație, capitonată cu ceva maro care semăna cu linoleumul. Era jerpelită la extremități.

Căldura anesteziei îi inundă corpul și se gândi că nu va simți nimic. Și cum simțea căldura aia împrăștiindu-se își dădu seama că nu mai e cale de întoarcere. Îi păru rău și ar fi vrut să se ridice și să plece, dar același sentiment de rușine o paralizase.

Regretul că nu și-a ascultat instinctul inițial îi făcu inima cât un purice.

— Hei, nu te încorda, că nu pot sa fac nimic, o avertiză doctorița. Dă-mi dilatatoarele ! îi ceru ea asistentei.

O durere pe care nu o mai simțise până atunci, ca un cuțit care o spintecă din uter și până-n creier. Icni și gura i se încleștă.

— Și nu ți-am făcut nimic încă, spuse doctorița nervoasă. Dă-mi pensa pentru col, ceru ea din nou. Și chiureta.

Și atunci slobozi un urlet care băgă spaima și opri conversația veselă a femeilor care așteptau să intre. Sporovăială plăcută, de una de alta, profitând că se eliberează câteva ore de rutina zilnică, parc-ar fi într-o mică vacanță, și uite că vine ea cu zbieretele ei de vită ca să le amuțească și să le aducă aminte că tăierea este aproape.

Senzația că uterul îi era perforat, că toată carnea aceea e smulsă, bucată cu bucată fu insuportabilă. Începu să urle de-a binelea.

— Hai, mai avem un pic. L-am prins.

— Nu mai vreau, vă rog, opriți-vă !

— Ei, asta-i bună ! i-o tăie cu iritare.

Apoi, ceva mai blând :

— Dar ai făcut anestezie, nu are ce să te doară.

— Ba mă doare, vă rog, opriți-vă.

Dar doctorița nu se opri, așa cum nici ea nu se opri din urletul care acum devenise un geamăt prelung, de animal prins într-o capcană din care știe că nu mai poate scăpa. Asistenta se aplecă și-i șopti la ureche :

— La noi, aici, numai țigăncile urlă așa...

Vru să-și fixeze privirea pe un punct, să-și încleștеze gura și ochii pe el. Să uite că se afla acolo. Avea capul întors, nu voia să o privească pe doctoriță. Și privirea ei care căuta dezordonat ceva, descoperi tăvița renală de lângă dulapul metalic. O tăviță cu smaltul sărit la margini, unsă cu sânge. Și în ea, înghesuit, trupușorul vânăt, însângerat, al unui fetus. Cât o mandarină, capul e acoperit de o clisă de păr negru. Și cu gura deschisă ca o întrebare, și cu mâinile smulse plutind în sângele închegat.

Mai avu timp să audă cum doctorița se plânge că nu poate să apuce și *cum sare sângele, doamne, ce mi-a făcut pe halat. Uite și tu ce-mi face asta*, mai auzi înainte să leșine.

Se trezi după o oră, cu doctorița aplecată deasupra ei:

— Hai, dragă, ce mă sperii așa ? ! Chiar te-a durut atât de rău ? Uite, ți-am făcut cadou și un sterilet. Ți-am pus unul de plastic, cu eliberare de hormoni, nu e din cupru, nu e invaziv, m-am gândit că nu te mai prind eu pe tine prea curând dacă ești așa sensibilă la durere...

Nu voia să vorbească. Greața era dublată de căldura care nu se pierduse, îi dădea acum o amețeală plăcută ca un vis de opium. Durerea rămăsese acolo, pândea în urmă, ea știa că o să izbucnească și de aia încerca să prelungească momentele astea.

— E cineva care să vină să te ia ?

Uitase.

Doctorița îi luă mobilul de pe pernă și o întrebă pe cine să apeleze.

— Stomatologul. Victor, dictă ea, dar gura nu o asculta, ceva nedeslușit, niște vocale și consoane mestecate și scuipate. Ginecologa trase pătura cu marginile zdrențuite și îi înveli mijlocul, acoperind pata de sânge care se ițea dintre picioare.

Dar repetiția e o lege elementară a vieții. Nu e nimic șocant în faptul că întâmplările fiicei au fost, în mare măsură, și ale mamei.

O luă de la spital. Traversară curtea spitalului construit în urmă cu 120 de ani, urmăriți de umbrele ca niște balauri ale copacilor care stăteau să se prăbușească peste zidurile măcinate ale spitalului. Ea, cocoșată nu atât de durere, cât de umilință, și însoțită de privirile compătimitoare sau disprețuitoare, nu-și putu da seama ale portarilor. *Amărâto*, i se păru că aude în urma ei.

Un bătrân cu o barbă slinoasă doarme pe o bancă vizavi de spital. Are ochii adânciți în orbite și gura deschisă ca în fața unei spaime. Dacă pieptul nu i s-ar fi ridicat ritmic, ai fi zis e mort. O femeie a ieșit din prima scară și-și strânse buzele disprețuitor. Deșertă cratița pe care o ținea în niște cutii de conserve. Câțiva câini lățoși se repeziră, se înghesuiră, se mușcară. Unul negru, incredibil de slab, nici nu se sinchisi. Continuă să scurme în muntele de gunoaie lipit de zidul unei case dărăpănate din apropiere. Nu mai avea geamuri de ceva vreme, căci o ramură încă verzuie ieșea din gaura care servise

cândva de fereastră. Un șobolan își iți capul după roata unei Dacii abandonate și câinele negru surprinse momentul. Cu o rapiditate nebănuită îl prinse în mijlocul străzii.

Era amorțită. Pe lângă ei trecu unul care putea a varză stricată, murată din vremuri imemoriale. Secunda aia care lăsă efluvii de varză și de tutun expectorat îi strânse stomacul. Se aplecă pentru a ușura golirea.

Mașina porni cu greu. De-abia la a cincea cheie motorul începu să scuipe.

Lăsară în urmă strada Traian și ghetoul central în care acum o sută de ani locuiau laolaltă români, evrei și armeni.

Stomatologul II

Nu mi-am pus problema asta, să fac un copil cu ea. A deveni tată e mai complicat decât un futai.

Am ajuns acasă după o oră. La Unirea a fost un ambuteiaj. A coborât singură din mașină, înainte ca eu să ajung la portieră. N-a așteptat s-o ajut. Iar în lift s-a retras într-un colț. Se ferea să nu cumva s-o ating.

M-a lăsat totuși să o prind de braț când s-a așezat în pat. A adormit instantaneu. Arăta istovită, epuizată până la extincție. În orele acelea am auzit-o pentru prima dată vorbind în somn. Din bălmăjeala ei nu am înțeles decât *Stomatologul, Stomatologul.*

În sinea ei nu-i spunea Victor, ci pur și simplu Stomatologul. Nici măcar identitate nu am, se gândește el. Fotograful, Contabilul, Ziaristul... și-ar putea face de lucru în viața ei. Un tip cu o îndeletnicire umilă. Precum un frizer, se învârte în jurul unui client care stă pe un scaun, numai că nu-i umblă cu foarfeca prin păr, ci în gură, cu freza. O meserie bănoasă, la o adică, nu la-ndemâna oricui și care cere o anume vocație. Neavând însă alt nume în afară de cel al profesiei sale, ca personaj de roman și chiar ca partener de viață în carne și oase, e susceptibil de-a

nu avea nici chip, biografie, viață personală, ceea ce-i cât se poate de firesc și explică multe : punând ochii pe el, revendicându-și-l, ea l-a luat ca bărbat la pachet cu tot cu profesia și statutul lui social, care tinde să-i estompeze ființa.

În zilele de după avort el meditã intens la chestia asta : ea vorbește cu el, cerându-i Victor spune-mi ceva frumos, iubește-mă, ia-mă-n brațe, cumpără o cola, că nu mai e, spală tu vasele în seara asta, pliiiz și tot așa, în timp ce în gând nu-i poate spune decât Stomatologule... Asta îl făcea să recunoască, nu din prima, că și el, când pusese ochii pe ea, o numea în gând profa de română. Profa de română la care, după șase ani, s-a gândit, a vrut s-o reîntâlnească nu doar pentru a-l medita la franceză. A vrut s-o reîntâlnească pentru a-și împlini un soi de obsesie adolescentină. O obsesie împlinită și rezolvată : i-a tras-o profei de română, fără să-și imagineze ce o să iasă din toată povestea asta.

Că se potriveau la pat, mai treacă-meargă. Bazându-se doar pe potrivirea asta, n-ar fi dus-o prea mult împreună. Adevărul e că aveau foarte multe în comun, până într-atât încât s-ar fi putut lipsi, la o adică, de nume, biografie, trecut, fizionomie și așa mai departe, rămânând pur și simplu un bărbat și o femeie care-și sunt prea de ajuns unul altuia, completându-se reciproc prin dorințe și tabieturi comune, în care contează, în primul rând statutul lor social și profesional. Ea ar fi putut în sfârșit exclama împăcată cu sine și cu lumea : Vreau să mă mărit și ce noroc pe capul meu că te-am găsit ! O profesoară de română

se potrivește la o adică mai bine cu un stomatolog decât cu un zugrav, electrician sau ospătar. Iar unui stomatolog îi stă mai bine și are mai mulți sorți de izbândă în viață alături de o profă de română decât lângă o stripteuză, maseuză (avusese și de-astea gârlă) sau șoferiță de taxi. Judecând drept, profesiile lor sunt compatibile, cu destule asemănări. Ambele sunt predominant sedentare și nu se pot lipsi de unele aptitudini intelectuale ce tind să devină rutină. Poate că acest soi de aptitudini i-au îndreptat unul spre altul.

Când îl sunase să-l întrebe de avort, el îi spusese să-l facă, fără să stea deloc pe gânduri, mânat de un instinct pe care nu căută să și-l explice decât când văzu cât de mult a afectat-o. O năruise pur și simplu, fizic, dar mai cu seamă sufletește, poate unde se simțea foarte vinovată. O vină pe care nu i-ar fi dat mâna s-o împartă cu el. Ce anume l-a îndemnat totuși să decidă astfel? Ce ar fi putut sta la baza acelui instinct? Întrebarea asta îl sili să se întoarcă iarăși la potrivirea lor. Se simțeau atât de bine împreună, încât copilul care ar fi apărut între ei măcar că i-ar fi împlinit, cel puțin deocamdată l-ar fi simțit ca pe un intrus în rutina comodă a tabieturilor și năzuințelor din care tocmai începuseră sa deguste.

Cel puțin deocamdată, da, până la noi ordine și hopuri ale menajului lor, nu mai era loc pentru alte ființe.

A intrat într-o stare de vegetare continuă.

Măcar în primele două zile am comunicat. Adică eu puneam întrebări la care uneori primeam răspunsuri monosilabice.

Mai sângerezi? Nu mă aude, nu mă vede. Și atunci îndrăznesc să-i trag de marginea chilotului ca să văd dacă hemoragia s-a oprit. Și s-a oprit.

Se întoarce mecanic când mă vede că pregătesc seringa cu ampicilină și își dezgolește o fesă. Frumoasele ei fese, rotunde, pline, tari. Pesemne că-s un nemernic dacă mă gândesc să facem dragoste, incapabil să-mi reprim pornirea de-a mă întinde lângă ea și-a o dezgoli cu totul. Sunt un nemernic. Ce să fac ?

Au trecut nouă zile și continuă să nu-mi vorbească. Să nu se ridice din pat decât pentru a merge la baie unde fie plânge, fie vomită. O aud cum se înea-că. La școala nu s-a mai dus. Noroc că i-am făcut eu rost de un concediu de la medicul meu de familie.

Azi a vomitat rău. Toată ziua. Îmi vine s-o duc la mama să-i facă o ecografie. Dar mi-e teamă c-o să-și dea seama de tot.

— Ascultă-mă bine. Au trecut două săptămâni. Nu mai putem da timpul înapoi. Și chiar dacă l-am da, nu avem altă soluție.

Privește fix, undeva deasupra capului meu.

A acceptat să mergem la o nouă ecografie.

— Eu îți înțeleg ostilitatea. Ce vrei să fac ? Zi-mi tu ce să fac ?

— Nu mai poți să faci nimic.

— Dar nu înțelegi că îmi era mult mai ușor să plec ?

— Băiete, nu pricepi că nu te ține nimeni să nu pleci ? ! Chiar te rog !

Opri mașina pe dreapta, fără să-i pese de claxoanele care explodară în spate. Ridică geamul și zgomotele se estompară ca atunci când bagi capul sub apă și totul devine o bolboroseală.

— Ești confuză. Și nu știu cum să te ajut, cum să umplu eu golul ăsta. Parc-ai fi intrat într-o perioadă de doliu, pe bune.

— Nu, băiete, când există doliu, există și un mormânt la care să te duci. Ai o viață care e curmată. Noi nici nu i-am dat dreptul la viață, înțelegi ?

— Deci pentru mine nu mai există iertare, nu ?

Nu a răspuns.

— Nu știu încotro ne îndreptăm, nu știu unde vom ajunge. Nu pot să-ți promit nimic. Pot doar să-ți spun că tu mă atragi cum nu a făcut-o nimeni. Că zilele astea nu mi-a fost silă de sângele care ți s-a prelins până în pat și că niciodată n-am vrut ca acuma să am grijă de cineva și dacă nici asta nu e iubire atunci nu știu ce dracu ar mai putea să fie ! termină el într-un urlet pe care ea îl primi cu o privire nouă (de milă ?).

Doctorul Popescu mă aștepta. Îl știa pe tata.

— Ce mai faci, tinere, cum îți merge ? mă întrebă el jovial, ca întotdeauna.

— Ei, cu pacienții, cu învățatul, știți și dumneavoastră că nu se oprește niciodată.

După care mi-o tăie, amintindu-și de pacienții strânși la ușă :

— Ia să vedem noi ce avem aici. Ridicați-vă bluza și desfaceți și nasturii pantalonilor, îi zise el.

A tresăltat când gelul rece i-a atins coastele. Doctorul a observat, ba și-a cerut și scuze.

— Colecistul e alungit, septat, cu depozit biliar... clar de aici greața... dar ficatul e normal, aspect și dimensiuni. Ia să vedem și mai jos.

Surprins:

— Oh, dar ce avem noi aici ? ! Sunteți însărcinată, domnișoară. Știați ? spre amândoi.

Eram mut.

Se mai întâmplă

Am aflat și explicațiile științifice, dar nu de la doctorița Smeilă, care ne-a închis telefonul când a aflat că e autoarea unui avort „incomplet" sau „eșuat", așa l-a numit ea, afirmând că e ceva „normal", „se mai întâmplă". Dar eu nu sunt un fraier, așa că am sunat-o de pe numărul meu și i-am explicat că eu nu sunt pielea pulii, că unchi-mio e generalul Trutescu și prim-procuror la sectorul 1, și dacă vreau nu mai are nici un pacient câte zilișoare o mai avea viața asta a ei de tot căcatul, și mai bine să-mi spună clar ce fel de sterilet i-a pus, toate trăsăturile, ce firmă, ce dimensiuni, ca măcar asta să știm și după ce i-am vorbit ca la ușa cortului s-a înmuiat și s-a pus și pe bocit că nu i s-a mai întâmplat niciodată în toată cariera etc.

Ne-am dus la profesorul Hristoloveanu, era doctorul mamei mele. După câteva incursiuni prin agenda lu' maică-mea am dat de numărul lui și ne-am programat. O să mă gândesc eu și la o modalitate de-a o prezenta părinților pe profa. E și mâine o zi. Deci, explicațiile științifice. Iubita mea are uter retrovers, adică e curbat. Chiureta nu a putut ajunge la embrion, care s-a nidat în această curbură.

Embrionul nu este atins, deci nu este eliminat, iar sarcina evoluează.

— Atunci ce a chiuretat? îl întreabă ea pe profesor.

— Cavitatea uterină doar.

— Și nu există nici un risc teratogenic după ce a luat antibiotice? Sau după ce a făcut anestezie? întreb eu.

— Și eu dau antibiotice atunci când e necesar. Iar anestezia cu Mialgin e apă de ploaie...

Problema voastră e acel sterilet. Nu există risc de malformații din cauza steriletului, ci risc de avort. De obicei, steriletul trebuie extras imediat după ce se confirmă sarcina, dar eu prefer să nu provoc deschiderea colului... Când sarcina o să se mărească... atunci o să fie problema. Dar asta e, o să te monitorizăm. Bănuiesc că nu vă trece prin cap să mai faceți înc-un avort, nu?!

Ce-o să mă fac?

Am visat că zbor. Mă înălțam de la pământ, doar îndoindu-mi genunchii și planam peste copaci, peste sat. M-am trezit zvâcnind. Căzusem.

Cu spatele la mine. Sforăie puternic. M-a trezit și e enervant. Dar n-am să-l trezesc. Amândoi avem nevoie unul de altul. Mă enervează totuși că poate să sforăie, că poate să doarmă după toate câte s-au întâmplat.

Și parcă ce-ar trebui să facă? Să mă țină de mână?

Când și la mine rațiunea o să ia fața dramei?!

Ce-aș vrea? Să plângă?

De o pizdă-plânge ai tu nevoie sau de un bărbat?

Să ridice osanale că s-a întâmplat un miracol?

Nu e nici un miracol, e o întâmplare. Asta e, pupă și bagă-n traistă.

Sforăie din ce în ce mai tare și fiecare hârâit traversează pe creierul meu. Parcă niciodată n-a sforăit. Sau poate c-o fi sforăit, dar dormeam eu liniștită, cine știe.

Și totuși, nu am cum să-mi reprim furia. Îl urăsc. Îl urăsc. De ce am procedat așa? El m-a împins la asta. De fapt, nu fac decât ceea ce el face. Să mă disculp. Întotdeauna aruncăm vina în altă parte. De ce

a trebuit să-i cer lui părerea ? Puteam să fac cum mă tăia pe mine capul.

Și de ce să nu fiu o mamă singură ? O să fiu o mamă eroină, care-și crește singură băiatul. Simt eu că e băiat. O să mă dedic doar lui. Nu doar devotament, ci venerație. Eu o să-l fac bărbat, o să-l cresc așa cum vreau eu, o să scot din el bărbatul pe care l-am căutat atâta. Și cu asta foamea de bărbat o să mi se ostoiască. O să-l modelez după chipul și asemănarea mea. Și o să mă transform într-o mamă de-aia psihopată, obsedată numai de fiul ei. Nu e bine.

Îl urăsc. Trebuie să aleg din nou. Mai ales că acum este o nebunie. Dacă nu e în regulă ? Dacă o să nasc un copil cu probleme ? Handicapat. 'Andicapat, spunea cu dispreț tataie, când nu înțelegeam de ce câte un pui cu beteșuguri era lăsat să moară în bătătură.

Și zău dacă pricep de ce m-am speriat. Parcă aș fi fost singura de pe lumea asta care face un copil fără să fie căsătorită. Eh, și ce dacă mă arată lumea cu degetul ? !

Dacă ar fi fost băiat i-aș fi pus numele lui Cristi. Bine, nici acum nu e prea târziu.

Ce-o să mă fac ?

Îl ura și nu putea să-și reprime furia. Calea toleranței i se păru deodată hidoasă. Cu o smucitură s-a dezvelit și s-a desprins de căldura plapumei. Un

iz de sex și parfum degradat se revărsă în cameră. Garsoniera lui i se păru străină. El era un străin. O nebunie ca o pată de sânge care se lățește sub un cap crăpat pe caldarâm. Și ea nu-i poate rezista. Nu-i mai suportă nici respirația lângă a ei. Simte nevoia de a-l scutura, de a-l trezi ca să-l jignească. Să-i reproșeze. Doar el e vinovat pentru nebunia ei. El, cu nehotărârea lui, el care a decis că trebuie să se mai gândească.

Golul din stomac sau greutatea și senzația de vomă care dau concretețe bănuielii că ceva nu e în regulă, că nu fusese nicicând o făcură să își tragă pe ea pantalonii și să își caute înfrigurată cheile apartamentului, într-o neliniște care nu o lasă în pace. I se păru că se sufocă. Fugi spre ușă cu intuiția omului care simte din străfundurile pământului un cutremur distrugător.

Ieși în noaptea înghețată de octombrie, învăluită în lumina prăfoasă a becurilor de pe marginea străzii, într-o singurătate mustind de ranchiună. I se păru că e lucidă, senzație pe care i-o dădu limpezimea rece de afară. Se zgribuli un pic și tremurul atenuă țipătul care i se urca spre gât. Vru să alerge, dar se opri când văzu pe partea cealaltă a drumului niște câini scanând vigilent perimetrul. Rămase la pas și nu-și dădu seama cum intră iar în transa nebunească. *Eu, eu ce fac ?* revenea la intervale regulate, ca o contracție de care-ai vrea să scapi repede, dar nu, ea se intensifică și îți rupe măruntaiele.

Vede un taxi și-i face cu mâna. Urcă și sunetul portierei închizându-se inaugură o liniște protectoare.

Ceva o trăgea întotdeauna în trecut, dar nu știa unde, în ce parte a trecutului ei.

Panica i se cuibări în carne cu un tremur de-abia când închise ușa apartamentului său. Șovăia. O năpădi nevoia meschină de-a se lipi de un trup care s-o protejeze. Se urî pentru asta. Ea singură luase hotărârea de a pleca, dar acum se vedea incapabilă să și-o asume. Dacă s-a pripit ? Și urletul care-i ieși din gât se prelungi și se înfipse în liniștea nopții, tulburată doar de sunetul apei care începuse să curgă prin calorifere.

Susurul acesta îi mai calmă nebunia, își aminti cum citise la Primo Levi de evreii însetați, pe care sunetul din calorifere îi aduce în pragul nebuniei după o călătorie spre lagăr cu trenul în care nu li s-a dat deloc apă. Privirea de om hăituit rămase pentru că nu știa cum avea să procedeze. Ea, care nu părăsise pe nimeni, niciodată, pentru că nu suportase să fie sursa suferinței altcuiva (pardélicatessej'aiperdumavie).

Își luă cheile de unde le aruncase și ieși în dimineața ca funinginea.

Cuprins

Proastă te-a mai făcut mă-ta ! 7
Luni. (Încă) O zi 11
Octombrie, 29 19
Nu simt nimic 27
Mitu 43
24 decembrie 1978 47
Dragostea e când suferi ca proasta 53
Cristi 55
Corpul tău nu-mi mai spune nimic 65
Bine ați venit la sfânta mănăstire !
(sau „cum toate pizdele au gena ciordelii
în sânge") 73
Prostituata 105
Cum să faci bani cu păsărica 115
Porno 121
1990 129
Stomatologul 135
Mai bine să-ți facă rău decât să-ți pară rău 149
Dar nu sunteți însărcinată 161
Noi ne hrănim cu oameni 167
Acasă 177
N-o să-mpărățești pământu' 183
Apoi mi-a lipit două palme 191
Rupe, mamă, biciu-n mine 197

Eşti însărcinată ! 203
Stomatologul II 215
Se mai întâmplă 221
Ce-o să mă fac ? 223

WWW.BUSINESSCOVER.RO

Portal către calitate, nu cantitate, informaţie, nu zvonuri.

Contravaloarea timbrului literar se virează în contul
Uniunii Scriitorilor din România
NR. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001
B.C.R. UNIREA - BUCUREŞTI

Îmi place proza Georgianei Sârbu, acolo unde frazele ei sunt elaborate și sofisticate.

— ANGELA MARINESCU

O iubire aproape incestuoasă, singura posibilă prin irealitatea ei, străbate cartea de la un capăt la celălalt și devine motorul nevăzut, ce împinge prin existență un personaj feminin extraordinar, ascuns în spatele unei femei obișnuite.

— IULIA MILITARU

Dintotdeauna mi-am dorit să scriu un roman despre o fată care vrea să se mărite. Cred că m-a ținut în loc o vastă panoplie de mituri-prejudecăți, dintre care cel mai îndărătnic înrădăcinat ar fi acela că toate fetele vor să se mărite. Grație unui instinct artistic foarte sigur pe sine, Georgiana Sârbu reușește prin romanul său să spulbere și totodată să restructureze pe baze noi, originale, miturile-prejudecăți cu privire la măritiș și la aspirația spre diverse forme de fericire conjugală.

— RADU ALDULESCU

casa de Pariuri literare

www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

ISBN 978-606-8342-52-8

978 606 8342 52 8